

Çifte sömürüye, baskıya, gericiliğe ve kirli savaşa karşı; Eşitlik ve özgürlük için mücadeleye!

Kadının kurtuluşu devrimdedir ve kadın olmadan da devrimi kazanmak mümkün değildir!

Kapitalizmin karanlığını parçalamak, kadının çifte sömürüsüne son vermek için kadınların yaşadığı sorunlara karşı kadınıyla, erkeğiyle tüm işçi ve emekçiler olarak mücadele saflarını genişletelim!

s.17

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2018 / 09
2 Mart 2018 • 1TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak27.net

AKP-MHP seçim ittifakı...

Sermayenin tetikçileri emekçilere karşı birleşiyor!

3

İşçi sınıfı yağma savaşını reddetmelidir!

AKP iktidarı bu savaşı ilan etti. Çünkü onun görevi kapitalistlerin kasalarının dolmasını güvencede tutmak ve yağmadan payına düşeni almaktır.

6

Çocuklarımızı sizden koruyacağız!

Tüm kurumlarıyla sermaye düzeni çocuk istismarını önlemek şöyle dursun, gerici politikalarıyla daha da artmasına neden olmaktadır.

22

Emperyalist hegemonya kavgası ve Avrupa Birliği

Münih Güvenlik Konferansı, ABD, AB ve Rusya-Çin cephesinde hızla yeni bir emperyalist savaşa hazırlanıldığının yeni bir kanıtı olmuştur.

8 Mart ve burjuva toplumunda kadın hakları

s.12

Suriye'de "ateşkes" kararı ve emperyalist ikiyüzlülük

s.20

AKP-MHP seçim ittifakı...

Sermayenin tetikçileri emekçilere karşı birleşiyor!

AKP Türkiye burjuvazisi ile emperyalistler tarafından iş başına getirildiğinde, bu projenin bir parçası olan MHP'ye "stepne" rolü biçilmişti. Nitekim 2002'den bu yana AKP her sıkıştığında MHP imdadına koşmuştur. İki parti şefinin meydan nutuklarında birbirine hakaret etmesi, aşağılaması, ihanetle suçlaması da planın bir parçasıydı.

Burjuvaziye hizmette, emperyalizme uşaklıkta birbiriyle yarışan dinci gerici akım ile şoven milliyetçi akım, faşist tek dikta rejimini kalıcı hale getirmek için referandum sürecinde birleşmişlerdi. Bu fiili birleşme, "seçim ittifakı" adı altında yeni bir evreye taşınıyor. Bu ittifakın "yasal kılıfı" için meclise sunulan yasa tasarısıyla, seçimlerde her tür hilenin, yolsuzluğun, hırsızlığın zemini döşeniyor. Diğer bir ifadeyle, fiilen iş başında bulunan dinci-faşist rejime, seçimler aracılığıyla "meşru" bir kılıf uydurulmak isteniyor.

"MİLLİ İRADE" AYAKLAR ALTINDA!

Kapitalistlerin siyasi alandaki temsilcileri, özellikle de dinci-faşist olanlar, "milli irade" söylemini ağızlarından düşürmezler. Seçim sonuçlarını "milli iradenin gerçekleşmesi" olarak pazarlayan bu sermaye siyasetçileri, "milletin vekili" sıfatıyla meclise girdiklerini iddia ederler. "Olağan" koşullarda bile bu söylem sahtekarlıktan başka bir anlam taşımaz. OHAL yönetiminde ise "milli irade" zorbalının ayakları altına serilir. Özellikle AKP gibi toplumsal meşruiyetini yitirmiş, toplumun çoğunluğuyla ancak şiddetin diliyle konuşabilen bir iktidar olduğunda, bu durum tam bir kepezelik halini alır.

Olur olmaz yerde "milletin iradesi" diyen AKP şefleri, 7 Haziran 2015 seçimlerinde hezimete uğradıklarında, burjuva parlamentoyu fiilen devre dışı bıraktılar. Böylece "milletin iradesi"nin onlar nezdinde beş paralık bir değeri olmadığını gösterdiler. 1 Kasım seçimlerini Kürt halkına karşı kirli savaşı azdırarak kazananlar, OHAL zorbalığına rağmen referandumda çuvalladılar. Bir kez daha "milli irade"yi ayaklar altına aldılar. Yasaya göre çöpe atılması gereken milyonlarca mühürsüz oy pusulasını "özel" bir ka-

rarla geçerli sayan Yüksek Seçim Kurulu, AKP'nin referandum hezimetini kazanıma dönüştürdü.

Son üç seçimde "milli irade"yi paspası çeviren din bezirganı iktidarın meşruiyet krizi daha da derinleşti. Dolayısıyla "olağan" koşullarda yapılacak bir seçimde AKP'nin hezimetini kaçınılmazdır. Dinci gericiğin stepnesi MHP'nin ise baraj altına düşeceğinden kuşku duyulmuyor. AKP-MHP ittifakının "resmi" hale getirilmesini zorunlu kılan bu yeni denklemdir.

Seçim hezimetinin kaçınılmaz hale gelmesi, Efrîn'i işgal hareketinin başlatılmasının temel nedenlerinden biridir. Kürt halkına karşı ırkçı söylem, fetihçi-yayılmacı vaazlar, şehitlik edebiyatı vb.'nin halihazırda bekledikleri sonucu yaratmadığı, dinci-faşist ittifakın kaybettiği toplumsal meşruiyeti yeniden kazanmasının kolay olmadığı görülüyor.

GEÇERLİ KURAL

"ZORBALIĞIN HUKUKU" DUR

CHP ile HDP'nin muhalefetine rağmen dinci-faşist koalisyonun dayattığı ittifak-seçim yasası mecliste onaylanacak. Zorbalık, hile, yolsuzluk, hırsızlık için "yasal" bir kılıf hazırlanacak. Seçimlere polis-jandarma müdahale edebilecek, karışık mühürlenmiş oylar, mühürsüz zarflar geçerli sayılacak. Sandıklar hem birleştirilebilecek hem ayrılacak hem başka yerlere taşınabilecek, oy verme kabini, pusula zarfları değiştirilecek, sandık başkanları AKP yandaşlarından-tetikçilerinden seçilecek, vb... Kısacası rezaletler ayyuka çıkacak.

Yıllardan beri düzen anayasasının rafa kaldırıldığı dikkate alındığında, seçim yasasının da aynı akıbete uğraması kaçınılmazdı. Zira dinci-faşist koalisyon, görüntüyü kurtarmak için de olsa, tek adam diktasına "seçimle" geçiş yapmak istiyor. Toplumsal meşruiyetten yoksun olması ve kitle desteğinde yaşanan erime, verili koşullarda "olağan" bir seçim yapılmasına elvermiyor. Bu ise AKP-MHP ittifakını ve seçim yasasının rafa kaldırılmasını gerektiriyor.

Sömürü ve ücretli kölelik düzeni kapitalizmde geçerli olan, "yasaların gücü"n-

den önce "gücün yasası"dır. Buna karşın sömürü çarkının "istikrarlı" döndüğü koşullarda "hukuk devleti" söylemine biçimsel bir anlam yüklenir. Dinci-faşist koalisyon ise biçimsel de olsa "hukuk devleti"ne katlanamıyor. Bugün OHAL'e dayanan tek adam rejiminde geçerli kural "zorbalığın hukuku"dur. Bu durum kapitalist düzenin imajını yerlerde süründürse de, TUSİAD üyeleri dahil Türkiye'nin kapitalistleri her türlü kepezeliğe katlanıyorlar. Zira grevleri yasaklayan, hak arama mücadelesini polis şiddetiyle bastıran, sayısız teşvikle sömürücü sınıflara kaynak aktaran, vergi afları çıkaran, iş cinayetlerinde dünya rekoru kıran bu dikta rejimi kapitalistlere hizmette sınır tanımıyor.

DİNCİ-FAŞİST ABLUKA KİTLELERİN DİRENİŞİYLE DAĞITILABİLİR!

İşçi sınıfına, emekçilere, ezilenlere, gençlere, Kürt halkına, Alevilere, kadınlara, sanatçılara kısacası dinci, ırkçı, bağnaz olmayan her kesime düşman olan bir rejimle karşı karşıyayız. Bu rejimin şefleri, iktidarda kalmak için savaş kışkırtıcılığı yapacak derecede zıvanadan çıkmıştır. Kendisine biat etmeyenlere tam bir gözü dönmüşlükle saldırmaktadır.

1 Kasım seçimleri öncesi Kürt halkına karşı taarruza geçen AKP iktidarı, başkanlık seçimlerini kazanma hedefiyle de Efrîn işgaline girişti. İşgal savaşına karşı duranlara azgınca saldıran dinci iktidar, toplumu kanlı oyununa alet edebilmek için her yola başvuruyor. Bu savaşın yıkımı da, ekonomik krizin faturası da işçi sınıfı ve emekçilerin sırtına yıkılıyor. Saldırının devam etmesi durumunda koşullar daha da ağırlaşacak.

Bu dikta rejimi tahkim edilebilirse eğer, ne hak-hukuk, ne örgütlenme, ne gösteri hakkı vb. tanıyacaktır. İşçi ve emekçilere tam bir kölelik sistemi dayatılacaktır. Ortaçağ artığı bir burjuva zihniyet olan dinci-ırkçılık ancak işçi sınıfı ve emekçilerin direnişiyle durdurulabilir. İşçi sınıfı ve emekçiler için bu kokuşmuş karanlıklar düzenini yıkmaktan başka çıkar yol bulunmamaktadır.

Bu dikta rejimi tahkim edilebilirse eğer, ne hak-hukuk, ne örgütlenme, ne gösteri hakkı vb. tanıyacaktır. İşçi ve emekçilere tam bir kölelik sistemi dayatılacaktır. Ortaçağ artığı bir burjuva zihniyet olan dinci-ırkçılık ancak işçi sınıfı ve emekçilerin direnişiyle durdurulabilir. İşçi sınıfı ve emekçiler için bu kokuşmuş karanlıklar düzenini yıkmaktan başka çıkar yol bulunmamaktadır.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2018/09 * 2 Mart 2018 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşruiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tif. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak27.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

İşçi sınıfı kapitalistlerin yağma savaşını reddetmelidir!

Kapitalistlerin varlık nedeni işçi sınıfını sömürüp kasalarını doldurmaktır. Diğer her şey buna hizmet ettiği sürece onlar için makbuldür. İktidar da bu sömürü çarkının dönmesini garanti altına almak için vardır.

Sömürü çarkı daha iyi dönsün diye OHAL ilan eder, grevleri yasaklarlar. Haklarını aramak için mücadele eden herkes, kapitalistlerin iktidarı tarafından “terörist” ilan edilir. Üzerlerine devletin kolluk kuvvetleri salınır. Greve çıkmak, hak aramak; yolsuzluğa, rüşvete, baskı ve zorbalığa karşı çıkmak “milli güvenlik sorunu” diye kodlanır. Buna göre kapitalistlerin iktidarı için en büyük “milli güvenlik sorunu”, patronların kasalarına giren paranın eksilmesidir.

Din istismarından, inanç sömürüsünden beslenen AKP iktidarı kapitalist sınıflara hizmet etmeyi “kutsal vazife” sayar. Ne de olsa bu partinin şefleriyle çocukları, enişterleri, kuzenleri de kapitalist sınıfın mensuplarıdır. Şirketleri, işletmeleri, vakıfları, gemi filoları, Malta/Man adalarında banka hesapları vardır. Elbette kapitalistlere hizmet edecek, onlar için zulmün kırbacını işçilerin, emekçilerin, zulme başkaldıranların sırtından eksik etmeyecekler.

KAPİTALİSTLERİN KASALARINA AKAN KAN

Sömürücü sınıfların gözü hiçbir zaman doymaz. Elllerinden gelse, dünyanın bütün işçilerini sömürmek isterler. Bunun için ucuz işgücü peşinde koşarlar. Nerede işçilik ucuzsa, fabrikalarını oraya taşırlar. Ancak bu kadarı onlara yetmez.

Savaş çıkartıp başka ülkeleri işgal ederler. Hem o ülkelerin zenginliklerini yağmalar hem işçilerini, emekçilerini sömürürler.

Sermaye iktidarları, kapitalistlerin sömürü hirsından kaynaklanan vahşi savaşlara, “kutsal” bir paye biçerler. Örneğin Irak’ı işgal eden, 1,5 milyon insanın katledilmesinden sorumlu olan Amerika, bu ülkeye “demokrasi” ve “özgürlük” götürdüğünü iddia eder. Oysa silah tekelininin kasalarını doldurmak, Irak’ın petrolünü yağmalamak, onlar için “kutsal” olan, uğruna “cihad” edilebilecek tek şeydir. Onların dilinde demokrasi, özgürlük vb. söylemler ise, celladın kullandığı maskeden başka bir şey değildir.

ABD Irak’ı işgal ediyorsa, Türkiye de Suriye’nin yağmalanmasından pay almak için orduyu seferber eder. Madem komşu bir ülke yağmalanıyor, Türki-

ye’nin kapitalistleri de payını almalıdır diye bakılır.

HAYDUTLARIN “KUTSAL” HİSTERİLERİ

Osmanlı yetmiş düvelin haracını nasıl yiyordu? Anadolu çocuklarını telef ederek... Aksi halde sarayın kasaları nasıl altınla dolardı.

15 yıldır sermayenin kamçısını emekçilerin sırtından eksik etmeyen AKP iktidarı da atalarının izinden gidiyor. Ataları gibi bunlar da saraylarda sefahat sürüyorlar. Bu değirmenin dönmesi için su gerekiyor. Yağma ve talan savaşları bundan dolayı “kutsal” diye pazarlanıyor. Besledikleri medya ordusu da 7/24 bu yalanları halka yutturmak için yayın yapıyor.

Diyanet İşleri Başkanlığı diye “kutsal” bir kurum var. Bu kurum, Suriye toprak-

larının işgal edilmesi için başlatılan saldırıyı “cihad” ilan etti. Edecek tabii. Bu kurumun başındaki zatın makam aracının ederi 1 milyon lira (eski parayla 1 trilyon). Bu kadar masraf neyle karşılanacak?

AKP iktidarı bu savaşı ilan etti. Çünkü onun görevi kapitalistlerin kasalarının dolmasını güvencede tutmak ve yağmadan kendi payına düşeni almaktır. OHAL’i ne için ilan ettiyse, savaşı da onun için başlattı. Bütün o hamasi nutuklar ise savaş zokasını işçilere, emekçilere yutturmak içindir.

Komşu bir halka saldırmak, komşu bir ülkenin topraklarını işgal etmek “teröre karşı savaş” değil, tam bir haydutluktur. İşçi sınıfı bu işgal ve yağma savaşına karşı durmalı, halkların kardeşliğini savunmalı, bu karanlık/kirli oyunu bozmalıdır!

AKP ve MHP’nin, seçimlerde ittifak gerekçesiyle sunduğu 26 maddelik teklif, 16 Nisan referandumunda fiilen yapılan seçim hilelerinin yasallaştırılmasını amaçlıyor.

Teklifin ilk maddesinde “seçimin serbestliği ve gizli oy ilkesi” gerekçesiyle “aynı binada oturan seçmenlerin hane bütünlüklerinin korunması ve aynı seçim bölgesinde kalmaları şartıyla farklı sandık bölgelerine kaydedilebilmelerine imkan” tanınması isteniyor.

Özellikle Kürt illerinde uygulanan ve HDP seçmeninin oy vermesini engelleme amacıyla yapılan sandıkların taşınması, teklifin 2. maddesinde “seçim güvenliği” demagojisiyle yasallaştırılmak isteniyor. Teklifte Yüksek Seçim Kurulu’nun (YSK), vali veya il seçim kurulu başkanının talebi üzerine sandıkla-

“İttifak” teklifiyle seçim hileleri yasallaştırılacak

rın taşınmasına karar verebileceği yer alıyor. Sandık taşımaya gerekçe olarak “Seçim güvenliğinin sağlanmasında güçlük yaşanabilecek yerlerde, seçimlerin serbestliği ve gizli oy ilkeleri gereğince seçmenlerin hiçbir etki ve baskı altında kalmadan seçme haklarını kullanabilmeleri” iddiası ortaya atıldı.

Teklifin 3. maddesinde, siyasi partilerin görevlileri yerine “kamu görevlileri”nin sandık kurulu başkanı olması öneriliyor.

Teklifin 5. maddesinde, metal profil ve sentetik kumaştan yapılan seçim kabinlerinin maliyetli olması gerekçe-

gösterilerek, kabinlerin yaptırılmasının YSK’ya bırakılması isteniyor. Kabinlerin özelliği olarak ise “oy serbestliğini ve gizliliğini sağlayacak şekilde daha ekonomik ve kullanışlı kabin” ifadelerinden başka bir şey söylenmiyor ve bu konu muğlak bırakılıyor.

6. maddede de birden fazla pusulanın bir zarfa konulması nedeniyle, zarfların ebatlarının kanunla belirlenmesinden vazgeçilmesi ve bu konuda yetkinin de YSK’ya bırakılması isteniyor.

8. maddede, kolluk güçlerinin “seçmen ihbarı” üzerine de sandık çevresine girebilmesine olanak tanınması isteni-

yor.

9. madde ise 16 Nisan referandumunda da yapılan, mühürsüz zarfların geçerli sayılarak seçim hilelerinin hayata geçirilmesinin önünü açacak değişiklikleri öneriyor. Gerekçe olarak ise, zarfların sandık kurulu tarafından mühürlenmesinin “ilave bir tedbir” olduğu ve “sandık kurullarının zaman zaman sehven zarfları mühürlemedikleri” ifade ediliyor.

11. maddede de aynı gerekçelerle üzerinde sandık kurulu mührü bulunmayan birleşik oy pusulalarının geçerli sayılması isteniyor.

15. maddede siyasi partilerin ittifak yaparak seçime girmesine ilişkin düzenlemeler yer alıyor. Ayrıca YSK’ya bu maddenin uygulamasına ve ittifaka ilişkin hususları belirleme yetkisi öneriliyor.

“Şehitlik, cihat” vb. kavramlarla işçilerin bilinci bulandırılıyor

Sermaye devleti Efrîn'deki kirli savaşını kudurganca sürdürüyor. Son kullanma tarihinin giderek dolduğunun bilincinde olan Erdoğan ve AKP'si bu savaş üzerinden işçi ve emekçilerin bilincini bulandırmak için her türlü yola başvuruyor. Efrîn işgali üzerine yapılacak haberlerin içeriği önden medya patronlarına sunuluyor, medya olabildiğince manipüle aracı olarak kullanılıyor. Din sosuna bulayarak kendi politikalarının kürsüsü haline getirdikleri Diyanet aracılığıyla fetvalar veriliyor. Bu politikalara muhalif olan her kesime yönelik acımasız polis-yargı vb. terörü uygulanıyor.

Savaş karşıtı herkes “vatan haini ve terörist” ilan edilirken, Efrîn'de yürütülen savaş “cihat, şehitlik” vb. kavramlarla yüceltiliyor. İşçi ve emekçilere, her türlü pislige bulanmış çıkar ve politikalar destan ve diriliş masallarıyla sunuluyor. Erdoğan ve AKP'si dışarıda yürütülen savaş, içeride estirdikleri bu dinci-milliyetçi-şoven dalgayla diri tutmanın yoluna bakıyor.

Bunun son örneğini Erdoğan'ın Maraş'ta katıldığı AKP Kongresi'nde yaptığı konuşmada gördük. Erdoğan seyirciler arasında bulunan ve asker kıyafeti giyen küçük bir kız çocuğunu kürsüye çıkararak şunları söyledi: “Kız sen ne yapıyorsun? İşte bizim bak bordo berelilerimiz de var ama bordo bereli ağlamaz. Evet JÖH, yarbay, bordo bereli maşallah. Türk bayrağı da cebinde. Şehit olursa inşallah bayrağı da örtecekler. Her şey hazır değil mi?” Devamında ise Efrîn'de ölen asker-

ler üzerine, “İstiklalimiz ve istikbalimiz olarak bakmıyoruz. Devamında onları adına verdiğimiz şehitlerimize asla ölü Rabbim doyuruyor. Dolayısıyla onlar bizi

izliyor, onlar bizi takip ediyor. Diyorlar ya düğüne gider gibi” diyerek, “şehit” edebiyatını sürdürdü.

Özellikle işçi ve emekçi çocukları bu söylemlerle “şehit olmaya” özendiriliyor. Genç kitleler, AKP'nin kendi kirli çıkarları için kullanılıyor, savaşa gönderiliyor. Oysa ki bu savaş ne yoksulların ne de işçi ve emekçilerin savaşındır. Yaşam koşulları her geçen gün kötüleşirken, bir de savaşın ağır faturası işçi ve emekçilerin sırtına bindiriliyor. İşçilerin kazanılmış hakkı olan grevler dahi bu dönemde savaş, milli güvenlik vb. bahanelerle yasaklanıyor. İşçilerin bilinci savaş ve savaşın en büyük bahanesi olarak kullanılan “sınırların teröristlerden arındırılması” gündemleriyle bulandırılarak, gerçek sınıfsal ayrımlar silinmeye çalışılıyor. İşsizlik ve yoksulluk dışında hiçbir gelecek vaat edemedikleri gençlik kitlelerini de şovenizm ve milliyetçilikle “kontrol” altında tutmaya çalışıyorlar.

“Sınıfı karşı sınıf” tutumunun olmadığı yerde işçiler burjuvazinin yürüttüğü politikaların peşine takılmaya ve burjuvaziye yedeklenmeye devam edecektir. Sermaye devletinin tüm bu aldatmacaları karşısında işçi sınıfı tetikte olmalıdır. Bugün savaş gündemi üzerinden kirli söylemlerde bulunan Erdoğan ve AKP'si karşısında işçiler, “Bu bizim savaşımız değildir!” demeli ve kendi sınıfsal çıkarları için mücadeleyi yükseltmelidir. Zira bu koyu karanlıktan çıkmanın tek alternatifi budur.

Adalet Bakanlığı Sivas Katliamı'nı savundu

Adalet Bakanlığı, 8 kişinin yargılandığı Sivas Katliamı davasında zamanaşımı gerekçesiyle verilen düşme kararı üzerine, AYM'ye yapılan bireysel başvuruya karşı 22 sayfalık savunma metni gönderdi. Bakanlık, katliamdan “olay” diye bahsederken başvurunun tüm yönleriyle reddedilmesini istedi. Bakanlık, AYM'nin başvuruyu insanlığa karşı suç ve adil yargılanma hakkı ihlali yönünden inceleyemeyeceğini öne sürdü. Katliamdan sağ kurtulan başvuru sahiplerinin “yaşam hakkı ihlali” iddiasının tartışılır olduğunu savunan bakanlık, “Başvuru sahiplerinin bu olaylar nedeniyle nasıl bir yaralanmalarının oluştuğunu kanıtlamaları gerekmektedir” denildi.

Başvurunun reddinin istendiği savunmada, başvuru sahiplerinin hukuksal sürecin tüm aşamalarında bütün zarar görenlerin adeta suçlu muamelesi gördükleri, duruşmalar sürecinde sanık-

ların hakaret dolu eylem ve sözleri ile sanıkların yakalanmasında gösterilen görev ihmallerinin adeta özellikle sol görüşlü ve Alevilerin bir değeri olmadığı, ikinci sınıf insan oldukları sonucunu doğuracak eylem ve işlemlerle dolu olduğu, konuyla ilgili TRT'nin yanlış programları yaptığı, Madımak Otel'i'nin Utanç Müzesi yapılması isteminin reddedildiği, bu nedenle ayrımcılığa maruz kaldığı iddiasına da değinildi ve başvuru sahiplerinin ayrımcılığa maruz kaldığına dair yeterli somut bilgiler olmadığı iddia edildi.

“MAĞDURİYETİNİ İSPATLA”

Yaşam hakkı şikâyetinin ise en azın-

dan bazı başvuru sahiplerinin bakımından uygulanabilirliğinin tartışılması gerektiği belirtilen savunmada, “Anılan başvuru sahiplerinin, başvuru konusu olaylar veya yangın nedeniyle oluşmuş bir yaralanmaları olup olmadığı konusunda herhangi bir açıklamaya yer verilmemiş ve destekleyici uygun bir delil sunulmamıştır” denildi. AİHM'nin “Hayata Dönüş Operasyonu”yla ilgili “Erol Arıkan ve diğerleri” kararında, sağ kurtulan başvuru sahiplerinin herhangi bir yaralanmasının olmaması nedeniyle yaşam hakkı ihlali kararı vermediğine dikkat çekilen kararda, “Bu nedenle, bu başvuru bakımından yangında sağ kurtulan başvuru sahiplerinin yaşam hakkı kapsamında ileri sürdükleri

şikâyetlerin anayasanın 17. ve AİHS'nin 2. madde hükmü kapsamında incelenbilmesi için bahsi geçen başvuru sahiplerinin bu olaylar nedeniyle nasıl bir yaralanmalarının oluştuğunu kanıtlamaları gerekmektedir” ifadesi kullanıldı.

MAĞDURLARI SUÇLADI

Yaşam hakkı şikâyetleriyle ilgili etkili soruşturma yapılmaması konusunda mağdurları suçlayan bakanlık, 23 Eylül 2012 tarihinden önce 6 ay içerisinde AİHM'ye aynı tarihten itibaren 30 günlük süre içerisinde AYM'ye başvuru yapılmamış olması nedeniyle reddedilmesi gerektiğini belirtti.

Savunmada, Sivas “olaylarıyla” ilgili ceza davalarının sonuçlandığı, açılan tazminat davalarında başvuru sahipleri lehine tazminata hükmedildiği belirtilerek, başvuru sahiplerinin artık “mağdur sıfatını” taşımadıkları öne sürüldü.

İhbarcılık sermayenin en iğrenç ama etkili bir silahıdır

Rosa Luxemburg'un "Ya sosyalizm, ya barbarlık içinde çöküş" sözünü sermaye devleti çok iyi kavramış. İhbarcılığın yaygınlaşması, sosyalizm için mücadele bir yana, basit özlük haklar için bile emekçilerin birlikte mücadelesini engelleyebilecek iğrenç bir sorundur. İhbarcılık, beraberinde dolaysız olarak yozlaşmayı pekiştirecek ve barbarlaşmanın yolunu düzleyecek bir nevi silahtır sermaye için. Bu yüzden son zamanlarda gerçekleşen gözaltı ve tutuklama gerekçeleri "ihbar" olarak duyuruluyor.

Prosedüre göre ihbar, gözaltı gerekçesi olabilir, ama asla tutuklama gerekçesi olamaz. Geçtiğimiz haftalarda ESP MYK üyesi Deniz Aktaş otobüste arkasında oturan kişinin Whatsapp'ta "Devrim-Der gibi... bir şeylerle yazıştı" ihbarı üzerine gözaltına alındı. Sonra da Deniz Aktaş Whatsapp yazışması yapmadığı halde tutuklandı. Yani asılsız ihbarla tutuklandı.

Öncelikle, telefonla-internetle yapılan her iletişimin sermaye devletinin denetimine takıldığını unutmamak gerek. İzleme-dinleme konusunda yazılı mevzuat, sermaye devletinin görüntüyü kurtarması için teferruatından başka bir şey değil. Yani iletişim araçlarını kullanırken bir ihbarcının bizi görmesine gerek yok. Zaten sermaye devleti söylediklerimizi duyuyor, yazdıklarımızı anında okuyor. Bu temelde telefon veya bilgisayar profesyonel ihbarcı rolü oynuyor. Ayrı bir ihbarcıya lüzum yok!

O halde yazdığımızı, söylediğimizi kimse duymasın, kimse görmesin diye dikkat etmekten çok, ne söylediğimize ve yazdığımızı dikkat etmemiz gerekiyor. Yani bu iletişim araçlarını kullandığımız anda kimse görmese, duymasa bile sermaye devletinin anında gördüğünü veya duyduğunu bir an olsun akıldan çıkarmama-

mak gerekiyor.

YALNIZCA DEVRİMCİ VE İLERİCİLER Mİ İHBAR EDİLİYOR?

İkincisi, ihbar üzerine gözaltına alma olaylarını basında çok sık duyuyoruz. Her ne hikmetse, polis "her ihbarı değerlendirmemiz gerekiyor" gibi bir söylemle gözaltına alırken, gözaltına alınanlar hep devrimci, ilerici oluyor. Otobüste okuduğu gazete üzerinden ihbarla gözaltına alınanlar, hatta tutuklananlar oluyor. İhbar edilen kişi "savaş kışkırtıcılığı yapan" yandaş medyadan bir gazeteyi okuyor olsa kesinlikle gözaltına dahi alınmaz. Bu cümleden yandaş medyayı okuyanları ihbar edelim gibi bir alçaklığın önerisi yapılıyor sonucu çıkarılmasın. Sadece kıyaslama için böyle bir örneği verdik.

Hakkını arayan işçiler, emekçiler, Efrin saldırısına karşı olanlar, özcesi devrimci ve ilerici sadece ihbar üzerine gözaltına alınıyor. İstanbul Bakırköy'de Kızıl Bayrak gazetemizin çalışmasını yapan sınıf devrimcileri, ihbar üzerine -kimlik kontrolü bahanesiyle- gözaltına alındı.

Meşru ve yazılı yasaları da aşmayan açık bir eylemi yapan sınıf devrimcilerini ihbar eden, onursuz bir alçak olabilir. Böyle biri sadece mide bulandırır, hepsi o kadar. Ama polis böylesi ahmakça bir ihbarı bahane edip sınıf devrimcilerine saldırdı.

Bu saldırı sadece o günkü çalışmayı engelledi. Ama gazete çalışması sürdü, sürecek.

Sadece bu olay üzerinden bile değerlendirecek olursak; eğer bu saldırı gerçekten ihbar üzerine olduysa, buradaki ihbarcı sinek kadar küçük mide bulandırıcı bir ayrıntı sadece. Olayın özüne baktığımızda, devrimci faaliyetin engellenmeye çalışıldığını görürüz. Buna en iyi yanıt da devrimci faaliyetin sürdürülmesidir.

İHBARCILIĞA KARŞI TEK YANIT, DEVRİMCİ FAALİYETİ SÜRDÜRMEKTİR

Son olarak da "ihbar" haberlerinin öne çıkarılmasının ihbarcılığı yaygınlaştırma amacının bir parçası olduğunu unutmamalıyız. Sermaye devleti ihbarcılığı meşrulaştırıp teşvik etmek istiyor.

Polise bu denli yetkinin verildiği ve yazılı yasaların bile yok sayıldığı koşullarda polis çoğunlukla ihbar üzerine gözaltı, ev baskını vb. yapıyor. Daha doğrusu ihbar üzerine yapıldığı açıklanıyor. Yukarıda anlattığımız gibi, ihbar sadece polis için gözaltı bahanesi oluyor, ki bugünkü koşullarda buna ihtiyaçları yok zaten. Ama böylesi duyurularla yapılan haberlerin çokluğuna bakacak olursak, "ihbarcılık epey yaygınlaştı" deme koşulu oluşuyor.

Sermaye devleti böyle bir görüntü yaratarak, hem ihbarcılığı yaygınlaştırmak hem de devrimci ve ilerici güçleri felç etmek istiyor.

Sermaye devletinin uğursuz isteklerini yerle bir etmenin tek koşulu var: Devrimci faaliyette ısrar ve inat... Tek başına sinek kadar küçük ihbarcılara karşı değil (ki basına yansıyan ihbar haberlerinde ihbarcılar onursuz oldukları kadar ahmak da!), sermaye devletinin saldırılarına karşı dikkatli, özenli ve emektar olarak devrimci faaliyeti sürdürmek...

H. ORTAĞCI

Almanya ile Türkiye yönetimleri arasında diplomasi trafiği son dönemde yoğunlaşırken, bir yılı aşkındır keyfi olarak tutuklu bulunan Deniz Yücel'in taraflar arasındaki kirli anlaşmalar kapsamında bırakıldığı ayyuka çıkmıştı.

Kirli anlaşmaya söz konusu olan bir diğer başlığın da silah ticareti olduğu tartışılırken, Alman hükümetinin Türkiye'ye silah ihracatı kapsamında 31 anlaşmayı geçtiğimiz aylarda onayladığı ortaya çıktı.

Almanya'da meclisteki soru önergesine yanıt veren Alman Ticaret ve Enerji Bakanlığı, 18 Aralık 2017 ve 24 Ocak

Almanya ve Türkiye arasındaki silah anlaşması ortaya çıktı

2018 tarihlerinde Türkiye'ye silah ihracatı kapsamında 31 anlaşmanın onaylandığını bildirdi.

Yanıta, ihracat konusu olan savaş aygıtlarının ne olduğu hakkında ayrıntılı bilgiye yer verilmezken, silahların kodlarının yazılı olduğu kaydedildi.

DW Türkçe'nin Reuters'ten aktardığı habere göre, söz konusu soru önerge-

sinde hükümete, NATO üyesi Türkiye'ye yönelik görünüşteki sıkı denetimin terk edilmesinde, Deniz Yücel'in serbest bırakılmasının ne derece rol oynadığı soruldu. Hükümet kanadı, "Türkiye'de politik nedenlerle tutukluluğu devam eden Alman vatandaşlarının serbest bırakılması için hükümetin her kanaldan çalıştığı" cevabını verdi.

Die Welt gazetesi muhabiri Deniz Yücel bir yılı aşkın bir süre iddianamesiz cezaevinde tutulduktan sonra 16 Şubat'ta serbest bırakılmıştı. Yücel henüz tutukluken "özgürlüğünün tank ticaretiyle lekelenmesini istemediğini" ifade etmiş, buna karşılık Dışişleri Bakanı Sigmar Gabriel de "Türkiye ile herhangi bir kirli anlaşma yok" diye konuşmuştu. Benzer açıklamaları Yücel'in serbest bırakılmasından sonra da tekrar eden Gabriel, "Yücel'in serbest bırakılması ile ilgili ortada ne kirli ne de temiz bir anlaşma yok" demişti.

Çocuklarımızı sizden koruyacağız!

Kapitalist düzen tüm çürümüşlüğüyle çarkını döndürürken, en çok çocuklar ezilmeye ve mağdur olmaya devam ediyor. AKP iktidarı döneminde bu çürümenin daha da arttığı rakamlara da yansıyan bir olgudur. Günümüzün AKP Türkiye'sinde her dört çocuktan biri istismar ediliyor. AKP'nin 16 yıllık döneminde çocukların cinsel istismarı %434 artmış vaziyettedir. Cinsel istismara maruz kalan çocukların %30'unun 2-5, %40'ının 6-10, diğer %30'unun ise 11-17 yaş aralığında olduğu belirtilmektedir. Bu rakamlar toplumsal çürümenin had safhalara ulaştığının bir göstergesi olduğu kadar, AKP gericiğinin suç çetelesini de göstermektedir.

Özellikle son dönemde Adana ve Antalya'da yaşları 3 ila 5 arası olan 2 çocuğun yaşadıkları istismarların gündeme gelmesi ve tepki toplaması, AKP'yi alelacele yasa çıkartma hazırlığına zorladı. Tepkilerin, 16 yıllık icraatlarıyla birlikte kendilerini hedef almasının önüne geçmek adına, tüm ikiyüzlülükleriyle "Cinsel İstismar Komisyonu" topladılar. Komisyonunda İçişleri, Adalet, Sağlık, Milli Eğitim, Aile ve Sosyal Politikalar, Gençlik ve Spor bakanlıkları yer alırken, ne bir uzman görüşüne başvurulma kaygısı güdüldü, ne de şimdiye dek, konu üzerine çalışma yapan demokratik kitle örgütlerinin önerileri dinlendi. Adalet Bakanı "Kimyasal hadım başta olmak üzere cezai düzenlemeleri masaya yatıracağız" diyerek, toplumda derin tepki toplayan bu meseledeki rolleri konusunda dikkat dağıtan ve yine sadece tribünlere oynayan tarzlarıyla hareket etti.

AKP iktidarının, suç ortağı olduğu cinsel istismar vakaları karşısındaki tavrını gayet iyi biliyoruz. "Bir kereden bir şey olmaz" diyeninden "olayı medyanın abarttığını" söyleyenine dek çeşitli gericiilikte söylemleri, devletin yetkili ağızlarından duyduk. Onlar için mesele zaten kendilerine gelecek tepkileri yatıştırmaktan ibarettir. Çocukları korumak gibi bir derterli ve niyetleri yoktur. Bu gerçek, komisyon toplantısından yansıyan önerilerden de gayet iyi anlaşılmaktadır.

Komisyon çalışmalarından basına yansıyan önerilere bakıldığında bunların çözüm olmaktan uzak, toplumun tepkisini yatıştırma amaçlı yapıldığı bir kez daha görülmektedir. Örneğin, "Cinsel istismar suçlarına iyi hal indirimi kalkacak" denilmekte, ama ceza arttırımından değil, var olan "indirimlerin" kalkmasından bahsetmektedirler. Biliniyor ki AKP'nin 16 yıllık hükümet etme döneminde böylesi indirimlerden en çok istismarcılar fayda-

landı. Bu arada Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı sıfatıyla Fatma Betül Sayan Kaya yargının neden böyle kararlar verdiğini izah etme derdine düşerek, halen kendilerini aklamaya çabılıyor: "Ceza teknikleri, Türk Ceza Kanunu açısından bunu hakimler anlatıyorlar ama kamuoyu vicdanı elbette 'iyi hal' deyince rahatsız oluyor. Biz de bu konuda gereken düzenlemeyi yapmak üzere çalışıyoruz."

Komisyonun bir başka önerisi olarak, "Sayısı 31'e ulaşan Çocuk İzleme Merkezi'nin (ÇİM) sayısı arttırılacak" deniliyor. ÇİM'ler karakola başvurudan sonra gidilecek merkezlerdir. Bu da şimdiye kadar örneklerinin sıkça duyulduğu üzere kararol aşamasına gelmeden suçun örtbas edilmesi sorununu çözmeyecektir. Mağdurun adalet sistemine hızla erişimi sağlanmamaktadır. Ayrıca Diyanet İşleri Başkanlığı'na bağlı olarak hizmet veren 22 bin 758 Kuran kursu ve daha fazla sayıda özel tarikat kursları varken, sayısı zaten 31 olan Çocuk İzleme Merkezi'nin ne kadar arttırılacağı ve bunun ihtiyaca ne denli yanıt olacağı meçhuldür.

Yine bir diğer öneri, "Annelere, doğumdan itibaren cinsel istismar suçlarıyla ilgili eğitim" verilmesiyle ilgilidir. Bu da yine çocuğun sorumluluğunu sadece kadına yükleyen gerici ataerkil anlayışın bir tezahürüdür. Eğer bir eğitimden söz edilecekse, toplumun genelini hedefleyen, bilimsel, laik değerlere dayalı ve toplumda böylesi sorunlara karşı duyarlılık ve farkındalık yaratan bir anlayışla eğitimler verilmelidir. Oysa toplum, bunun yerine gerici-cinsiyetçi "eğitim" müfredatlarıyla, Diyanet'inkilerin yanı sıra neredeyse her gün duyulan "kadın ve kız çocuklarının kolları bacakları görünürse, dar giyerse tahrik olunur" türünden gerici açıklamalarla ve çocuk evliliğinin güzelleşmesini yapan söylemlerle "eğitilmektedir."

Komisyon, "Rehberlik öğretmenlerinin sayısı arttırılacak" demektir. Oysa Milli Eğitim Bakanlığı, Rehberlik ve Psiko-

lojik Danışma Hizmetleri biriminin adını Rehberlik Hizmetleri olarak değiştirmek üzere bir yönetmelik değişikliği hazırlanmaktadır. Buna göre mevcutta rehberlik öğretmenlerinin çalışma zamanları arttırılmakta, okullardaki psikolojik danışma hizmetlerini yürütmelerini engelleyecek düzenlemeler yapılmaktadır. İstismar vakalarının açığa çıkarılmasında Rehberlik ve Psikolojik Danışma Hizmetleri'nin özel bir rolü varken, rehber öğretmenler, psikolojik danışmanlık yönü ortadan kaldırılarak, meslek tanımı değiştirilip angaryalara mahkum edilmektedir. Hal böyleyken, meslek tanımı değiştirilen rehberlik öğretmenlerinin sayısı arttırılmasının demenin bir karşılığı yoktur.

Komisyon üyelerinin en önemli kaygısını oluşturan madde ise "Cinsel istismar davalarına gizlilik esası" getirilme önerisidir. Bu şekilde çocuğa yönelik istismar olaylarının gerçek boyutlarının gizlenmesini amaçlıyorlar. Zaten derterli bu sorunların yaşanması değil, neden bu kadar gündeme geldiğidir. Daha önce de örnekleri olduğu gibi son Adana istismar vakasında gizlilik kararı getirmelerinin gerisinde de çocuğu ve aileyi korumak değil, tepkinin artmasını engellemek vardır. AKP'li bakanlar, "bu suçların arttığına ilişkin haksız bir suçlama söz konusudur" demekteler. Çözümleri ise tipik bir "AKP tipi çözüm"dür. Recep Akdağ, "TÜİK ile beraber bir ekip, veri toplama ve bu verilerin sözlüğünün hazırlanması, verilerin bir veri seti şeklinde, ilgililerce mahremiyeti ihlal etmeyecek şekilde, ölçülü bir şekilde paylaşılması konusunda çalışıyoruz" demektir. Tıpkı işsizlik ya da ekonomik büyüme kriterlerinin hesaplanma yöntemlerini değiştirdikleri gibi, burada da AKP tipi kurnazlıklarını devreye sokacaklardır.

"Cinsel istismar suçları 12 yaş altı ve üstü olmak üzere kademelendirilecek" maddesi ise en tepki toplayan "çözüm" önerisidir. Bu gerici kafa, kız çocuklarının

"evlenme" yaşını 12 olarak gören kafadır. Hatırlanırsa, daha önce geri çekilen tecavüz suçlarını aklayan yasa tasarısında da rıza yaşını 12'ye indirmek istemişlerdi. Çocuk istismarına 12 yaş sınırı getirilerek, çocuk evliliği ile kamufle edilen istismarların önünü açmaktadırlar. Çocuk istismarını 12 yaş öncesi ve sonrası diye ayırmanın ne bilimsel ne de ahlaki herhangi bir karşılığı vardır.

Son maddede ise "Cinsel sapıkların tahliye edildikten sonra da takibi gerektiriyor. Kesinlikle çocuklarla ilgili bir işte çalışmayacaklar, adres değişikliği yaptıkları takdirde polise bildirmek zorunda olacaklar" denilmektedir. Bu da sonuçlardan hareketle getirdikleri bir "çözüm" önerisidir. Zira şimdiye dek basına da çokça yansıdığı üzere, istismar suçlularının okullarda hükümlü kadrosundan işe alındığı ya da servis şoförü olduğuna dair çok örnek yaşanmıştır. Öte yandan istismar suçlularını "sapık" diye hasta kategorisine katarak tanımlamakla, bu suçun toplumsal boyutu göz ardı edilmekte, çok boyutlu nedenlerinin ve çözüm yollarının görülmesi engellenmektedir. Aynı zihniyet "kimyasal hadım" yoluyla "çözüm" bulacağını zannetmektedir. Özetle, "Cinsel istismar Komisyonu" nun sorun yaşanmadan engelleme gibi bir çalışması yoktur.

Komisyon raporunun TBMM Genel Kurulu'nda görüşülmesi sırasında Genel Kurul salonunun boş olması ise bu konuda ne denli "ciddi" olunduğunun bir diğer göstergesidir. Muhalefet sıralarında az sayıda vekil bulunurken, AKP'den kimsenin olmaması fazla söze gerek bırakmamaktadır. Zaten daha öncesinden de çocuk istismarının araştırılması önerisi AKP'li vekillerin oylarıyla reddedilmiş, Çocuk İstismarıyla Mücadele Derneği'nin hazırladığı Şakran Cezaevi'ne ilişkin Çocuk İstismarı Raporu'nun açıklanması ise Adalet Bakanlığı tarafından, OHAL gerekçesi ile yasaklanmıştı.

Tüm bunlar AKP iktidarının çocuk istismarını önlemek gibi bir derdi veya niyeti olmadığını göstermektedir. Yargısı, Diyaneti, eğitim kurumları, Aile Bakanlığı başta olmak üzere tüm kurumlarıyla sermaye düzeni çocuk istismarını önlemek şöyle dursun, gerici politikalarıyla daha da artmasına neden olmaktadır. Çocuklarımızı korumanın tek yolu AKP gericiğinin de beslendiği bu çürümüş düzenden kurtulmak için mücadeleyi yürütmektir.

Çocuğa yönelik şiddete son!

“Çocuğa yönelik şiddet”e herkes bir yandan “hayır” der, diğeryandan çocuğa şiddet alabildiğine yaygın bir sorun olarak yaşanır. Şiddet dediğimizde akla sadece “dayak”, yani fiziksel şiddet gelir. Oysa ki şiddet her yerdedir ve “her yer suç mahallidir.” Çocuğa yönelik şiddeti ekonomik, fiziksel, cinsel, psikolojik şiddet olarak dörde ayırabiliriz.

Ekonomik Şiddet: Ekonomik gücün kullanılarak, kişinin yaşamını devam ettirebilecek maddi olanakların elinden alınmasıdır. Kişinin yaşayabilmesi için “zorla çalıştırılması” veya yaşamak için çalışmak zorunda kalması bir ekonomik şiddettir. Bunun yanında, çocuğu kendi geçimini kendisinin sağlamasına mecbur bırakmak, evin giderlerini çocuğun üzerine yüklemek, çalışan çocukların kazandıkları paranın tümünü elinden almak ve(ya) eve para getirmeyen çocuklara dayak atmak vb. olgular çocukların suiistimal edilmesinin ötesinde şiddetin örnekleridir.

Cinsel Şiddet: Çocukların cinsel yönden istismar edilmesi ve cinsel tacize uğraması, yetişkinlerin kendi cinsel ihtiyaçlarını tatmin edebilmek için, çocukları cinsel yönden kullanmaları sonucunda ortaya çıkmaktadır. Cinsel istismar, cinsel obje olarak kullanılmanın ne olduğunu idrak edemeyen ve dolayısıyla tepki ver(e)meyen veya direnme gücünü henüz geliştirememiş olan çocuklara yönelik bir şiddettir. Çocuk yaşta evlendirilme ve çocuk yaşta doğurma da cinsel şiddet içerisinde.

Fiziksel Şiddet: Bedene yönelik olan ve yine bedensel olarak zarar görülmesine yol açan şiddettir. Tekme-tokat atmak, dövme, el kol bükme, yumruklamak, iterek yere düşürdükten sonra tekmelemek, yere ya da duvara fırlatmak, bedenlerinde sigara söndürmek, saç çekmek, ısırma ve tükürme, kafasını duvara çarpma vb. şeklinde olmaktadır. Şiddete uğrayanlar, çoğu kez herhangi bir aletle (sopa, demir, değnek, odun, oklava, zincir, kemer, hortum, ip, urgan, vs.) dövülmektedir.

Psikolojik Şiddet: Bedensel veya kişilik özellikleri kullanılarak, baskı kurularak, duyguları kullanılarak çocuğun istemediği muameleye maruz bırakılmasıdır. Korkutma, tehdit etme, aşağılama, reddetme, onların öz güvenini sarsma amacıyla yapılan her türlü sözlü ve fiili tutum ve davranış biçimleri, psikolojik şiddet türlerindedir. Keza, çocuklardan bazılarını çok sevmek ve önemsemek, bazılarını da ihmal edip bazı haklardan

veya imkânlardan mahrum etmek ve gereksiz yere cezalandırmak bu tür fiili psikolojik şiddet örnekleridir.

Bugün günümüzde çocuklar bunları nerelerde mi yaşıyorlar? Her yerde; evde, sokakta, fabrikada-atölyede, okulda, hapishanede, savaşta çocuklar şiddete maruz kalıyorlar, öldürülüyorlar. Ülkenin nüfusunun %30'unu çocuklar oluşturmaktadır. Çocuğa yönelik şiddet durdurmanın yolu ancak bu sistemi değiştirmekten geçmektedir. Çünkü şiddet kendiliğinden oluşmamaktadır. Şiddeti var eden bu ücretli kölelik sistemini yıkıp, yerine üretkenlerin yönettiği bir dünya kurduğumuzda çocuklar şiddetten kurtulabilirler ancak. O güne kadar da çocukların mücadele etmesi ve geleceklerine sahip çıkmaları için yan yana, omuz omuza olacağız!

ÇOCUKLAR ÖLECEK VE DÜNYA DÖNMEYE DEVAM EDECEK SANANLAR YANILIYORLAR

Ben bir çocuk işçiyim. Çocuk olduğuma bakmayın, yüz yıllardır dünyanın her bir karış toprağında ben varım. 1800'lerde İngiltere'de dokuma tezgahlarında çalışan benim gibi binlerce arkadaşım, kardeşim vardı. Ellerimiz küçük olduğu için patronların iştahını artırıyor, her gün bir o kadar daha arkadaş geliyordu yanımıza, ranzamıza. Ranzamıza diyorum, çünkü bizim hem işimiz hem evimizdi fabrika. Patronlar bizi o kadar seviyordu ki bir dakika gözlerinin önünden ayırmıyordu. 10-14 saat atölyede çalışan ellerimiz-gözlerimiz hiç güneş görmezdi.

1900'lerde ABD'de her maden fabrikasında benim gibi yüzlercesini görmek mümkündü. Sadece maden de değil, pamuk fabrikalarından sokaklardaki gazete dağıtımına kadar hayatın her yerinde, üretimin her yerinde ben vardım. Maden ocaklarında tonlarca kömür çıkartan da bendim, pamuk tarlarından kilolarca pamuğu toplayan da benim. İş kazalarında, cinayetlerde benim gibi yüzlerce arkadaşımın üstü örtüldü, hem de konusu bir daha asla açılmamak üzere.

Bugün tekstil atölyelerinden sanayilere kadar ben varım. Bazen Suriyeliyim, bazen Afgan, bazen de Türk'üm ama her zaman çocuğum.

Patronlar beni daha fazla çalıştırmak için çıraklık okulları açıyor. 10-11 yaşlarında çalışmaya başlıyorum. Okullar dediğimiz haftanın sadece 1 günü ders aldığımız yerler. Bu dersler de çoğu zaman ya boş geçiyor ya da meslek ile ilgili dersler veriliyor. Meslek liselerinde de ben varım. Atölyede, stajda ucuz iş gücü olarak, sadece patronların kasalarını doldurmak için çalışıyorum. Atölyede patronumuz müdür oluyor, bizim üzerimizden parça başı aldığı paranın hesabını yapıyor.

Yeri geliyor, eğitim görüyoruz diye notlarla korkutuluyor, her işi yapmak zorunda bırakılıyor. Stajda, atölyede güvenlik önlemleri alınmadığı için ölüyorum, sakat kalıyorum. Yüzyıllardır sömürülen, ağır koşullarda çalıştırılan, katledilen çocuk işçilerin sayısını bilenebilir mi?

Benim adım Derya, henüz 12 yaşındayım. Yaşıtlarım şu an sokakta seksek oynuyor, ip atlıyor. Fakat ben az sonra odadaki kapının arkasındaki adamla evlendirileceğim. Neden mi? Çünkü “gelecek-görenekler” bunu emrediyor. Çünkü töremiz böyle. Yetmediği gibi yasalarda bile imamlara nikah kıyma yetkisi verildi. Çocukların erken yaşta evlenmesinin önündeki tüm engeller yasalar tarafından bir bir kaldırılıyor. “Bu devirde de çocuk yaşta evlendirilme mi kalmış?” demeyin. Bugün hâlâ binlerce çocuk evlenmek zorunda bırakılıyor.

Televizyonlar, radyolar, internet siteleri her gün onlarca çocuğun tacize-tecavüze uğradığı haberlerini veriyor. Evde, okulda, sokakta, yuurtlarda kadın-erkek gözetilmeksizin istismara uğramak için sadece çocuk olmak yetiyor. Oynadığımız sokakta, okuduğumuz okulda, bindiğimiz serviste cinsel şiddet ile karşılaşılıyor. Staj için gittiğimiz iş yerlerinde tacize-tecavüze uğruyoruz. 115 çocuğun doğduğunun gizlendiği hastanelerden zorla evlendirildiğimiz ailelerimize kadar herkes bu gerçeği biliyor.

“Artık havalar iyice soğudu. Kuş sesleri duyulmaz oldu. Şimdi yalnızca, annesini ya da babasını, kardeşini yitiren çocukların ağlamaları duyulabiliyor. Bizler, bir ülkesi ve umudu olmayan çocuklarız.”

Bu sözler eski Yugoslavya'da savaş yaşamış, son 10-15 yılda savaş nedeniyle yaşamını, sağlığını, anne-babasını ve umudunu yitirmiş milyonlarca çocuktan birine ait. Bizler savaşın çocuklarıyız. Filistinli, Iraklı, Arap, Kürt, Suriyeliyiz. Siyahı, beyazı, dillerimiz, ırklarımız farklı, fakat her birimiz yaşadığımız toprakları ve doğayı paylaşmayanların çıkardığı savaşlarda çocukluğunu kaybedenleriz. Evlerimize düşen bombalar, sokakta üzerimize sıkılan kurşunlar bizleri renklerimize veya ırklarımıza göre ayırmadan üzerimize geliyor. Sadece para babalarını ve çocuklarını iskalyor kurşunlar. Bugün Suriye'de, Efrin'de çıkan savaşlar, işgal buraya çok uzak değil. Yarın tam da evine düşen bombalardan kaçmak için ranzanın altına girip kendini güvende hissetmek istediğinde sen de artık bizlerden olacaksın.

Kimi zaman “suç” işlediğim gerekçesi ile kimi zaman annemle kalabilmek için hapishanelerde zorla tutulan 2 bin 979 çocuktan birisiyim. Sürekli yeni çocuk hapishaneleri açılmakta. Bu bile sistemin çürümüşlüğünü göstermektedir. Bizim için hapishane inşa etmek yerine, başta eğitim, sağlık, barınma, beslenme ve temiz suya erişim olmak üzere insanca bir yaşam istiyoruz.

Ben yüzyıllardır dünyanın her karış toprağında, çocuk yaşta çalıştırılan, evlendirilen, savaşların ortasında bırakılan, tacize-tecavüze uğrayan, küçük bedenlerine büyük yükler yüklenen çocuğum. “Çıraklık, boşanma komisyonları, bir kereden bir şey olmazlarla” bizlere yönelik yapılan her şey meşrulaştırılıyor.

Susmayacağız arkadaş! Yani başımızda savaşlarda öldürülen milyonlarca çocuk için susmayacağız. Atölye tezgahında saatlerce ağır işlerde çalıştırılan çocuk işçiler için susmayacağız. Tacize-tecavüze uğrayan çocuklar için, çocuk yaşta evlendirilmeye çalışılan çocuklar için susmayacağız. Sesimiz çıktığı kadar en güçlü şekilde haykıracağız.

Çocuk emeğini sömüren bu düzen değişmedikçe hiçbir çocuk özgür olmayacak.

Çocuklar için, gelecek için sömürü düzenini yıkalım!

MESLEK LİSELİLERİN SESİ

Şekerde özelleştirme işçilere ne getirir?

Şeker fabrikalarının özelleştirilmesi gündemde. Binali Yıldırım, "Kararlıyız, şeker fabrikaları satılacak, kararımızdan geri adım atılmayacak!" diyerek, bu meselenin kendileri açısından önemini vurguluyor. Kaynakların sömürsünü, emperyalist tekellere ve sermayeye peşkeş çekmekte geçmiş hükümetleri de geride bırakan AKP hükümeti, sadece sermayenin önünü açmakla kalmıyor, özelleştirilen fabrikalarda çalışan binlerce işçiyi de ya kapı önüne koyuyor ya da güvencesiz, daha ağır koşullarda çalışmayı dayatıyor, kazanılmış haklarına göz dikiyor.

Bunun örneklerini TEKEL'de gördük; kağıtta, madenlerde, camda gördük. Her birinde "kâr edemiyoruz", "atıl kalmış yatırımlar", -işçilerin kazanılmış haklarını hedef alarak- "bu fabrikalar yan gelip yatma yeri değildir" gibi söylemler ile toplumda özelleştirme saldırısına meşruluk kazandırmaya çalışmışlardı.

TEKEL'in alkollü içki bölümü (17 fabrika, hammadde, stok ve varlıklarıyla) 2004 yılında, 292 milyon dolara MEY'e satıldı. Onlar da 2006'da 810 milyon dolara bir ABD şirketine sattılar. 2011'de de Amerikalılar 2 milyar 100 milyon dolara, dünyaca ünlü, içkide dünya devi olarak tanınan İngiliz DiAGEO'ya devrettiler.

TEKEL'in kurulu sermayesine hiçbir ek yapmadan bu seviyede gerçekleşen artışın iki nedeni olabilir ancak. Birincisi, ilk satışlarda değerinin çok çok altına satılmış, peşkeş çekilmiş olması; ikincisi de işçilerin kazanılmış haklarının tırpanlanarak, 4/C statüsü aldatmacasıyla yok-

sulluğa ve işsizliğe itilen işçiler üzerinden gerçekleşen artı-değer sömürsü...

Tek Gıda-İş'in verilerine göre 2003'te TEKEL'in alkollü içkiler bölümünde 3 bin 631 mavi yakalı işçi çalışırken, 2009'da bu sayı 323'e kadar düşüyor. Bu süreçte 3.000'den fazla işçinin iş akdi feshediliyor.

TEKEL'in sigara bölümü ise ilk defa 1990'da özelleştirilmeye çalışılmış, yükselen işçi sınıfı hareketinin de etkisi ile artan tepkiler sonucu geri adım atılmıştı. IMF talimatı ile 2001'de "Tütün Yasası" değiştirildi. Ardından da AKP'li Kemal Unakıtan'ın "Tekel'i babalar gibi satarım" dönemi başladı.

2008'de tütün fabrikaları, içindeki her şeyle beraber 1,7 milyar dolara British American Tobacco'ya (BAT) peşkeş çekildi. Bu fiyat TEKEL'in 2 sigara fabrikasının 3 yılda yapacağı kâra denk geliyordu. Fabrikaların içinde bulunduğu arsaların ve mülklerin değeri bile bu fiyatın 2-3 katı ederken, bu satış ile tütün piyasası tam olarak emperyalist tekellerin hakimiyetine bırakıldı.

Özelleştirme programına alındığı sırada, 110 yaprak tütün işyeri, 6 sigara fabrikası, 19 alkollü içki üretim tesisi, 84 pazarlama müdürlüğü, 10 tuz işletmesi, bir kibrit fabrikası, bir ambalaj fabrikası ve bir suni ipek, viskoz fabrikası olan TEKEL, 2009'a geldiğimizde 57 yaprak tütün işyeri, iki tuz işletmesi ve bir ambalaj fabrikası olan işletmeye dönüştü. Bugün hiçbiri bulunmuyor.

Satışın gerçekleşmesi ile birlikte BAT,

yüksek maliyet olarak gördüğü, yıllar süren mücadelelerle kazanılmış haklara sahip olan TEKEL işçilerine gözünü dikti.

TEKEL'in kendi rakamlarına göre 2001 yılında 30 bin 124 işçi çalıştıran TEKEL'in, 2004 yılında alkollü içkiler, 2008 yılında da sigara biriminin özelleştirilmesi sonucunda çalışan işçi sayısı 12 bin civarına geriledi. TEKEL'in bu parçalı satışı ile gelen tepkileri azaltmak ve işçileri bölmek temel hedefleriydi esasında.

2008'de BAT, tütün piyasasını ele geçirmesinin ardından 8 binden fazla TEKEL işçisinin iş akdini feshedeceğini duyurdu. AKP hükümeti biriken öfkeden korktuğundan 4/C statüsü ile işçileri kandırmaya çalıştı. Bu oyunu gören TEKEL işçileri ayağa kalktı, eylemlere başladılar. İşçiler Ankara sokaklarını eylem alanına çevirdiler. Sendikal bürokrasinin uğursuz rolünü oynaması, hükümetin teklifi arttırması ve TEKEL işçilerinin örgütlülüğündeki ve bilincindeki zayıflık gibi etkenlerin yardımıyla hükümet saldırıyı hayata geçirmeyi başardı.

Adım adım örülen özelleştirme süreci bugün gerçekleştirilmesi öngörülen şeker fabrikalarının özelleştirilmesi süreci için önemli bir deneyim sunuyor. Sermayeye peşkeşin yanı sıra, işçi sınıfına yönelik büyük bir saldırıyı da barındıran özelleştirme saldırıları karşısında başta şeker fabrikası işçileri olmak üzere işçi sınıfı ve emekçiler net tutum almalı, hükümete de sendikal bürokrasiye de asla güvenilemeyeceği bilinciyle hareket etmelidirler.

Özelleştirme için OHAL seferberliği

Dünya Bankası ve IMF'nin devreye soktuğu neo-liberal politikalar doğrultusunda, tarım alanlarını emperyalist tekellere peşkeş çeken Türk sermaye devleti, son olarak da şeker fabrikalarının özelleştirilmesi sürecini tamamlamak adına 14 fabrikanın satışı için ihale yayınladı. Nişasta bazlı üretim yapan tekellerin önünü açmaya ve şeker pancarı üretimini tasfiye etmeye dönük özelleştirme hamlesine tepkilere karşı AKP iktidarı seferber olmuş durumda.

ANKARA VALİLİĞİ'NDEN İMZA KAMPANYASINA OHAL REDDİ

Tepkilere karşı AKP şefleri geri adım atmayacakları yönünde açıklamalar yaparken, son olarak da Ankara Valiliği, Şeker-İş tarafından özelleştirmeye karşı imza kampanyası başvurusuna olumsuz yanıt verdi.

Özelleştirme ihalesinin *Resmi Gazete*'de yayımlanmasının ardından Şeker-İş, ülke genelinde başlattığı imza kampanyası kapsamında Ankara'da merkezi yerlerde kampanyayı yürütmek için 22 Şubat günü valiliğe başvurdu. Başvuruda Kızılay, Yüksel Caddesi, Ulus, Sıhhiye gibi merkezlerde stand açılacağı belirtildi. Sendikanın başvurusu, valilik tarafından OHAL yasağı gerekçesi öne sürülerek reddedildi.

AKP ÖZELLEŞTİRMEDE KARARLI

AKP şefleri, şekerdeki özelleştirme hamlelerinin ardından tepkileri yatıştırma, sermayeye peşkeşi kabul ettirme amacıyla açıklamalarını sürdürüyor. AKP genişletilmiş il başkanları toplantısında konuşan Binali Yıldırım da özelleştirmede geri adım atmaya- cıklarını söyledi.

Erdoğan'ın özelleştirme için talimat verdiği, "bu fabrikaların devlete yük olduğu" bahanesini öne sürdüğü ifade edilirken, Yıldırım özelleştirme ile çalışanların haklarının korunacağı iddiasında bulundu.

TBMM Plan ve Bütçe Komisyonu'nda konuşulan ilgili açıklama yapan Maliye Bakanı Naci Ağbal da özelleştirme hamlesini savunmuş, "Günlerce, aylarca dinleye dinleye, bütün tarafların ihtiyaçlarını karşılayacak, herkesin beklentilerine uygun özelleştirme modeli ürettik" diye konuşmuştu.

Özelleştirmenin ardından bu fabrikalarda üretimin devam etmesini sağlayacak şartlar koyduklarını öne süren Ağbal, fabrikalardaki kamu çalışanlarının, daimi ve geçici işçilerin haklarının korunduğunu iddia etmişti.

“Taşeron kadro” yalan, “İşsizlik ve hak gaspı” gerçek!

Gerici iktidarın seçim vaatlerinden biri olan “taşeron kadro” söylemi KHK ile çıkarılan yasayla yürürlüğe girdi. Ancak bu düzenleme hiç de gerici iktidarın ve emrindeki havuz medyasının sunduğu gibi taşeron işçileri için bir “müjde” olmadı. Aksine zorla imzalatılan şartnamelerle bugüne kadar kazandıkları bütün kıdem vb. haklardan bir imzayla vazgeçirilen taşeron işçileri üstüne üstlük işsizlikle karşı karşıya kaldılar.

Kamuda çalışan 950 bin taşeron işçisinin kadroya alınacağı söylemiyle ilk olarak servis edilen düzenleme baştan aşağı aldatmaca. Zira kamu kurumlarındaki 450 bin taşeron işçisinin kadroya alınacağı söylense de 69 kurum kapsam dışında bırakıldı. Öyle ki kapsam dışındaki bu kurumların yönetimleri taşeron işçilerinin geriye dönük haklarını gasp etmek için feragatname imzalatmaktan geri durmadı. Ne olup bittiğini henüz anlayamamış taşeron işçileri ise “feragatnameyi imzalamazsanız kadro hakkınızı kaybedersiniz” basıncıyla bu feragatnameleri imzaladılar. Yani kapsam dışında kalan işçilerin geriye dönük hakları bu vesileyle gasp edilmiş oldu.

Belediye ve il özel idareleri bünyesinde çalışan taşeron işçileri de aracı taşeronlar devreden çıkarılarak bu kurumların kendisine ait şirketlerinde yine taşeron işçisi olarak çalıştırılacaklar. Yine kadro ile uzaktan yakından alakası olmayan, bu durumu fırsata çeviren kurumlar ve belediye yönetimleri feragatname dayatmasıyla buralarda çalışan 400 bin işçinin de geriye dönük haklarını gasp etmiş oldular.

TCDD, Elektrik Üretim A.Ş., Türkiye Kömür İşletmeleri, Makina ve Kimya Endüstrisi Kurumu (MKEK), DHMİ gibi KİT’lerde çalışan taşeron işçileri daha en başından kapsam dışında bırakılan alanlar oldular.

Istanbul Üniversitesi (İÜ) Çapa Tıp Fakültesi Hastanesi’nde kadro talepleri reddedilen taşeron işçileri 23 Şubat’ta hastane önünde eylem gerçekleştirdi.

Eylemde konuşma yapan Cemal Bilgin, KHK ile çıkarılan taşeron düzenlemesini teşhir etti. Bilgin, taşeron işçilerine gerçekten kadro hakkı verilmediği gibi birçok işçinin işsiz kaldığına dikkat çekti. İstanbul Üniversitesi yönetiminin de birçok işçinin kadro başvurularını farklı

KADRO BEKLEYEN BİNLERCE İŞÇİ İŞSİZLİKLE KARŞI KARŞIYA

Bir bir güzellemeyle gündeme getirilen “kadro” yalanı binlerce taşeron işçisi için işsizlik ve belirsizlik sorununa dönüştü.

Gerçek anlamda bir kadrodan söz edilemeyecek bu düzenlemede işçiler kadrolularla aynı maaşı dahi alamayacaklar. Kamuda çalışan 100 bin taşeron işçisini kapsayan TİS’teki zam vb. haklar, sözde kadroya yeni alınacak 450 bin taşeron işçisine ise verilmeyecek. 90 bin işçinin çalıştığı belediye şirketlerine alınacak 400 bin işçi de benzer akıbeti paylaşacak.

Üstelik yazılı ve sözlü sınavlarda binlerce işçinin daha kadro dışı kalacağını; sözlü sınavların kadrolaşma için büyük bir fırsata çevrileceği gerçeğini de unutmamak gerekir.

İşçilerin 3-22 Mart 2018 tarihleri arasında yapılacak sınavlarda en az 50 puan alması, sözlü sınavda da başarılı olması gerekmektedir.

Aşağıda sıralayacağımız sadece birkaç örnek, “taşeron kadro” yalanının

arkasındaki çıplak gerçeğin ta kendisidir:

*İstanbul Üniversitesi Çapa Tıp Fakültesi’nde çalışan bir işçinin kadro başvurusu 10 yıl önce kaçak elektrik kullandığı gerekçesiyle reddedildi.

* DISK Genel-İş Sendikası İzmir belediyelerinde 2 bin 500 üyesinin güvenlik soruşturmasına takıldığı ve başvurusunun reddedildiğini duyurdu.

*İzmir Büyükşehir Belediyesi’ne ait İZSU’da yaklaşık 500 işçinin kadro başvurusu, ihale şartnamesinde işçi gideri tutarının yüzde 70’in altında kalması nedeniyle reddedildi.

*İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı ve iştirakler, İSKİ ile İETT’de çalışan toplam 583 kişinin başvurusu emeklilik, güvenlik soruşturması, askerlik durumu gibi nedenlerle reddedilirken, geçersiz sayılan başvurularla birlikte toplam 8 bin 969 kişinin kadro başvurusu reddedilmiş oldu.

Taşeron işçilerinin “kadro” başvurusunun netleşmesi için son tarih olarak belirtilen 2 Nisan’a kadar daha kaç işçinin işsiz kalacağını ise hep birlikte göreceğiz.

İŞÇİNİN EKMEĞİNE GÖZ DİKEN ÇAKALLAR

İşçi sınıfı yaşadığı sıkıntı ve baskılara rağmen, ekmeğini ve işini kaybetmek korkusuyla sermaye sınıfı karşısında suskunluğunu koruyor. Burada işçi sınıfının sermaye sınıfına karşı dile getiremediği gerçekleri aktarmak istiyorum.

Çalışma yaşamında pek çok soruna karşı karşıyayız. Bir işçi hasta olup izin istediğinde, usta ve sorumlu kişiler tarafından ret cevabı veriliyor. İşten çıkarılma korkusuyla da çalışmaya devam ediyor. Asgari ücretin 1.600 TL olduğu bir ülkede bir işçinin ailesiyle birlikte geçinebilmesi çok zor. Zaten asgari ücret açlık ve yokluktur. İşçi, maaş günü gelmeden ihtiyaçtan dolayı patronundan para istediğinde bunu alamıyor ve yine ret cevabıyla karşılaşıyor. Fabrikasında veya çalıştığı iş yerinde yaşanan bir haksızlık karşısında sesini çıkardığında direkt işine son veriliyor. Ne de olsa dışarıda bekleyen milyonlarca işsiz var. Patron bir işçiyi çıkarır, ertesi gün yerine birini bulur. İşçinin herhangi bir sorunu veya halletmesi gereken işi olduğunda izin alamaz, zira gitmediği günden dolayı 3 günlük maaşı kesilir, uzun saatler çalıştırılır. Fabrikada çıkan yemekler ise bir insana reva görülmecek cinsten, sağlıksız yemeklerdir. Zorbalık, baskı, mobbing, hakaret ise artık sıradan şeyler. Tüm bu şartlar altında çalışan işçinin eline geçen para ise ancak sefalet içinde sürünmeye yetiyor.

Bütün bunların neden kaynaklandığını işçilerin bilmesi gerekiyor. Bana göre işçilerin birlik olmamasından kaynaklı, patronlar işçilere istedikleri gibi zorbaca davranıyorlar. İşçilerin ayrışması, suni gündemlerle kutuplaşması, bir araya gelmemesi sermayenin işine geliyor. İşçileri bu şekilde bölebildikleri ölçüde rahatça köleleştiriyorlar. Ve aslında bu yöntem sermaye sınıfının olmazsa olmazıdır. Bu koşullarda kazanan sermaye, kaybeden ise işçi oluyor. İşçinin ekmeğine göz diken bu baykuş ve çakallar işçilerin sırtından geçiyorlar. Olmaz olsun böyle düzen. Birileri kaymak-bal yerken işçi sınıfı ancak bakmakla yetmiyor. Buradan işçilere sesleniyorum. Tüm bunlar karşısında birlik olmalıyız ve sesimizi çıkarmalıyız.

TUZLA’DAN BİR METAL İŞÇİSİ

Taşeron işçilerinden Çapa’da kadro eylemi

Istanbul Üniversitesi (İÜ) Çapa Tıp Fakültesi Hastanesi’nde kadro talepleri reddedilen taşeron işçileri 23 Şubat’ta hastane önünde eylem gerçekleştirdi.

Eylemde konuşma yapan Cemal Bilgin, KHK ile çıkarılan taşeron düzenlemesini teşhir etti. Bilgin, taşeron işçilerine gerçekten kadro hakkı verilmediği gibi birçok işçinin işsiz kaldığına dikkat çekti. İstanbul Üniversitesi yönetiminin de birçok işçinin kadro başvurularını farklı

gerekçelerle reddettiğini belirten Bilgin, kadın bir taşeron işçisinin ise 10 yıl önce kaçak elektrik kullandığı gerekçesiyle kadro başvurusunun reddedildiğini söyledi. Üstelik kendisini haksız yere işten atan üniversite yönetiminin yıllardır mahkeme kararlarını da uygulamadığını hatırlattı.

Kadro uygulaması hakkında bakanlığın farklı üniversite yönetiminin farklı davrandığını söyleyen Bilgin, taşeron al-

datmacasını bir kez daha teşhir ederek bütün taşeron işçileri için koşulsuz ve gerçek kadro talebini dile getirdi.

Daha sonra İstanbul Üniversitesi Merkez Kampüsü önüne yapmak istedikleri yürüyüşe polisler izin vermediği için tramvayla geçilerek İÜ önünde de açıklama yapıldı. Destekçiler de burada yaptıkları konuşmalarla taşeron işçilerinin yanında olduklarını belirttiler.

REYSAŞ'ta işten atmaya karşı iş yavaşlatma

DiSK'e bağlı Nakliyat-İş Sendikası, toplam 141 işçinin çalıştığı Reysaş Taşıt Muayene İstasyonları İşletim A.Ş.'nin Eskişehir Merkez, Eskişehir Sivrihisar, Zonguldak Merkez, Zonguldak Ereğli, Kastamonu Merkez, Kastamonu Tosya, Karabük Merkez ve Bartın Merkez istasyonlarında birkaç gün içerisinde işçilerin büyük bir çoğunluğunu üye yaparak bakanlığa çoğunluk tespiti için başvuruda bulundu.

Sendikal örgütlenmeden haberdar olan REYSAŞ patronu ise sendikaya üye olan işçileri tek tek odasına çağırarak e-devlet şifrelerini istedi ve sendikadan istifa etmeleri için baskı yapmaya başladı. Şifrelerini vermeyen ve sendikadan istifa etmeyen 8 işçi işten atıldı. Atılan işçilerden üçünün Eskişehir, üçünün Karabük ve ikisinin Kastamonu'daki istasyonlardan olduğu öğrenildi.

İşten atma saldırısı karşısında, şirkete bağlı tüm istasyonlarda işçiler iş yavaşlatma eylemine başladı. Sendika da tehdit ve baskılarla ilgili olarak savcılığa suç duyurusunda bulundu.

Doğu Pres işçileri üretimi durdurdu

Bursa'da kurulu otomotiv yan sanayi işletmesi Doğu Pres fabrikasında çalışan işçiler patronun verdiği sadaka zammına karşı ayağa kalktılar.

22 Şubat vardiya değişim saatinde işçiler üretimi durdurdu. Patron işçilere yüzde 10.25 civarında bir zam dayatmasında bulunurken işçiler MESS sözleşmesi düzeyinde zam ve sosyal haklar istiyor.

Üretimin durduğu fabrikada, işçiler yemekhanede yönetimle toplantı yaptı. Toplantıda taleplerini ileten işçiler, yönetimin yanıtına göre mücadelelerine devam etme kararıyla iş başı yaptı.

Çok yönlü saldırılara karşı yılgınlık yok!

Tek yol mücadele!

Geçtiğimiz hafta Manisa Organize Sanayi Bölgesi'nde yer alan Sarp Plastik ve Kalıp Sanayi'de çalışan 25 yaşındaki Hasan Songur adlı bir işçi, enjeksiyon makinesine düşen parçayı almaya çalıştığı sırada pistonların kapanmasıyla yaşamını yitirdi. Bu işçiyi, her gün iş cinayetlerinde yaşamını yitiren ortalama 4 işçiden* ayıran ise üniversite mezunu bir işçi, bir öğretmen olmasıydı. Sosyal Bilgiler Öğretmenliği bölümünden mezun olan Hasan Songur, ataması yapılmadığı için tam bir kölelik demek olan ücretli öğretmenlik yapmaya başlamış, öğretmenlik yaptığı kurum "FETÖ" bağlantısı olduğu gerekçesi ile kapatılmış, daha sonrasında başka bir yerde ücretli öğretmenlik yapmak istediğinde yapılan güvenlik soruşturmasında "FETÖ okulunda öğretmenlik yaptığı" çıktığı için ücretli öğretmenlik yapması da yasaklanmıştı. Bunun üzerine genç öğretmen Manisa'daki plastik fabrikasında işçi olarak çalışmaya başlamıştı. Fabrikada çalışmaya başladıktan 20 gün sonra iş cinayetinde hayatını kaybetti.

Türkiye'de üniversite mezunu işsiz sayısı 55 ilin nüfusunu geride bıraktı. Ülkede resmi verilere göre 3 milyona yakın işsiz varken, bunların 828 binini üniversite mezunları oluşturuyor. Yani bu rakam toplam işsizliğin yüzde 27'sine tekabül ediyor. Eğitim Sen'in verilerine göre ataması yapılmayan öğretmen sayısı ise yarım milyona yaklaştı. Fen-Edebiyat, İnsan-Toplum Bilimleri ve İlahiyat fakültelerinden mezun olarak formasyon vb.

belgelerle öğretmenlik hakkı elde edenler de hesaba katıldığında bu sayı 1 milyonu aşıyor. Atanamayan 45 öğretmen yaşadığı ekonomik, sosyal ve psikolojik sorunlardan kaynaklı yaşamını sonlandırdı. Ve binlercesi de yaşayabilmek için fabrikalarda işçilik, sokaklarda seyyar satıcılık, restoranlarda garsonluk yapıyor.

"Taşeronu kaldırıyoruz" tantanası içinde çalışma yaşamının tüm alanlarını esnekleştiren, güvencesizleştiren, kuralsızlaştıran, sözün kısası taşeronlaştıran uygulamalara imza atılıyor. Kamu alanında iş güvencesi yıldan yıla tırpanlanırken, üzerinde sürekli oynanan 657 Sayılı Devlet Memurları Kanunu'nun son hali kamu emekçileri için tam bir taşeronlaşma anlamına geliyor. Eğitim Fakültelerinden mezun olanlar için kadro artık tam bir hayal haline dönüşmüş durumda. Yıllardır yapılan atamalarda sürekli sözleşmeli ve ücretli öğretmen atamaları yapılıyor.

Özellikle OHAL'le birlikte kamu emekçisinin kadro hakkı fiilen elinden alınmış bulunuyor. OHAL bahanesiyle çıkarılan Kanun Hükmünde Kararnameler (KHK) ile binlerce kamu emekçisi işinden edilip sosyal ölümler haline getirilirken, kendi gibi düşünmeyen her kesimi terörist ilan eden gerici iktidar "güvenlik soruşturmaları" ile kamuda tasfiyeye devam ediyor.

Ayrıca geçen yıl açıklanan "Öğretmen Strateji Belgesi" ile öğretmenlere 4 yılda bir yeterlilik sınavı yapılacağı açıklanmıştı. Şimdi de "performans de-

ğerlendirme" saldırısı ile kamuda güvencesizlik perçinlenmek isteniyor. Milli Eğitim Bakanlığı, "Öğretmen performans değerlendirme ve aday öğretmenlik iş ve işlemleri yönetmeliği" taslağını açıklayarak en az 3 ay öğretmenlik yapmış olanların değerlendirileceğini söyledi. Taslakta değerlendirmenin amacı, "Görevindeki gayret, verimlilik ve başarısının tespit edilmesi, bilgi ve beceri düzeyinin belirlenerek, gerekli eğitim ihtiyacının tespit edilmesi ve buna yönelik tedbirlerin alınması, ödüllendirilmesinin sağlanması" olarak ifade edildi. Değerlendirmenin kurum müdürü, zümre öğretmeni, öğrenciler ve velileri ile öğretmenin kendisi tarafından yapılacağını yer aldığı taslakta, daha üst makamlarda görev yapanlar içinse müdürler/amirler ve iş arkadaşları ile kendisi tarafından değerlendirme yapılacağı anlatılıyor. Değerlendirme ölçütlerindeki "milli ve manevi değerler" vurgusu da dikkate alındığında, saldırının bir amacının performans dayatması ile güvencesizleştirme olduğu görülürken, diğer yandan ise kamu alanında ilerici-muhafiz emekçi bırakmamayı hedeflediği anlaşılıyor.

Sermayenin iş başındaki gerici iktidarının çok yönlü saldırılarına, kamu emekçileri ancak örgütlü mücadele çizgisi ile karşı koyabilir. '90'lı yıllarda sokak sokak, barikat barikat dövüşerek belli kazanımlar elde eden kamu emekçileri, icazetçi-pasifist sendikal çizgiye karşı, bu geriye gidişi durdurmak için tekrar fiili-meşru mücadeleye atılmalıdır.

Öğretmenlere “performans” saldırısı

KHK ile yaşanan ihraçların ardından sözleşmeli öğretmenlik, esnek çalışma saldırılarının ardından bir de “performans değerlendirme” saldırısı devreye sokulmak isteniyor.

Milli Eğitim Bakanlığı, “Öğretmen performans değerlendirme ve aday öğretmenlik iş ve işlemleri yönetmeliği” taslağını açıkladı. En az 3 ay öğretmenlik yapmış olanların değerlendirileceği söylenen taslakta değerlendirmenin amacı “Görevindeki gayret, verimlilik ve başarısının tespit edilmesi, bilgi ve beceri düzeyinin belirlenerek, gerekli eğitim ihtiyacının tespit edilmesi ve buna yönelik tedbirlerin alınması, ödüllendirilmesinin sağlanması” olarak ifade edildi. Değerlendirmenin kurum müdürü, zümre öğretmeni, öğrenciler, velileri ve öğretmenin kendisi tarafından yapılacağını yer aldığı taslakta, daha üst makamlarda görev yapanlar içinse müdürler/amirler ve iş arkadaşları ile kendisi tarafından değerlendirme yapılacağı anlatılıyor.

Belgede, öğretmenlik mesleği yeterlilikleri arasında “bakanlıkça belirlenmiş bilgi, beceri, tutum”ların yanı sıra “değerler”in de sayılması dikkat çekti.

Aday öğretmen ve öğretmen performans değerlendirme sürecinde esas alınacak ilkelerin adalet, şeffaflık, katılımcı-

lık ve uzlaşma, belirlilik ile işlevsellik ve çok yönlülük olduğu iddia edildi.

Değerlendirmenin her eğitim öğretim yılında bakanlıkça yayınlanan takvim doğrultusunda Milli Eğitim Bakanlığı Bilişim Sistemi (MEBBİS) üzerinden bir defa yapılacağı ve nihai performans değerlendirme puanının da MEBBİS üzerinden duyurulacağı belirtildi.

“MİLLİ VE MANEVİ DEĞERLER” DEĞERLENDİRME KRİTERİ

Taslağın “Öğretmenlik Mesleği Yeterlilikleri Sınavı” başlığı altında öğretmenlerin 4 yılda bir bu sınava tabi tutulacağı yazıldı. Ancak bakanlıkça sınava gireceklerin sayısı, altyapı imkanları vb. göz önünde bulundurularak her yıl düzenlenebileceği eklendi. Öğretmenlerin sınava tabi tutulacağı konular ise şöyle sıralandı: “a) Alan bilgisi (% 20), b) Alan eğitimi bilgisi (%20), c) Mevzuat bilgisi (%5), ç) Eğitim öğretimi planlama (%5), d) Öğrenme ortamları oluşturma (%5), e) Öğretme ve öğrenme sürecini yönetme (%10), f) Ölçme ve değerlendirme (%5), g) Milli, manevi ve evrensel değerler (%10), ğ) Öğrenciye yaklaşım (%5), h) İletişim ve işbirliği (%5), ı) Kişisel ve mesleki gelişim (%5), T.C. İnkılap Tarihi ve Atatürkçülük (%5)”

İhraçlara karşı direniş sürüyor

Sermaye devletinin darbe girişimi bahanesiyle kendisine muhalif kamu emekçilerini KHK ile işten atmasına karşı bir yıldan fazladır direnişler sürüyor.

İstanbul’da KESK’li emekçiler bir yılı geride bırakan direnişlerini haftanın 4 günü Bakırköy, Kadıköy ve Kartal’da sürdürüyor. Geçtiğimiz hafta içinde yapılan oturma eylemlerine BDSP ve KÇB de destek verdi.

Eylemleri sırasında konuşmalar yapan direnişçiler “Gericiliğin, şeriatın, taciz ve tecavüzlerin sözcülüğünü yapan bir iktidar” a karşı aydınlık bir gelecek için müca-

dele çağrılarını yükselttiler. Atanamadığı için çalıştığı fabrikada iş cinayetine kurban giden öğretmenlere dikkat çektiler.

Düzce’de bir yılı aşkın süredir direnen mimar Alev Şahin, polis destekli provokasyonların, yerel basın ve valiliğin hedef göstermesinin ardından 26 Şubat günü OHAL yasağı gerekçesiyle saldırıya uğrayarak gözaltına alındı.

Nuriye Gülmen’in 9 Kasım 2016’da başlattığı *Yüksel direnişi*, her gün 13.30 ve 18.00’de yapılmak istenen eylemlerle sürüyor. Konur Sokak’ta toplanan emekçilere saldıran polis emekçileri işkence ile

Yazılı yapılacak sınavların sonuçlarının 30 gün içerisinde bakanlığın internet sitesinde duyurulacağını yer aldığı taslakta sınavla ilgili işlerin “sınav koordinasyon komisyonu” tarafından yürütüleceği belirtildi ve komisyon bileşeni şu şekilde sıralandı: “Müsteşar ya da görevlendireceği müsteşar yardımcısının başkanlığında, Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel Müdürü, Ölçme, Değerlendirme ve Sınav Hizmetleri Genel Müdürü ve İnsan Kaynakları Genel Müdürü ya da görevlendirecekleri birer daire başkanı ile bir hukuk müşavirinden oluşur.” Sınav sonuçlarına açıklanmasının üzerinden 5 gün içerisinde itiraz edilebileceği ve itiraz süresinin bitiminden itibaren en geç on iş günü içerisinde, Ölçme, Değerlendirme ve Sınav Hizmetleri Genel Müdürlüğü’nce sonuçlandırılacağı kaydedildi.

Öğretmenlerin aldıkları değerlendirme puanlarına göre A, B, C ve D düzeylerinde sınıflandırılacakları, öncelikle D olmak üzere C ve B düzeylerindeki öğretmenlerin “performansının iyileştirilmesi” yönelik hizmetçi eğitimler ve eğitim sonucu yapılacak sınavların il milli eğitim müdürlükleri tarafından yürütüleceği belirtildi. A düzeyindeki öğretmenlere hizmet puanının yüzde 50’si kadar ek hizmet puanı ve başarı belgesi verileceği yer alan taslakta puanların, sözleşmeli öğretmenlerin sözleşmelerinin yenilenmesinde kullanılacağı söylendi.

Taslağın devamında kurum müdürlüğü için ne kadar süre içerisinde kaç kez A düzeyinde puan almış olmak gerektiğine dair hükümler yer alıyor.

Değerlendiriciler tarafından doldurulacak formlarda ise “Öğrencilerin milli ve manevi değerlere saygılı yetişmelerine katkıda bulunur” ifadeleri dikkat çekti.

Görkemli açılışın gölgeleyemediği işçi kıyımı!

Güneş enerji sektörünün kısa sürede önemli firmalarından biri haline gelen Solonn Enerji’nin remi açılış Enerji ve Tabii Kaynaklar Eski Bakanı Taner Yıldız tarafından Kayseri’de 24 Şubat’ta gerçekleştirildi. Taner Yıldız, enerji sektörü ve özellikle güneş enerjisinin Türkiye için değerini vurgulayarak, Solonn Enerji fabrikasındaki üretimin ve Türkiye’deki benzer tüm fabrikaların Türkiye’nin güneş enerjisi sektöründeki konumunu güçlendireceğini ilan etti.

Solonn Enerji yönetiminin açılışa yansıyan iddialı söylemleri ve artan kârı, emek sömürüsü üzerinden gerçekleşti. Solonn işçilerinin mucizevi üretim artışına imza atması, işten çıkarılma saldırısına maruz kalmalarını engellemedi. Üretimin ana kaynağının altına imza atan 110 işçiden 70’inin payına işsizlik düştü. Hem de bu kıyım görkemli törenle resmi açılışın yapıldığı günlerde gerçekleştirildi. Yani görkemli açılışa işçi kıyımı eşlik etti.

Solonn işçilerine seslenen Kayseri İşçi Birliği, dağıtımını gerçekleştirdiği bildiriyle, Solonn işçilerinin yarattığı üretim mucizesine reva görülen sefalete değindi. Bildiride “Solonn işçileri mucizevi bir şekilde 200 Mw üretim için çalışırken, kendilerine reva görülen ücret sadece ve sadece asgari ücretti” denildi.

Şirket sahiplerinin üretim mucizesini yaratan Solonn işçilerine zerre kadar değer vermediklerinin belirtildiği bildiride, “Şirket sahipleri emeğe verdikleri değeri söylemekte mahirdiler. Hatta şirketlerini emeğe değer veren bir şirket olarak tanıtmaya özen gösteriyorlardı. Aynı şirket yöneticileri asgari ücret karşılığında üretim mucizesi yaratan 70 işçiyi işten atmakta tereddüt etmediler. Böylece Solonn işçilerinin emeğine zerre kadar değer vermediklerini gösterdiler” ifadeleri yer aldı.

Bildirinin son bölümünde, “İşten çıkarma saldırısının püskürtmenin yolu birliğin yoludur. Solonn işçileri birleşmeli işsizliğe boyun eğmeyeceğini göstermelidir” denilerek Solonn işçileri mücadeleye çağrıldı.

8 Mart ve burjuva topl

8 MART'IN TARİHSEL ONURU

Günümüzde 8 Mart, içi boşaltılmış biçimiyle de olsa, "Uluslararası Kadın Günü" olarak artık dünya ölçüsünde genel bir kabul görüyor. Ama kolayca tahmin edilebilecek nedenlerle bu önemli günün tarihi üzerine pek bir şey söylenmiyor, bundan özenle kaçınıyor. 8 Mart'ın tarihsel kökeni ve anlamı üzerine bir şey söylemekten özenle kaçınanlar, öte yandan onu resmi toplumun kadına verdiği değerin anlamlı bir ifadesi olarak sunabilme ikiyüzlülüğü gösterebiliyorlar. Oysa 8 Mart sosyalizm ve işçi hareketinin tarihine ayrılmaz biçimde bağlıdır ve onun bir parçasıdır. Bu anlamlı günün tarihsel ve siyasal açıdan tüm onurunu sosyalizm ve işçi hareketi taşımaktadır.

Kadın bugünün kapitalist toplumunda sürekli ve sistematik bir biçimde eziliyor, sömürülüyor ve aşağılanıyor. Çağdaş uygarlığın ve demokrasinin beşiği olmakla övünen en gelişmiş kapitalist ülkelerde bile, geçmişe göre inceltmiş biçimler içinde de olsa, kadın hâlâ ikinci sınıf insan muamelesi görüyor. Kapitalizm, kadın sorununu çözmek bir yana, onu çok daha genişletmiş, karmaşık ve derinlikli hale getirmiştir.

Yine de bugünün toplumunda kadının, burjuva özgürlüğü ve eşitliği sınırları içinde, her şeye rağmen kazandığı temel önemde bazı medeni, politik ve sosyal haklar var. 8 Mart'ın tarihi ile sıkı sıkıya bağlantılı kritik soru da işte tam bu noktada ortaya çıkmaktadır. Burjuva toplumunun gelişmesiyle bu hakların ilişkisi nedir ve nasıldır acaba? Yanıtı kestirmeden verebiliriz. Bugünün modern burjuva toplumunda kadının her şeye rağmen elde ettiği haklar ona bu toplum tarafından sunulmamış, tersine hemen tümü de ona karşı mücadeleler, üstelik zorlu ve çok uzun yılları bulan mücadeleler içinde elde edilmiştir.

Kadının iki yüz yılı bulan özgürlük ve eşitlik mücadelesi süreci içinde bu hakların nasıl kazanıldığına dönüp baktığımızda, tartışmasız bir biçimde, sosyalizmin ve uluslararası işçi hareketinin bu alandaki kendine özgü tarihsel yeriyle yüz yüze kalırız. Kadının bugün sahip olduğu hemen tüm temel demokratik ve sosyal haklar, tam da kurulu burjuva düzenine karşı sosyal-siyasal mücadeleler içinde,

büyük ölçüde işçi hareketi sayesinde ve işçi sınıfı partileri önderliğinde elde edilmişlerdir.

Kadının hak eşitliği ve özgürleşme mücadelesinin 19. yüzyılın sonu-20. yüzyılın başında belli ülkelerdeki, özellikle de Almanya'daki emekçi kadınların mücadelesi sayesinde bir ilerleme kaydedildiğini görüyoruz. Nitekim Almanya, tam da bu mücadele sayesinde, kadın payına gerek medeni ve sosyal gerekse politik açıdan önemli kazanımların elde edildiği bir ülkedir. Bundan dolayı da, emekçi kadın hareketinin en iyi önderleri bu ülkede yetişmiştir. Bugün kadın sorununa ve kadının özgürleşmesi mücadelesinin tarihine ilgi duyan bir kimse mutlaka Clara Zetkin ismi ile karşılaşır. Bu örnek komünist kadın önderin, Clara Zetkin'in tüm yaşamı, emekçi kadının kurtuluşu mücadelesi içinde geçmiştir. O, komünist bir kadın militan ve önder olarak, kadının özgürleşmesi mücadelesine hem teorik ve hem de pratik alanda büyük katkılarda bulunmuştur. Yalnızca Almanya'da değil, fakat tüm dünyada kadınlar, elbette özellikle işçi ve emekçi kadınlar, ona gerçekten çok şey borçludurlar.

Bugün sadece sosyalistlerin ve emekçilerin değil, fakat ikiyüzlülükle de olsa artık bütün toplumun kutladığı "8 Mart Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü"nü de (ki onlar "emekçi" nitelemesini kul-

lanmaktan sınıfsal duyarlılıkları nedeniyle özenle kaçınırlar), Clara Zetkin'in önderliğindeki büyük tarihsel mücadeleye, yani sosyalist emekçi kadın hareketine borçluyuz. 8 Mart, 1910 yılında yapılan İkinci Uluslararası Sosyalist Kadınlar Konferansı'nda, bizzat Clara Zetkin tarafından gündeme getirilerek uluslararası kadın günü olarak kabul ediliyor.

8 Mart'ın kabulü sosyalist kadın hareketinin ürünü olduğu gibi, bu tarihin seçilmesinin esin kaynağı ve hareket noktası da bizzat işçi kadınların mücadelesidir. 8 Mart tarihi, 1857 ve 1886 yıllarında Amerikalı işçi kadınların direnişlerinin anısına seçilmiştir. Bu direnişlere yol açan nedenler ve eylemde ileri sürülen istemler, kadın işçilerin yüz yüze buldukları çifte ezilmeyle, yani hem sınıf hem de cins olarak çifte baskı ve sömürüye hedef olmalarıyla sıkı sıkıya bağlantılıdır. Yani 8 Mart Amerikalı kadın işçilerin mücadelesi anısına saptanmış bir tarihtir, ki bu da bize 8 Mart'ın kaynağındaki dolaysız sınıfsal öğeyi verir.

Özetle 8 Mart, tümüyle sosyalizmin ve işçi hareketinin topluma kazanımıdır. Bugünün ikiyüzlü burjuva toplumu kadın haklarını yılda bir kez bile olsun hatırlamak ihtiyacı duyuyorsa, ikiyüzlülüğünü bir de bu vesileyle sergilemek yoluna gitmek zorunda kalıyorsa, Türkiye'deki rejim temsilcileri yılda bir kez olsun 8

Mart'ı vesile ederek kadın hakları üzerine bir şeyler söylemek yoluna gidiyorlarsa, tüm bunlar tam da sosyalizmin ve emekçi hareketinin tarihsel mücadelesi sayesinde.

BURJUVA DEVRİMLERİ VE KADIN HAKLARI

İnsanlık tarihi içinde burjuvazinin ilerici bir konumda bulunduğu, buna uygun olarak tarihte devrimci bir rol oynadığı, insanlığın ilerlemesine katkıda bulunduğu bir dönem var. Bu, kapitalizmin eski düzeni oluşturan feodalizme karşı yeni bir toplumsal düzen olarak yükseldiği ve bu sürecin burjuva devrimleri eşliğinde yaşandığı tarihi çağdır. Bu tarihi evrede "Eşitlik, özgürlük ve kardeşlik" ilkelerini ileri süren ve bunları ülküleştiren burjuvazinin, bu çerçevede kadının özgürlük ve eşitlik arayışlarına katkısı, katkı bir yana buna yönelik istemler karşısındaki tutumu ne olmuştur acaba?

Özellikle 8 Martlar'ı vesile ederek, bugün kadının geçmişe göre kıyaslanamaz ölçüde özgürleştiği ve eşit haklara kavuştuğu üzerine hamasi nutuklar çeken ve ikiyüzlü seremoniler düzenleyen burjuva toplumunun kadına karşı gerçek konum ve tutumunu açıklığa kavuşturmak için öncelikle yanıtlanması gereken soru herhalde budur. Bu sorunun yanıtı-

Toplumunda kadın hakları

H. Fırat

nı bize en iyi ve kestirme biçimde, burjuvazinin tarihte oynadığı devrimci rolün zirveleri sayılan burjuva devrimleri, daha somut olarak da tarihin gördüğü en köklü ve kapsamlı burjuva devrimi olan Büyük Fransız Devrimi, bu devrimlerin kadın hakları konusundaki tutumları verebilir.

Kadınların, özellikle de emekçi halktan kadınların, 1789 Fransız Devrimi'ne etkin biçimde katıldıklarını, devrim boyunca büyük kahramanlık ve fedakarlık örnekleri gösterdiklerini biliyoruz. Fakat Amerikan Bağımsızlık Savaşı örneğini izleyerek bir "İnsan ve Yurttaş Hakları Bildirgesi" yayınlayan Büyük Fransız Devrimi'nin "insan hakkı" derken aslında "erkek hakkı" demek istediğini de biliyoruz. Devrimin çalkantısı içerisinde büyük bir politik uyanış yaşayan ve örgütlenen kadınlar, bu duruma karşı kadın-erkek eşitliği için mücadeleye giriştiler. Fakat istemleri, bunu dile getiren dilekçe-leri, salt erkeklerden oluşan Konvansiyon Meclisi tarafından reddedildi, dahası örgütleri dağıtıldı ve hareketleri ezildi. Bebel, konuyu kadının "Siyasal eşitlik mücadelesi" çerçevesinde ele alırken, devrimde "halk kadınlarının lideri" olarak sivrilmiş Olympe de Gouges üzerinden şu bilgileri veriyor:

"(O), 1793'te Konvent, insan hakları'nı (*les droits de l'homme*) ilan ettiğinde, bunların yalnızca erkek hakları olduğunu

hemen anladı. Olympe de Gouges, Rose Lacombe ve başkalarıyla birlikte, onun karşısında 17 maddelik 'Kadın Hakları'nı çıkardı, bunu 1793'de, bugün de hâlâ geçerliliği olan uzun açıklamalara dayandırarak Paris Komünü'ne sundu; içinde zamana uygun düşen şu cümle geçiyordu: 'Kadının idam sehvasına çıkma hakkı varsa, kürsüye çıkma hakkı da olmalıdır.' Olympe de Gouges'in talepleri yerine getirilmedi. Buna karşılık, kadının gerektiğinde idam sehvasına çıkmak zorunda kalmasına atfı, kanlı bir onay buldu. Bir yanda kadın haklarını savunması, öte yanda Konvent'in zorbalıklarına karşı mücadelesi nedeniyle Konvent'e, idam sehvası için yeterli olgunlukta görüldü; ve aynı yılın 3 Kasım'ında başı düştü. Beş gün sonra Madam Roland'ın da başı gitti. İkisi de kahramanlar gibi öldüler. Ölüm-lerinden kısa süre önce, 30 Ekim 1793'de Konvent kadın düşmanı zihniyetini, tüm kadın derneklerini kapatarak göstermişti ve daha sonra, kadınlar kendilerine karşı yapılan haksızlığa karşı protestoyu sürdürürken, Konvent'i ve resmi toplantıları ziyaret etmelerini yasaklayacak ve onlara asi muamelesi yapacak kadar ileri gitti." (August Bebel, *Kadın ve Sosyalizm*, s. 302-303, İnter Yay.)

Bebel'in anlattığı olayların geçtiği zaman dilimi, Fransız Devrimi'ni fırtınalı akışı içerisinde, burjuvazinin devrimci

kanadını oluşturan ve tümüyle halk kit- lelerine dayanan Jakobenler'in egemen olduğu bir tarihi dönemdir. Devrim en büyük atılımlarını bu dönemde yapar, en köklü dönüşümler bu dönemde gerçekleşir; "eski düzen"e karşı en kapsamlı tedbirler bu dönemde alınır, en radikal mücadeleler bu dönemde verilir. Özetle bu, burjuva eşitlik ve özgürlük idealinin pratikte en ileri sonuçlarına varıldığı dönemdir. Ama işte böyle bir dönemde bile, burjuva devriminin ufkunda kadının eşitliği ve özgürlüğü sorunu yoktur. Jakobenlerin egemen olduğu Konvansiyon, üstelik burjuva anlamda, bu biçimsel sınırlar içinde dahi, kadının eşitlik istemine yabancıdır ve buna yönelik arayışlarının karşısındadır. Dahası bizzat devrimci kadınlarından gelen buna yönelik girişimleri bastırmak ve ezmek yoluna gitmiştir.

Bu tarihsel olgu, biz komünistlerin işçi sınıfı adına devrimci atılımlarını her zaman selamladığımız ve tarihsel mirasına hep sahip çıktığımız Jakobenizme hiç de gölge düşürmüyor; fakat yalnızca, kadının eşitliği ve özgürlüğü gibi temel demokratik bir sorunun, burjuvazinin en devrimci kanadının dahi, demek oluyor ki, bir bütün olarak klasik burjuva demokratik devrimlerinin ufku dışında kaldığını gösteriyor. Nitekim 50 yılı aşkın bir süre sonra, 1848 Devrimi dönemi-

nin burjuva meclisi de, hazırlanan yeni anayasada kadınlara eşit siyasal haklar tanınması istemlerini reddetti (dönemin ütopyik sosyalist temsilcilerinden gelmişti bu istem). Buradaki katı tutum, Fransa gibi köklü demokratik geleneklere sahip bir radikal burjuva devrimler ülkesinde, kadınların eşit siyasal haklara kavuşmasının bile neden ancak İkinci Dünya Savaşı sonrasında olanaklı olabildiğini de açıklar.

EŞİT POLİTİK HAKLAR İÇİN 20. YÜZYILI BEKLEMELER GEREKTİ

Burada eşit siyasal haklar sorununu bilerek öne çıkarıyoruz. Zira bu her şeyden önce burjuva devrimlerinin ilerleme kaydettiği bir alandır. Burjuva eşitlik anlayışı her zaman politik eşitlik sınırları içindedir ve bu da somutta yasa önünde eşitlikten öteye gitmez. Fransız Devrimi'nin ürünü olan ve burjuva özgürlük ve eşitlik anlayışının en ideal biçimde dile getirildiği belge sayılan "İnsan ve Yurttaş Hakları Bildirgesi", 1. maddesinde, "İnsanlar hukuk açısından özgür ve eşit doğarlar; özgür ve eşit yaşarlar..." der. Bunun gerçek hayata uygulanması en iyi durumda yasa önünde eşitliktir; eşit hukuksal haklara sahip olmaktır. Ama bizzat bu bildirgeyi hazırlayanlar kadını bunun dışında tutabilmişlerdir.

Gerçekte dışında tuttukları yalnızca kadınlar da değildir. Toplumun mülksüz emekçi kesimleri de uzun süre boyunca bu haktan yoksun bırakılmışlardır. 1640 İngiliz Devrimi'nden iki yüz sene sonra işçiler ve mülksüzler ve elbette bu arada kadınlar bu haktan hâlâ yoksundular. İlk modern işçi hareketi örneği kabul edilen Çartist Hareketin zorlu, soluklu ve uzun yılları bulan mücadelesinin basıncı altında ki, bu hak işçi sınıfı erkeklerine ancak 19. yüzyılın ikinci yarısında nihayet tanınabildi. Kadınlar ise bu haktan yararlanabilmek için daha çok sabretmek, Birinci Dünya Savaşı sonrası beklemek durumundaydılar. (Bu bile başlangıçta 30 yaşın üzerindeki kadınlarla sınırlanmıştı. Bu sınırın 21 yaşına indirilmesi ancak 1928'de olanaklı olabildi.)

ABD'de bu hakkın üstelik yalnızca bazı eyaletlerde tanınabilmesi içinse Amerikan Bağımsızlık Savaşı'nın yüz yıl sonrasını beklemek gerekecekti. Bazı eyaletler-

de bu süre 150 yılı buldu, 20. yüzyılın ilk on yıllarına kaldı. Almanya, Fransa, İtalya gibi ülkelerde durum daha da kötüydü. Almanya'da, üstelik bu doğrultuda verilen zorlu mücadelelere rağmen, kadına Birinci Dünya Savaşı öncesinde bu hak tanınmadığı gibi, 1908 yılına kadar kadınların siyasal partilere üye olması ve siyasal toplantılara katılması bile yasayla yasaklanmıştı ve bu yasak katı bir biçimde uygulanıyordu.

Türkiye'de resmi çevrelerin, cumhuriyet kadına seçme ve seçilme hakkını batılı birçok ülkeden önce verdi diyerek övünmeleri boşuna değil. Burjuva anlamda demokraside bu kadar mesafe katmış toplumların bile kadına seçme ve seçilme hakkını ancak 20. yüzyıl içinde ve büyük ölçüde de modern işçi hareketinin basıncı altında vermeleri, kadının bu toplumlardaki durumuna ve konumuna çok çarpıcı bir örnektir. Bu hak şimdi genelleşmiş, evrenselleşmiş ve bu çerçevede olağan hale gelmiş bulunmaktadır. Ama daha elli-altmış yıl öncesine İtalya'da, Fransa'da (büyük ve sarsıcı burjuva devrimlerinin ülkesi Fransa'da!) bile yoktu. Birçok başka ülkede ancak yüzyılın ikinci yarısında kazanılabildi.

Daha da ilginç olanı, 19. yüzyılın ikinci yarısından itibaren kendini gösteren burjuva kadın hareketlerinin bu alandaki tutumuydu. Bu hareketler, en radikal eğilimler gösterdikleri Almanya'da bile politik eşitlik talebini, bu çerçevede kadına seçme ve seçilme hakkını ya önemsemiyor ya da tümünden bir yana bırakabiliyorlardı.

19. yüzyılın ikinci yarısında Avrupa'da ve ABD'de kadın hakları doğrultusunda belli bir hareketin oluştuğunu biliyoruz. Ama bu kadınların ileri sürdüğü talepler son derece dar ve esas olarak da burjuva kadınıyla sınırlıydı. Örneğin, birçok durumda, tüm kadınlar için değil fakat yalnızca mülk sahibi sınıflara mensup kadınlar için seçme ve seçilme hakkı istiyorlardı. Bu davranış aslında şaşırtıcı da değildir. Zira burada belirgin bir sınıf tutumu ile karşı karşıyayız.

Bu kadın hareketleri kadının medeni, kültürel ve siyasal hakları için mücadele ederken, bunu sınırlayıp güdükleştirmelerinin gerisinde kendi sosyal konumları vardı. Bunlar burjuva sınıfına dahil kadınlardı; bu konumlarına uygun olarak kadın haklarını da kendi sınıf çıkarlarına zarar vermeyecek bir tarzda formüle etme yoluna gidiyorlardı. Dolayısıyla kadın hakları uğruna istemlerini kendi sınıf konumları çerçevesinde sınırlıyorlar ve güdükleştiriyorlardı. Kendiliğinden anlaşılacağı gibi burada kadınların özgürleşmesi ve kurtuluşu hedefi değil, fakat yalnızca burjuva kadınının burjuva erkeği ile eşit medeni ve politik haklara kavuşması arzusu var. Önemle eklemeliyiz ki, bu burjuva feminist hareketin her şeye rağmen ilerici bir nitelik taşıdığı bir evrede, yani 19. yüzyılın ikinci yarısında böyleydi. Daha sonraları gelişen işçi ha-

reketi ve sosyalizm karşısında bu hareket gittikçe gerileşti ve ona karşı düşmanca bir tutuma girdi.

Tarih içinde burjuva ilerici kadın hareketlerinin kadın haklarının kazanılmasında sınırlı bir katkısı olsa bile, bu esasa ilişkin değildir. Esas katkı işçi kadınlardan gelmiştir. Sanayi devrimiyle birlikte kadınlar fabrikalara akmışlardır ve burada çifte baskı ve sömürünün konusu olmuşlardır. Hem işçi, yani sınıfsal olarak ve hem de kadın, yani cins olarak ezilmiş, bunun getirdiği çifte baskı ve sömürüyü yaşamışlardır. Bundan dolayı kadın hakları uğruna mücadele, bundan da öte kadının eşitliği ve özgürlüğü uğruna mücadele işçi kadın şahsında güçlü bir toplumsal temele ve dürtüye sahip olmuştur. Marksistler bu mücadeleye güçlü ve sağlam bir teorik ve programatik çerçeve sağlamakla kalmamışlar, partileri aracılığıyla pratikte ona sahip çıkmışlar, sınıf hareketinin geneline bağlamışlar ve ileriyeye taşımışlardır.

Tüm temel demokratik hak ve özgürlükler mücadelesinde olduğu gibi kadının özgürleşme ve eşit haklar mücadelesinde de tutarlı tek hareket, işçi sınıfının hareketi ve onun bilimsel sosyalizmi esas alan sınıf partileriydi. Burjuva toplumun demokratikleşmesi mücadelesine olduğu kadar kadının eşit haklara ulaşma ve bunun olanaklı kıldığı sınırlar içinde özgürleşme mücadelesine de en büyük katkıyı onlar yaptılar.

BURJUVA TOPLUMU "EŞİT HAKLAR" SORUNUNU ÇÖZMEKTEN BİLE ACIZDIR

Politik haklar için söz konusu olan medeni ve sosyal haklar alanında da geçerliydi. Şu farkla ki, zaman içerisinde bu ikinci alanda ilkinde göre daha çok mesafe alınabildi. Burjuva devrimlerini yaşayan ve demokrasi beşiği sayılan birçok ülkede kadınlar, henüz politik haklardan yoksunken, evlilik ve aile yaşamıyla bağlantılı medeni haklar alanında bir dizi hak ve

kazanım elde edebildiler. Bunun için bile çok uzun yılların geçmesi ve çok zorlu mücadeleler verilmesi gerekti.

Bebel, "demokrasinin beşiği" sayılan İngiltere'de, kadının 1870'e kadarki (ki bu İngiliz burjuva devriminden 230 yıl sonrası demektir) medeni haklar alanındaki durumunu, "kadının erkeğe kölece bağımlılık durumu" olarak tanımlıyor. İngiliz kadını her açıdan kocasına tabiydi, hukuken ona bağımlı, onun vesayeti altındaydı, "o kocasının kölesiydi", diyor. Bu durumun ancak 1870'ten başlayarak sonraki on yıllara yayılan sınırlı reformlarla zaman içerisinde bir parça değişip hafiflediğini, fakat 1908 yılında hâlâ da yasaların birçok bakımdan kadının aleyhine olduğunu, "eski Ortaçağ hukukunun birçok kalıntısının henüz geçerliliğini sürdürdüğü"nü sözlerine ekliyor. (agy., s. 296-97)

Bebel bunları, ünlü eserini yeniden elden geçirdiği 20. yüzyılın ilk on yılında yazıyordu. Yakın döneme ait incelemeler, Bebel'i doğrulamanın ötesinde, bu eşit haklardan yoksunluk durumunun kabalıklarından arındırılmış olsa da büyük ölçüde bugün de sürdüğünü ortaya koymaktadır. Kendini "sosyalist feminist" olarak tanımlayan Juliet Mitchell, bütün demokratik ülkelerin en yüksek ülkelerinden birinin güya "vatandaşları arasında eşitlik sağlamak" olduğunu, "ama yeryüzündeki hiçbir demokratik ülkede" kadınların erkeklerle eşit haklara sahip olmadığını vurguladıktan sonra, sözlerini şöyle sürdürüyor:

"İngiltere, üç yüzyıldan fazla bir süredir demokratik bir ülkedir ve eşitlik de onun yol gösterici ilkelerinden biri olmuştur; oysa İngiltere'de kadın hakları konusunda son zamanlarda (1974) yapılan bir incelemenin yazarları, araştırmalarını sunarken bakın ne diyorlar:

"Toplumun hiçbir düzeyinde (kadınlar) erkekler ile eşit haklara sahip değildirler. 19. yüzyılın başında kadınların fiilen hiçbir hakları yoktu. Babalarının

ve kocalarının malıydılar. Evlilikte alınıp satılırlardı. Oy veremezlerdi. Sözleşme yapamazlardı. Evlenince, mülk sahibi olamazlardı. Çocukları üzerinde herhangi bir hakları, kendi bedenleri üzerinde de denetimleri yoktu. Kocaları hiçbir hukuki engel olmaksızın onları dövebilir ve ırzlarına geçebilirdi. Eve kapatılmadıkları zaman, gelişen sanayileşme tarafından işçi ordusunun en aşağı kesimlerine katılmak zorunda bırakılırlardı. **O zamandan bu yana, kadınlara eşit haklar konusundaki ilerleme gerçekten de pek yavaş olmuştur.**' (abç-JM)

"Yazarlar daha sonra çalışma, eğitim, sosyal yardım ve hukuk alanlarında kadınların erkeklerden daha aşağı durumda olduklarını ve eşit ücret yasaları gibi göstermelik belgelere karşın, eşitliğin hiçbir zaman gerçekleştirilmediğini belgeliyorlar." (Kadın ve Eşitlik kitabı içinde aynı adı taşıyan makaleden, Pencere Yayınları, s. 26)

Bu görüşleri dile getiren Juliet Mitchell, kadın sorununun burjuva toplumunda kadın ve erkek arasında "eşit haklar"ın sağlanmasından çok daha derin köklere sahip bulunduğunun bilincindedir ve burjuva toplumunun tümünden aşılmasını, kadının özgürleşmesinin temel ve zorunlu koşulu olarak görmektedir. Dahası makalesinin temel amacı, burjuva eşitlik anlayışının biçimsel sınırlarını ve işlevini ortaya koymak, böylece bunu kadın sorununun köklü ve kalıcı çözümüne bağlamaktır. Fakat aktardığımız parçadaki amacı, burjuva toplumunun, üstelik kendisini yüz elli yılı aşkın bir süredir zorlayan işçi hareketinin basıncına rağmen, bugün hâlâ biçimsel haklar alanında bile kadınla erkeği eşitleyemediğini, kadının erkekle hak eşitliğini bile tam olarak sağlayamadığını vurgulamaktır. Ki bizi burada ilgilendiren de şimdilik konunun bu yanıdır.

(Devam edecek...)

(Bu metin ilk olarak 16 Mart 2002'de, Kızıl Bayrak'ta yayınlanmıştır...)

Ekim Devrimi'nin 100. yılında Kollontay'ı okurken... / 6

Ekim Devrimi ve Sovyet kadını

Z. Kaya

Kollontay'ın "Kadınların Özgürlüğü" adlı kitabının üçüncü makalesi "Anneliğin korunmasında ilk adımlar/ 1917-1918" başlığını taşıyor. Makale Birinci Kadın İşçiler Konferansı'nın gündemlerinin aktarılması ile başlar. *Rabotnitsa (Kadın İşçi)* dergisinin yazı kurulu üyelerinden bir grup Bolşevik kadının hazırlık çalışmalarını sürdürdüğü konferansta, anne ve çocuğun korunmasıyla ilgilenecek özel bir daire, dairenin temel çalışma ilkeleri ile annelere-gebe kadınlara özel yardım girişimlerine ilişkin gündemlerin görüşüldüğü belirtilir.

Konferansta tartışılan tezlerin Sovyetler Birliği'nde yürürlükte olan, anneliğin korunması ve desteklenmesi yasasına temel teşkil ettiğini ifade eden Kollontay, anne ve çocuğun korunması konusundaki ilk girişimin doğrudan kadın işçilerden geldiğini söyler.

Çalışma Halk Komiserliği'nin anneliğin korunmasına ilişkin yeni toplumsal yasalar çıkardığını, Sosyal Refah Halk Komiserliği'nin ise çalışan annelerin desteklenmesi amacıyla bu yasaları uygulamaya geçirmekle ilgilendiğini aktarır.

"Sovyet hükümeti, dünyada anneliği kadının toplumsal bir görevi olarak resmen ve yasal bir biçimde kabul eden ve bir işçi cumhuriyetinde kadınların her zaman çocuk doğurmak ve yetiştirmeyi topluma karşı bir sorumluluk olarak yerine getirdikleri temeline dayanan yasalar yapmış ilk hükümettir" diyen Kollontay, Sosyal Refah Halk Komiserliği'nin 20 Ocak 1918'de çıkardığı bir yasayı anlatır. Bu yasayla gereksinimi olan tüm annelere ve anne adaylarına bedelsiz tıbbi yardım yapıldığını, ebelik eğitimi konusunda adımlar atıldığını belirtir. Aynı yasayla doğum öncesi ve sonrasında anne ve çocuk bakımıyla ilgilenen tüm kurumlar ile küçük çocukların yetiştirilmesi amacıyla kurulan yuva ve kreşlerin tek bir devlet kuruluşu kapsamında birleştirildiğini ve "Annelik Sarayları"nın kurulduğunu ifade eder.

Kollontay aynı makalesinde, Anne ve Çocuğun Korunması Dairesi'nin, kadın ve erkek sendikalar, sağlık ve sigorta kurumları, Petrograd bölge Sovyetleri ile *Rabotnitsa* dergisi yazı kurulundan temsilcilerle genişlettiğini aktararak, dairenin başlıca amaçlarını sıralar: Çocuğun korunup gözetilmesi, çocuk ölümlerinin azaltılması, çocuğun sosyal aile anlayışına uygun özellikler taşıyan bir çerçevede yetiştirilmesi, bu amaçla kurulacak anne ve çocuk bakımevleri, kreş ve yuvalarda çocuklara yaşamlarının ilk günlerinden

başlayarak toplumsallaşma eğitimi verilmesi, çocuğun fiziksel ve ruhsal olarak kendisini en iyi biçimde geliştirebileceği sağlıklı bir çevrenin yaratılması.

BİRİNCİ KADIN İŞÇİLER KONGRESİ

Kitapta, "Toplum ve Annelik" adlı kitabın kısaltılmış önsözünü Kollontay'ın anılarından alınma bir pasaj izler. Kollontay anılarında 16-21 Kasım 1918 tarihinde gerçekleştirilen Birinci Kadın İşçiler Kongresi'ne dair bilgiler verir. Lenin'in kentlisiyle köylüsüyle tüm kadınların sosyalist devletin kurulması çalışmalarına kitleler halinde katılımını ilk sağlayanlardan biri olduğunu vurgular ve Lenin'in kongreye sunduğu desteği aktarır. Krupskaya ve Armand'ın da aralarında olduğu 20 kişilik bir grubun hazırlıklarını yaptığı kongreye 300 delegenin katılımını beklediklerini, ancak 1147 delegenin katıldığını ifade eder.

Lenin'in bu kongreye katılarak konuşma yaptığını aktaran Kollontay, "İlyiç, çalışmalarımıza temel oluşturan tarihsel konuşmasını yaptı. Kongre, Lenin'in çalışma yöntemleri, kadınların ve küçük çocukların korunması gibi birçok konudaki önerilerini kabul etti" der.

SOVYET KADINI

"Ekim Devrimi Batı'daki kadınlara neler getirdi?" ve "Ekim Devrimi günlerinde kadın savaşçılar" başlıklı makalelerin ardından son iki makale Sovyet kadını

üzerine odaklanır.

1946 yılında *Sovyet Kadını* adlı derginin Eylül-Ekim sayısında yer alan "Ülkemizin tam ve eşit bir yurttaşı olarak Sovyet kadını" isimli makalede, kadınların Sovyet hükümeti döneminde kazandığı hakları aktarır. Sovyet hükümetinin kadınları çalışma alanlarına çektiğini, onları toplumsal yaşamın her alanında en yaygın biçimde etkinlik göstermeye yönelttiğini ve anneleri koruyup ödüllendirdiğini ifade eder. Nazi faşizmine karşı Sovyet kadınının sergilediği savaşıma ve mücadele içinde yaşadığı bilinçlenmeye dikkat çeker. Son olarak Sovyet kadınlarının tüm enerjilerini yaratıcı, üretici emeğe, beş yıllık planda belirlenen temel görevlere adanmış olduğunu belirtir.

1921 yılında *Gosizdat* dergisinde yayınlanan "Sovyet Rusya'da kadın işçi ve köylüler" adlı makalesinde ise, Ekim Devrimi'nin ardından Bolşeviklerin kadın işçiler ve köylüler arasındaki çalışmalarını özetler. Birinci Kadın İşçiler Kongresi sonrası kurulan Kadın Temsilciler Konseyi'nin çalışma prensiplerini aktarır. Bu çalışmanın hedeflerini ve kadınlar üzerindeki olumlu etkilerini belirtir. Aradan geçen iki buçuk yılda katledilen yolu da anlatan Kollontay, Sovyet kadınının yaşam ve çalışma koşullarındaki muazzam değişimi betimler:

"Geride bıraktığımız devrimci yıllarda, kadınların sosyalizm bayrağı çevresinde birleştirilmesine yönelik olarak yapılanlara bakınca, bu güç uğraşta tatmin

edici başarılar kazanıldığını görüyoruz. Bugün Sovyet yaşamının hiçbir alanı yoktur ki, bu alanda işçi sınıfı kadını etkinlik göstermiş olmasın. Dünün kadın işçisi ve köylüsü, bugünün askeri ve politik sorumluluklara sahip bir ordu çalışanı, bir ulaştırma görevlisi, anneliğin korunması dairesi başkanı, toplumsal eğitim konusunda bir yetkili, bir kantin işletmecisidir. Ekonominin az gelişmişliği, açlık ve salgın hastalıklara karşı verilen mücadeleden, her türlü girişime ve politik kampanyaya etkin biçimde katılmaktadır. Kadın işçi, gönüllü çalışmaların baş kişisidir ve görev ve sorumluluklarının onu çağırdığı her yerde, tam ve eşit bir yurttaş olarak bulunmaktadır."

Kollontay ayrıca, kadınların sıkı işbirliği olmadan proletaryanın büyük sınıfsal görevini başarıyla yerine getirmesinin olanaksız olduğunun tartışma götürmez bir gerçek olduğunun altını çizerek, partiye ve kadın kollarına düşen görevleri vurgular. Son sözü ise: "Devrim hedefine ulaşmıştır. Kadınların eşitliği konusundaki tüm tartışmalar geçmişte kalmış, sağlam bir temel oluşmuştur" olur.

"Kadınların Özgürlüğü" adlı kitapta yer alan makalelerin toplamında Kollontay, kadın işçilerin, talepleri uğruna verdikleri mücadele ile zafere giden yolda yürümekle yetinmeyerek, devrimin ardından Sovyet hükümetinin onlara sunduğu tüm hakların kullanılmasında aktif rol oynadıklarını gözler önüne serer.

Soylu bir yolda ilerleyen bir kadın: Praskovya İvanovskaya

“Özgürlük sevgisini yok etmek için Çar’ın tüm nesli yok etmekten başka yolu yok” diyen Dekabristler, yerlerini Narodnik hareketin öncülerini olarak şekillenecek yeni kuşaklara devrederek, tarih sahnesinden silinir. Praskovya İvanovskaya da işte bu yeni kuşağın, Narodnik hareketin neferlerinden biridir.

Praskovya İvanovskaya, dünyevi işlerle ilgilenmeyen bir köy papazının kızı olarak, 1853 yılında dünyaya gelir. Çocukluğu büyük bir ihmal ve sefalet içinde geçer. Kardeşleriyle birlikte İvanovskaya da en ufak bir gözetim olmadan, kendi deyimiyle “*tıpkı çayırlardaki otlar gibi*” büyür.

Köy papazlarının çocukları, kural olarak papaz okuluna gitmektedir. Köy papazının kız çocuklarının payına düşen ise okuma-yazmayı zar zor söktükleri bir eğitimden sonra sıkıştırıldıkları dört duvar arasında bir kısmet beklemektir. Praskovya ve kız kardeşlerini böylesi bir yazgıdan kurtaran ilk gelişme, köylerinin yakınında malikane satın alan Dekabrist bir askerin, köy papazı babalarıyla tanışması olacaktır. Dekabrist askerin yönlendirmesi ve yardımlarıyla Praskovya ve kız kardeşleri eğitim için Tula kilisesine gitme şansı elde ederler.

Kilisenin bilimsel eğitim programı oldukça sınırlıdır. Yemek, temizlik vb. gibi temel ihtiyaçlar yeterince karşılanmamaktadır. Parlak bir eğitimin sunulmadığı kiliseyi aydınlatan, 1860’lı yılların

sosyal uyanış fikirleri olacaktır. Gerçekler kilisenin taş duvarlarını delerek içeri girmekte, Praskovya gibi nice Rus genci bu gerçeklerin pişirdiği devrimci fikirler ışığında eğitimden geçmektedir. Rus gençliğini etkileyen en önemli gelişmelerden biri de 1871, Paris Komünü’dür.

Praskovya’nın, tıp ve cerrahi akademisinde okuyan erkek kardeşi Vasili dönemin ilerici fikirlerinden etkilenen gençlerden biridir. Vasili, Tula’ya gelerek burada eğitim gruplarının kurulmasına önayak olur. Tula kilisesindeki öğrencilerle birlikte *Forward (İleri)* gazetesi, Chernişevski ve Lasalle’in kitapları, Lavrov’un *Tarihsel Mektuplar’ı* gibi özgür düşünce yayınlarının olduğu bir kütüphane kurulmasını sağlar. Bu aynı süreçte okulda kesintiler, idarecilerin baskısı, ilerici yazına dair yasaklar öğrenci gençlik tarafından bir dizi protestoya konu olmaktadır. Okul jandarmalar tarafından basılır. Yasak kitapların okunmasında imzası olan Praskovya da karakola götürülür. Burada devrimcilerle ilişkisini kesmek yönündeki tehdit ve telkinler sonrasında serbest bırakılır. Gerçek şudur ki Praskovya’nın ilişkisini keseceği biri yoktur; o daha iyi bir yaşam, eşitlik ve adalet fikriyle tanışmıştır. Sadece yasak kitapların okunması yoluyla değil, bizzat yaşamın kendisi, bu değerleri onun ruhuna işlemiştir.

Praskovya, köylülüğün istem ve ta-

leleriyle şekillenen devrimci hareket dalgası içine girer. Bu amaçla zanaat öğrenir, çalışmaya başlar. Odesa’da iplik fabrikasına girer, daha sonra Ukrayna’da kırsal alanlarda çalışma yürütür. Köylülüğün tutucu konumu ve gericiliği, diğer yandan çarlık otokrasisinin zorbalıkları, Ohrana’nın tutuklama ve operasyon dalgası, radikal toplulukları fiilen dağılmaya doğru götürmektedir. Köylülük içindeki sosyalist propaganda yararına olan inanç zayıflamaya başlamaktadır.

İvanovskaya, 1800 yılı başında ezilen köylülüğün mimarı ilan edilen çarın infazı için çalışma yürüten Halkın İradesi örgütüne katılır. Parti basın ekibinde görev alır, parti matbaasında tek düze, sıkıcı işleri büyük bir gayretle yerine getirir. Basım ekibi birbiri ardına broşürler basmaya başlar. 1 Mart 1881 yılına gelindiğinde çar için verilen infaz kararı Halkın İradesi tarafından yerine getirilir ve çar öldürülür.

Çar ortadan kaldırılmıştır fakat suikastı izleyen haftalarda yapılan operasyonlar ve tutuklamalarla Halkın İradesi’nin imhası da söz konusu hale gelmiştir. Parti giderek tecrit olur, güçleri azalır.

İvanovskaya, 1882’de yeni bir yeraltı matbaası için dışarıda kalan üyeleri bir araya getirmeye çalışırken tutuklanır ve çara yönelik suikast nedeniyle ölüme mahkum edilir, daha sonra bu karar kürek cezasına çevrilir. Uzun yıllar süren tutukluluk ve sürgün yaşamından sonra

1903 yılında 50 yaşındayken mücadelelenin yeni akımlarında görev almak için kaçır. Halkın İradesi geleneğinden gelen, popülist grup Sosyalist Devrimci Parti’ye katılır. 1904 yılında İçişleri Bakanı V. K. Plehve’nin öldürülmesi eyleminde görev alır. Yapılan ihbarlar nedeniyle yeniden tutuklanan İvanovskaya, 1905 yılının büyük kısmını hapiste geçirir. Toplumsal muhalefetin artması sonucu çıkan siyasi afa serbest kalır. 1907 yılında jandarmalar evine gelip onu 1903 yılındaki kaçıışı nedeniyle tekrar tutuklamak isterler. Praskovya, arka kapıdan çıkar ve ellerinden kurtulur.

Narodnik öncüler tarih sahnesindeki yerini yeni kuşaklara bırakırken, ilerleyen tarihin kapılarında beliren Bolşevikler, işçi sınıfının siyasal iktidarı eline aldığı Ekim Devrimi’nde, özgürlük için canlarını verenleri hep bir ağızdan söyledikleri şu marşla (*Rus Cenaze Marşı*) anacaklardır: “*Öldünüz bu kaçınılmaz savaşta özgürlüğü için, onuru için halkın. Canınızı, canınızdan çok sevdiğinizinizi verdiniz;*

çok çektiniz korkunç zindanlarda, zincirlere bağlanarak gittiniz sürgünlere. Taşırken zincirleri, sızlanmadınız, unutmadınız acı çeken kardeşlerinizi; Adalet daha güçlüdür kılıçtan çünkü. Çektiklerinizin hesabı sorulacak bir gün. Vakti geliyor, istibdat yıkılacak, ayaklanacak halk, büyük ve özgür. Hoşçakalın kardeşler, soylu bir yol seçtiniz, Söz veriyoruz mezarlarınızın başında dövüşmeye, çalışmaya, mutluluğu için halkın...”

“KADIN İŞÇİLERLE OMUZ OMUZA MÜCADELE EDECEĞİZ!”

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü’nün arifesinde birtakım hazırlıklar yapılıyor. Ben bir atasözünü başlamak istiyorum, bir Ezidi atasözü... Duyduğumda çok etkilendim. Diyor ki, “Anadolu’da önce kadınlar uyanır, güneşi kadınlar doğurur.” Söylenen söz belki yedi kelimedenden ibaret ama anlatılmak istenen bir sözden ibaret değil aslında. Bugün kadınlar hayatın her alanında. Evde, işte, tarlada, bağda, bahçede, fabrikada, çalışma alanlarında, her alanda kadınlar var. Bununla birlikte kadınların örgütsüzlüğü var. Ben bir erkek işçi olarak kadınların örgütsüzlüğünden dem vurarak örgütlenme çalışmalarının içinde bulunmalarını, sorunlarını her alanda; evde, işte, tarlada, fabrikada bir anne olarak, bir ana olarak dile getirmelerini ve mücadeleye katılmalarını talep ediyorum. Biz sınıf bilinçli erkek işçiler her zaman yanlarındayız. Her zaman omuz omuza birlikteyiz. Diyoruz ya, dünyanın yarısı bizsek diğer yarısı da kadınlar. Bu yüzden her zaman kadınlar

İŞÇİ VE EMEKÇİLERDEN 8 MART ÜZERİNE...

ön plana çıkmalı ve mücadelenin içinde olmalı.

Küçükçekmece’den bir tekstil işçisi

“EK GELİR OLARAK GÖRÜLMEK İSTEMİYORUM”

Bir kadın olarak yaşadığım sorunlar çok derin. Hem çalışan bir işçi olarak hem de bir anne olarak... Önceden çalışıyordum, şimdi çalışmıyorum. Onun zorlukları var. Çocuktan dolayı evdeyim. İki buçuk yıl olacak. Çocuğun tüm bakımını benim üzerimde. Kendi paramı kazanmıyorum. Bunun sıkıntısı var elbette. Çocuk olduktan sonra kadının eve bağlı kalışını daha iyi anladım. Kadın emeğinin ek gelir olarak görüldüğünü de daha iyi anladım. Ben 25 yıllık işçiyim. Bir sürü fabrikada çalıştım. Ve çalıştığım hiçbir fabrikada kreş yoktu. Kadınlar çocuk doğurduktan sonra işten çıkmak zorunda kalıyorlar. Evde çocuğa bakacak kimse yok ve kadının emeği de ek gelir olarak

görüldüğü için ilk kıyım kadınlara oluyor. Eşim de çocuğa bakabilirdi, ancak ben ek gelir olarak görüldüğümünden ben işten çıkmış oldum. Benim taleplerim ek gelir olarak görülmemek ve işyerlerinde kreşler istiyorum. Tabii bu kreşlerin nitelikli olmasını istiyorum. Taciz-tecavüz olayları çok sık oluyor. Denetimli, nitelikli ve tabii ki ücretsiz kreşler istiyorum. 8 Mart’ta benim öncelikli taleplerim bunlar.

Küçükçekmece’den bir emekçi kadın

“EŞİT İŞE EŞİT ÜCRET İSTİYORUM”

Benim en büyük sorunum düşük ücretler. Ben muhasebeciyim. Aynı işi yapmamıza rağmen aynı ücreti alamıyoruz. İdari bölümde muhasebe olsun, grafiker olsun, hep kadın çalışan alıyorlar işe. Çünkü erkeğe daha fazla bize daha az ücret verdiği için bizi tercih ediyor. Bu yüzden eşit işe eşit ücret istiyorum ben. Sadece bu değil. Kadınları toplumdan

soyutlamaya çalışıyorlar. Her alanda eşitlik istiyorum. 8 Mart’ta da bu taleplerimle sokaklarda olacağım.

Küçükçekmece’den bir emekçi kadın

“EŞİTSİZLİĞİN ORTADAN KALKMASINI İSTİYORUM”

Ücretli personel olarak çalışmanın sıkıntılarını yaşıyorum ben. Aynı işi yapıyoruz. Eşit şartlarda çalıştırılıyor. Ama aynı ücreti almıyoruz. Bu arada kadrolu memurlara nazaran ücretli personelin daha azimli çalıştıklarını görüyorum. Ücretli personel olmanın ezikliği amirler tarafından hissettiriliyor. Söylemlerinde ezici bir tavır var. İş, benim halihazırda yaptığım iş, ama o söylerken ezerek, baskı uygulayarak söylüyor. Amirler ve patronlar gerici zihniyetlerini yansıtmıyorlar. Milli Eğitim Müdürlüğü’nde çalışıyorum ve bir fabrikadan farklı değil. 8 Mart’ta da özellikle bu eşitsizliğin ortadan kalkması için kadınların en ön safalarda olması gerektiğini düşünüyorum. Biz kadınların bilinçlenmesi gerektiğini düşünüyorum.

Küçükçekmece’den bir kadın işçi

Çifte sömürüye, baskıya, gericiliğe ve kirli savaşa karşı;

Eşitlik ve özgürlük için mücadeleleye!

Ekim Devrimi'nin 100. yılını geride bırakırken; dokuma işçilerinin ve kadın işçi-emekçilerin tarihe kazıdığı 8 Mart'ın yıldönümüne yaklaşırken yeniden yükseltiyoruz çağrımızı: Eşitlik ve özgürlük için mücadeleleye! Mücadele için gücümüzü geçmişin mücadele tarihi bilincinden, eşit ve özgür bir dünyaya inancımızdan, gün geçtikçe artan sorunlara karşı koyduğumuz direncimizden alıyoruz!

Bugün kadınların ve toplumun geleceği için bu bilinci, inancı ve direnci harmanlamanın ve sokağın sesini yükseltmenin günüdür. Çünkü karşımızda sömürünün boyunduruğu, baskının düşerimizi bile kelepçelemesi, gericiliğin kadınların bedenine ve yaşamına geçirmeye çalıştığı ilmekler var. Gün geçtikçe gericileşen ve çürüyen kapitalizm ve saltanatlık havasında davranan AKP iktidarı

gerçekliği var.

Fabrikalar sömürü cehennemi. Kadının işçi ve emekçiler sömürüyü katmerli yaşıyor. Gerici söylemlerle kadınların yaşam alanları daraltılıyor. Kız çocukları evlendirilmeye çalışılıyor ve bu yasallaştırılıyor. Müfredat din sosu ile kadının erkeğe köleleşmesi çerçevesinde şekilleniyor. Ortadoğu'daki savaşın ortağı olmaya hevesli, Efrin üzerinden başlatılan işgal ile savaşın körükleyeni olmuş sermaye devleti toplumu kutuplaştırma çabasında. OHAL işçilere, emekçilere, kadınlara, gençlere, toplumun mücadele edenlerine, sözünü söyleyenlerine, kalemini özgürce oynatanlarına karşı kılıfa dönüştürülüyor.

Ne susmanın ne sinmenin ne geridurmanın ne de hiçbir şey yokmuş gibi hayata devam etmeye çalışmanın zama-

nıdır. Böyle davranmak içine sürüklendiğimiz karanlığı dipsiz kuyuya çevirir.

DEVİRİM OLMADAN KADIN KURTULMAZ!

Kadının kurtuluşu devrimdedir ve kadın olmadan da devrimi kazanmak mümkün değildir! İnsanın insanı sömürmediği, işçi sınıfının sosyalist iktidarının kurulduğu eşit ve özgür bir toplum için kadınların yükselen sesinin yaygınlaşması, kadınların mücadelede daha fazla yer alması için çabamızı arttıralım. Kapitalizmin karanlığını parçalamak, kadının çifte sömürüsüne son vermek için kadınların yaşadığı sorunlara karşı kadınıyla, erkeğiyle tüm işçi ve emekçiler olarak mücadele saflarını genişletelim.

BAĞIMSIZ DEVİRİMCİ SINIF PLATFORMU

DEV TEKSTİL'den 'kadın işçilerin hakları' semineri

Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası, Esenyurt'taki binasında hukuk semineri düzenledi. Hukuk seminerinde, yasalarda yer alan, kadın işçilere yönelik haklar incelendi, 8 Mart gününde gerçekleştirildi.

Seminerde, iş yasası ve yönetmeliklerde yer alan maddeler incelendi. Gece postalarında çalıştırılma, kreş, doğum izni, eşit davranma ilkesi vb. yasa da yer alan maddeler tartışılarak, anlamı ve uygulamaları hakkında değerlendirmeler yapıldı. Fabrika ve işyerlerinde yasaların uygulanmadığına dikkat çekilen konuşmalarda, kadın işçiler için "eşit işe eşit ücret" uygulamasının dahi tam olarak uygulanmadığı vurgulandı.

Bugünkü yasaların işçi sınıfının tarihsel ve güncel mücadeleleri sonucu olduğuna dikkat çekilerek, patronların veya devletin lütfettiği haklar olmadığı belirtildi. Halen 8 Mart'ın ücretli izin günü olmadığı, buna rağmen Dünya Emekçi Kadınlar Günü olarak kutlandığı da tartışmalar arasındaydı. Bu açıdan, mücadelenin hakları elde etmek kadar, uygulanması için de gerekli olduğu dile getirildi. Savaş, gericilik ve OHAL sürecine değinilen seminerde, 8 Mart'a hazırlanma ve alanlara çıkma çağrısı yapıldı.

DEVİRİMCİ TEKSTİL İŞÇİLERİ SENDİKASI

Hamile işçiyi işten atan patrona tazminat kararı

Yargıtay 9. Hukuk Dairesi, hamile olduğu için işe gitmeyen kadın işçiyi işten atan patronun, işçiyi en üst seviyeden tazminat ödemesine karar verdi.

Dördüz bebek bekleyen ve sağlık riski nedeniyle rapor alarak işe gitmeyen kadın işçi; patronu tarafından işe gitmediği bahanesiyle işten çıkarılmış, ardından patronuna dava açmıştı.

Davacı kadın işçinin tanığının beyanlarını destekleyen mahkeme "Davacı, hamileliği nedeniyle ayrıma tabi tutulmuştur. Davalı işverenin ayrımcılık nedeniyle eşit işlem borcuna aykırılık tazminatından sorumlu tutulması ve fesih sebebi, davacının maruz kaldığı durum nedeniyle bu tazminatın üst sınırdan belirlenmesi de yerinde olmuştur" ifadeleriyle kararını açıkladı.

Çifte sömürüye, gericiliğe, kirli savaşa karşı çağrımız: Mücadele!

Fabrikalardan eve uzanan bir sömürü gridabında geçerken yaşamlarımız, nelere tanık olmuyor ki gözlerimiz, kulaklarımız. Bizler faturaları nasıl ödeyeceğiz, ayın sonuna kadar her gün tencere kaynayacak mı diye düşünürken, bir duyuyoruz patron yeni fabrika açmış ya da evine ev, arabasına araba eklemiş. Ama ücretlere zam vakti geldiğinde, krizden, batmak üzere olmaktan, ülkenin içinde bulunduğu savaştan bahsediyorlar. OHAL'li Türkiye'nin baskı koşullarına bir de Efrin topraklarına savaşa gidilmesi ile

savaş koşullarının baskı ve şiddeti eklendi.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ne yaklaştığımız bugünlerde 8 Mart'ı yaratan ve 8 Mart'ı mücadele süreçlerine dönüştüren dünyanın birçok yerindeki kadınlar "ekmek ve gül" isterken, emperyalist savaşa karşı hep seslerini yükseltmiş, tutum almış, tutum almaya çağırılmışlardır. Bugün de işçi ve emekçi kadınlar olarak ekmeğimizi büyütme kavgasında yer almamız ve kirli savaş politikalarının karşısında durmamız yakıcı

bir ihtiyaçtır.

Bu dünyada, hele ki yaşadığımız ülkede iş cinayetleri, kadın cinayetleri, kirli savaş bu düzeydeyken, yaşamak için mücadele etmekten başka alternatifimiz yok. Kendimiz, eşimiz, kardeşimiz, arkadaşlarımız, çocuklarımız için nasıl bir dünya istediğimizi bir kez daha düşünelim. Ve zaman kaybetmeden sorunlarımızın çözümü için örgütlenelim, mücadele edelim!

PETROKİMYA İŞÇİLERİ BİRLİĞİ'NDEN KADIN İŞÇİLER

8 Mart'ın çağrısına yanıt ver...

Sessizliğe çığlık, karanlığa ışık ol!

Dinci gerici AKP iktidarı sermaye düzeninin iyi bir temsilcisi olarak her yerde karanlığı yaymak istiyor. Tüm topluma deli gömleği giydirerek sessizliği mutlak kılmaya çalışıyor. Bir avuç haraminin dayatmalarına sessiz kalmayacağız. 8 Mart'ta yaşam ve çalışma koşulları için direnen dokuma işçisi kadınların çağrısı budur.

8 Mart 1857'de Amerika'nın New York şehrinde 40 bin dokuma işçisi kadın "10 saatlik iş günü!" talebi ile greve gitti, "eşit işe eşit ücret", "sendikalaşma ve oy hakkı" için mücadeleyi yükseltti. Polisin azgın saldırısı nedeniyle direnişçi kadınlar fabrikaya kilitlendiler ve çıkan yangından kaçamadılar. Çoğunluğunu kadınların oluşturduğu 129 tekstil işçisi yakılarak katledildi.

1910 yılında Kopenhag'da toplanan II. Enternasyonal'e bağlı II. Uluslararası Kadınlar Konferansı'nda, Alman komünist kadın önderlerden Clara Zetkin'in önerisi ile, 8 Mart 1857'de öldürülen kadın işçilerin anısına, 8 Mart'ın "Kadınlar Günü" olarak kutlanmasına karar verildi.

1921 yılında gerçekleşen Uluslararası Komünist Kadınlar Konferansı'nda, 8 Mart 1917'de Petrogradlı tekstil işçisi kadınların tüm işyerlerinde birden çıktıkları ve Ekim Devrimi'nin başlangıcına damga vurdukları grevlere atfen 8 Mart "Emekçi Kadınlar Günü" olarak değiştirildi.

Bugün kadınlara hediye alınıp, mağazalarda indirim günü olarak görülen "Dünya Kadınlar Günü", aslında tarihsel anlamıyla Dünya Emekçi Kadınlar Günü'dür. Tarihsel ve siyasal açıdan bütün bir onuru sosyalizm ve işçi hareketine aittir.

Dinci gerici AKP iktidarı sermaye dü-

zeninin iyi bir temsilcisi olarak her yerde karanlığı yaymak istiyor. Tüm topluma deli gömleği giydirerek sessizliği mutlak kılmaya çalışıyor. Bir avuç haraminin dayatmalarına sessiz kalmayacağız. 8 Mart'ta yaşam ve çalışma koşulları için direnen dokuma işçisi kadınların çağrısı budur.

Baskı ve sömürü artıyor. Ekonomik kriz bahanesi ile işten atılmaya, işsiz kalmaya, OHAL KHK'ları aracılığıyla geleceksiz bırakılmaya, uzun çalışma saatlerinin dayatılmasına, yıllardır can bedeli kazandığımız haklarımızın gasp edilmesine, mobbinge, şiddete, servis yerine bindirildiğimiz kamyon kasalarında öldürülmeye sessiz kalmayacağız.

Ortadoğu'da ve Efrin'de savaş tam-tamları eşliğinde işgale, kirli savaşa ve AKP iktidarının işlediği suçlara ortak olmayacağız. Köle pazarlarında satılmaya, ganimet olarak görülmeye, toplu tecavüzlere, göç yollarında fuhuş pazarlarına mahkum edilmeye, emperyalizmin dünya halklarına uyguladığı vahşete seyirci kalmayacağız.

Toplumsal yaşamın her alanında dinsel gericiğin etkisini arttırdığı bir dönemdeyiz. Fetvaler eliyle tecavüz-tacizin yasallaştırılmasına, sokakta, stajda, okulda cinsel istismarın yaygınlaşmasına, katledilmeye, katillerin "iyi hal" ve "tahrik"

indirimi almasına, giyeceğimiz kıyafetten attığımız kahkahaya, bisiklete binip binmemeye, kaç çocuk yapacağımızdan nelerde saat kaçta dolaşacağımıza kadar hayatımızın hiçbir alanında iktidarın sözcüğü olmasına izin vermeyeceğiz!

Dinci gerici AKP iktidarı göstermelik söylemlerle çocuk istismarına dair konuşuyor günlerdir. AKP iktidarının, gericiliği toplum yaşamında hakim kılan uygulamaları cinsel istismarın nedenlerinden biridir. AKP iktidarı "çocuk istismarına göz yummayacağız" diye açıklamalarda bulunduğu sıralarda vagon fabrikasında, TBMM'de staj yaparken cinsel istismara uğrayan stajyerlerin haberi yansıdı. 115 çocuğun hamileliğini ortaya çıkaran arkadaşımız sürgüne maruz bırakıldı. Raporlara son 10 yılda çocuk istismarının %700 arttığı yansımıştır. Ensar Vakfı'nda açığa çıkan 45 çocuğun istismarı AKP iktidarının bakanlarınca korunmuş ve sahip çıkılmıştır. Ensar Vakfı'ndaki istismar AKP'nin çocuğa yönelik istismarı noktasındaki "hassasiyeti"dir. Çocukların hamile kalmasına, işçi olarak köleleştirilmesine, istismarın, şiddetin her türünü yaşamasına göz yummayacağız.

Karanlığa ışık, sessizliğe çığlık oluyorum. 8 Mart'ın çağrısına yanıt ver! Sessizliğe çığlık, karanlığa ışık ol!

DEVİRİMCI GENÇLİK BİRLİĞİ

DGB'den film gösterimi

Devrimci Gençlik Birliği (DGB), İstanbul'da çeşitli üniversitelerden öğrencilerin katılımıyla 8 Mart ön günlerinde film gösterimi gerçekleştirdi.

23 Şubat'taki etkinlikte Demir Çeneli Melekler filminin izlenmesinin ardından 8 Mart'ın tarihçesi üzerine sohbet edildi. New York'lu kadın dokuma işçilerinin mücadelesine değinildi. 8 Mart'ın bugün sistem tarafından içinin boşaltılmaya, yalnızca hediye alınıp verilen bir güne çevrilmeye çalışıldığı konuşuldu.

Kadın sorunu üzerine yapılan sohbette kadının çifte ezilmişliğine değinilirken bugün kadına dönük taciz ve tecavüzün bu kadar artmasının sistemin genel çürümüşlüğüne göstergesi olduğu ve sistemin kadına bakış açısından kaynaklandığı konuşuldu. Her gün bir kadının tacize tecavüze uğradığı, katledildiğine değinildi.

Bugün yasalarla tecavüzcülerin korunduğu, ancak sermaye devletinin toplumsal muhalefetin yükseldiği zamanlarda biçimsel "yaptırımlar" uyguladığı söylendi. Kadın sorununun toplumsal olduğuna dikkat çekilerek salt kadın-erkek arasındaki çelişkilerden kaynaklanmadığı ifade edildi.

Bu sorun karşısında kadın erkek tüm toplum olarak mücadele edilmesi gerektiği vurgulandı.

MLB'den faaliyet

Meslek Liseliler Birliği 22 Şubat Perşembe günü İstanbul Avcılar'daki Ozanlar Caddesi'nde ve liselilerin kullandığı otobüslerin geçiş güzergahlarında yazılama yaptı. "Çocuğa şiddete son!", "Staj sömürsüne son!" ve "Stajda köle, okulda müşteri olmayacağız!" yazılmaları yapıldı.

23 Şubat'ta da "Çocuğa yönelik şiddete son" kampanyası kapsamında Avcılar'da bir lisenin önünde anket çalışması yapıldı. Birçok liseli ile çocuk işçilik üzerine sohbetler gerçekleştirildi.

Ankara'da MLB'liler ise patronun hileli iflas göstererek işçilerin haklarını gasp ettiği Metro-Real-Beğendik işçilerinin mücadelesini selamladı. MLB'liler, bütün metro alanlarını eylem alanına çeviren işçilere destek olmak amacıyla Keçiören Etlik Metro markette sticker çalışması yaptı. "İşçilere selam gönderdik" diyen MLB'liler, markette 80'e yakın sticker yaptıklarını kaydetti.

MEB ve tarikat işbirliği

Dinsel gericiğin toplumsal yaşamın her alanında etkisini gösterdiği bir dönemden geçiyoruz. AKP iktidarı 15 yılı aşkın süredir sermaye devletinin dümenini elinde tutuyor. AKP, hükümet olduğu ilk günlerden itibaren başta Fethullahçılar olmak üzere dinci gerici tarikatlar, vakıflar vb. ile hareket etti. İktidar haline gelmeyi bu tarikat ve cemaatlerle ortaklık sayesinde başardı. Fethullahçı çete ile ipleri koparmış olsa da hâlâ tarikat ve cemaatlerle yol yürümektedir.

Yine de dinci-gerici akım eğitimden yargıya, polise ve orduya kadar devletin tüm kademelerini baştan aşağı kuşatsa da toplumsal yaşamda hâlâ istediği iktidara sahip değil. Bundan 1 sene önce AKP şefi Erdoğan'ın sarf ettiği, "siyasi olarak iktidar olmak başka bir şeydir. Sosyal ve kültürel iktidar ise bir başka şeydir. Biz 14 yıldır kesintisiz iktidarız. Ama hâlâ sosyal ve kültürel iktidarımız konusunda sıkıntılarımız var" sözü, bu durumu özetliyor. Ve sermaye devletin, başta eğitim olmak üzere tüm önemli alanlarda izleyeceği politikaların özünü oluşturuyor.

Her sistemin geleceğini ve güvencesini şüphesiz gençlik oluşturuyor. Bu her yanından çürüyen Türk sermaye devleti için de böyle. Sermaye devleti 15 Temmuz'un ardından Fethullah örgütlenmesini günah keçisi ilan ederken, esasında

politik ortaklarından vazgeçmiş değil. Toplumunu bir yandan terör örgütü ilan ettiği kendi dinci-gerici kan kardeşine karşı kutuplaştırırken, bir yandan da başka dinci-gerici cemaat ve tarikatları başta eğitim olmak üzere toplumsal yaşamın her alanına sokuyor. Milli Eğitim Bakanlığı'ndan Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı ve Diyanet İşleri Başkanlığı'na varıncaya dek her kurumda, her alanda bu tarikat ve cemaatlerle uyumlu çalışıyor.

Özellikle de kendi kültürel iktidarının geleceğini gördüğü beşikteki bebekten üniversitede okuyanına kadar tüm genç nesillere dönük özel politikalar üretiyor. Bu dinci-gerici tarikatlarla başta Milli Eğitim Bakanlığı olmak üzere yüzlerce

protokol ve anlaşma imzalıyor. Kreslerden ilk ve ortaokullara her aşamada "değerler eğitimi" adı altında bu tarikatlardan gelen eğitimcilerin ders vermesini sağlıyor. Yoksul işçi ve emekçi çocuklarının beyinlerini devlet teşvikli tarikat yurtlarında yıkıyorlar. Bu tarikat yurtları çoğu zaman küçük çocuklara istismar haberleriyle gündeme geliyor. Sermaye devleti bu tarikat ve cemaatleri öylesine destekliyor ki 40 küçük çocuğun istismar edildiği Ensar Vakfı'nın kamuoyunda itibar kaybetmesine engel olmak için "bir kereden bir şey olmazdan" başlayarak övücü sözlerle imzaladığı protokolleri yaygınlaştırıyor. İşçi ve emekçi çocuklarının müfredatını bu tarikatların akılalmaz

ifadeleri ile dolduruyor, bu tarikatlarla müfredat oluşturuyor.

Bu ortaklıklardan birisi de sermaye devletinin Nurcu cemaatler ile imzaladığı son protokollerden yansıdı. Milli Eğitim Bakanlığı, okulları Nurcu yapılanmalara açmayı sürdürüyor. Hayrat Vakfı, Çay House, Çınaraltı, Sözler Köşkü, HASEV gibi gruplarla protokol imzalayan bakanlık, Antep ve Kilis'i de Nurcular'a bıraktı. "Ümid Eğitim Kültür Sağlık ve Yardımlaşma Derneği" adı altında bakanlığa başvuran gruplara verilen izin perde arkasından Nur Cemaat'i'nin bölgedeki temsilcilerinden Anadolu Tevhid Vakfı ve Nazım Gökçek Külliyesi çıktı. "Gelecekteki ödüllü kitap okuma yarışmaları" denilerek verilen izinle dinci vakıf, 10-13 yaş aralığında ortaokula giden çocuklara Said Nursi'nin Risalei Nur kitaplarını okutarak tarikat propagandası yapma imkanı buldu. Üstelik bu projelerin bütçesi de İçişleri Bakanlığı'nca karşılanıyor. Bütün bunların yanında "külliye" adı verilen yatılı yasadışı yurtlarda da eğitim verilmesi konusunda söz konusu Nurcu tarikatlar Mili Eğitim Bakanlığı'yla anlaşılıyor. Külliyelerde çocuklara dine dayalı bir eğitim verilmesi planlanıyor.

İşte AKP'nin cemaatle sözde mücadelede karnesi budur. Başta eğitim alanı olmak üzere bir ortağından vazgeçmiş, yerine bin ortak getirmiştir.

Sağlık meslek liselilere dayatılan karanlık

Merhaba, ben 2012'de sağlık meslek lisesinden mezun olmuş ve mevcut iktidarın dinci-faşist politikasından dolayı mağduriyet yaşamış öğrencilerden yalnızca biriyim. Evet maalesef ki benim durumumda olan binlerce öğrenci var ve bu sayı gün geçtikçe artmakta. Hayatımızın her alanında sadece işsizliğin değil, eğitim yıllarımızda aldığımız eğitimin kalitesizliğinin de sancılarını çekiyoruz. Bu şekilde devam ederse, iktidarın yarattığı bataklıkta boğulmaya mahkum olacağız. Elimizdeki tek seçenek ise birleşmek ve bu faşist sermaye iktidarına karşı aynı safta mücadele etmektir.

Bilindiği üzere, Sağlık Bakanlığı'na bağlı olarak faaliyet gösteren sağlık meslek liseleri (SML) 2017'nin başlarında, "5450 sayılı Kamu Kurum ve Kuruluşlarına Bağlı Okulların Milli Eğitim Bakanlığına Devredilmesi ile Bazı Kanunlarda ve Kanun Hükmünde Kararnamelerde Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun" ile Milli Eğitim Bakanlığı'na devredilmiştir.

Bu devredilişin sermayeye ucuz iş gücü, faşist-gerici-dinci sağlıkçılar yetiştirmekten başka bir anlamı yoktu. O gün

yapılan bu kanun ile birlikte belli statüde olan sağlık meslek liseleri iktidarın bataklığı haline getirildi. Aslında SML'lerin Milli Eğitim Bakanlığı'na bağlanması sermaye devletinin son atağıdır. Önce ilaç firmalarının özelleşmesi, sonra hastaneler derken, bu kanun ile birlikte özel sağlık meslek liselerinin, yani sermayenin önü açılmıştır.

Bu liseler Sağlık Bakanlığı'na bağlıyken verilen eğitim kısmi olarak da olsa iyi sağlığı yetiştirmeyi hedefliyordu. Milli Eğitim Bakanlığı'na bağlanması ile birlikte mevcut dinci-faşist iktidarın propagandasının yapıldığı, o gün karşısında AKP'nin el pençe divan durduğu Fethullahçı çeteye öğrenci pazarlamaktan başka bir amacı olmayan liselere dönmüştü. Bu tür okullar Anadolu'nun her noktasında sinsi bir kanser gibi çoğalmış ve ülkenin her yanını kaplamış, hastalıklı faşist nesil yetiştirmektedirler.

Bu kanun ile birlikte değişen siste-

min en önemli konusu ise okul idaresi, mevcut öğretmen kadrosu, alan dersleri ve staj ücretleridir. Bu sorunlara yakından baktığımızda şunları görmekteyiz:

1-Önceden yönetimde yer almak için sağlık eğitimi almış, sağlık meslek lisesi mezunu olmak zorunluymken, Milli Eğitim Bakanlığı'na bağlandıktan sonra okul idarelerine torpilli, atanmamış (seçilmiş) cemaat üyesi öğretmenler getirilmiştir.

2-Öğretmen kadrosuna yine aynı şekilde sağlık eğitimi almış atanmış öğretmenler yerine, sağlıkla alakası olmayan, iktidara ve cemaate yakın, seçilmiş öğretmenler getirilmiştir.

3-Alan dersleri azaltılıp yerine seçmeli ders adı altında din dersi vs. gibi dersler konulmuştur. Bu, en önemli sorunlardan biridir. Milli Eğitim Bakanlığının kaldırdığı dersler ve yerine getirdikleri trajikomediyeye dönmüştür. Yalnızca ilk yardım eğitimi almış, sağlık

konusunda hiçbir fikri olmayan eğitimcileri, elde kalan birkaç sağlık dersinin öğretmeni olmadığı için bu dersleri vermekle görevlendirmişlerdir.

4-Staj ücretleri kaldırılmış, patronun döner sermayesinden vermesi gereken staj ücretini patronun, yani sermayenin inisiyatifine bırakmışlardır.

Faşist iktidarın uyguladığı bu sistem aslında bataklığın görünen kısmıdır. 2011-2012 yıllarında açtıkları özel sağlık meslek liseleri sağlık sektörünü her alanda tıkamış, diplomalı işsiz sayısını arttırmıştır.

Öte yandan sokaklar diplomalı delilerle dolarken, sermaye her geçen gün sağlık sektörünü ayaklar altına almaya devam ediyor ve devam edecektir. Bu çıkan yönetmeliklerin patronların cebini doldurmaktan, işsiz sayısını arttırmaktan başka bir amacı yoktur.

Bu faşist gerici iktidara söyleyecek tek sözümüz var: BU PİSLİĞİ SOSYALİZM TEMİZLER!

Mücadele ile kalın...

ÜMRANIYE'DEN ESKİ BİR SAĞLIK MESLEK LİSELİ

Suriye'de "ateşkes" kararı ve emperyalist ikiyüzlülük

Emperyalistlerin kirli ve kanlı icraatlarını hümanist bir ikiyüzlülükle perdeleme işlevi gören ve onların barbarlıklarını meşrulaştırmanın etkili aracı olan Birleşmiş Milletler (BM), "sivillere insanı yardım" ikiyüzlülüğü ile bir kez daha sahne almış durumda. Zira BM, kendi genel sekreteri Antonio Guterres şahsında, Şam yakınında bulunan Doğu Guta'daki çatışmalardan hareketle bölgede "dünya üzerinde cehennemini yaşadığını" keşfetmiş bulunuyor. Dolayısıyla dünya üzerindeki bu cehennemde "kritik durumdaki hasta ya da yaralıların yanı sıra sivilleri kurtarma ve Suriye halkının haklarını hafifletme" seferberliğine girişildi. Bu "insani" amaçla BM Güvenlik Konseyi tarafından, Suriye'de 30 günlük ateşkes ilan edilmesini öngören bir tasarı oylamaya sunulmuştu. Rusya'nın itirazı sonucu saatler süren görüşmeler sonuçsuz kalmış ve Rusya'nın da onaylayabileceği yeni bir metnin hazırlanması için müzakereler ertelenmişti.

Bu gelişmelerin ardından, ABD'nin BM Daimi Temsilcisi Nikki Haley, Twitter üzerinden, "Rusya'nın insani yardımını mümkün kılacak ateşkes oylamasını geciktirmesi inanılmaz" diye açıklama yapmış ve "Güvenlik Konseyi bunu oylamadan önce daha kaç kişinin ölmesi gerekiyor?" gibi "dokunaklı" sorular sorarak Suriye halkının bekleyecek durumda olmadığını, dolayısıyla (müzakere kastedilerek) "Bunu bu gece yapalım" diye buyurmuştu. ABD Başkanı Trump ise, Rusya, İran ve Şam yönetiminin tutumunu "insani bir utanç kaynağı" olarak nitelendirmişti. İsveç BM Daimi Temsilcisi Olof Skoog ise, "BM Güvenlik Konseyi'nin Suriye halkının çektiği acıları hafifletmeyi başaramaması beni aşırı hayal kırıklığına uğrattı" demiş ve Rusya'nın itirazını kastederek "Boşluğu tam anlamıyla kapayamadıklarını" açıklamış ve bir gün sonra tasarının onaylanacağı umudunu dile getirmişti.

Nitekim, emperyalistlerin çıkar, ihtiyaç ve önceliklerinin bir sonucu olarak, Suriye'de 30 günlük "ateşkes", doğrusu kendi ifadeleriyle "insani mola" çağrısını içeren tasarı, Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nde oy birliğiyle kabul edildi. Tasarıyı, Güvenlik Konseyi'nin daimi üyesi olan ve veto hakkı bulunan Rusya da kendi önceliklerini gözeterek onayladı. Suriye genelini kapsayan 30 günlük ateşkes, esas bakımından, ABD ve emperyalist müttefikleri tarafından cihatçı ör-

gütlerin elinde bulunan Doğu Guta'ya ve başka bazı bölgelere Suriye ordusunun düzenlediği saldırıları durdurmak içindir. Nitekim sağlanan "ateşkes"le, Şam yönetiminin Doğu Guta, Yermük, Fua ve Kefreya bölgelerine yönelik ablukasının kaldırılması ve böylece "hayatta kalmaları için gerekli olan gıda ve ilaç" yardımının sivillere ulaştırılmasının sağlanması istenmektedir.

Ateşkes kararı sonrası, "Kararı memnuniyetle karşılıyoruz" açıklamasında bulunan Türkiye, Başbakan Yardımcısı Bozdağ aracılığıyla, Türkiye'nin ateşkesi uymayacağını "Türkiye, bu hareketi terör örgütlerine ve teröristlere karşı yapmaktadır. Dolayısıyla Türkiye'nin sürdürdüğü hareketi bu kararın etkilemesi söz konusu değildir. O nedenle hareket bu karardan etkilenmeden devam edecektir" biçiminde dile getirmişti.

Suriye'nin BM Daimi Temsilcisi Beşar Caferi ise, "Suriye'deki terörist gruplara ABD ve koalisyon güçlerinin destek verdiğini" belirterek, Güvenlik Konseyi'nin aldığı ateşkes kararının Türkiye'nin askeri operasyonlar düzenlediği Efrin için de Golan Tepeleri için de geçerli olması gerektiğini söyledi. Rusya ise "Bize göre ateşkes asıl sahadaki güçler arasında sağlanmalı, Güvenlik Konseyi tarafından değil. Sahadaki güçler tarafından sağlanmayan ateşkes kararının uygulanabilirliği zayıf. Konseyin aldığı ateşkes kararı her yerde geçerli olmalı" dedi. AB, ateşkes kararının acilen uygulanması için Rusya'dan Suriye'ye "maksimum baskının" yapılmasını istedi. Fransa, ateşkesin Efrin'i kapsadığını da Türkiye'ye hatırlattı vb.

Ne var ki Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin (BMGK) 30 günlük ateşkes talebine rağmen ne Suriye'nin kuzeyinde ne Guta'da ve ne de TSK'nın cihatçı ÖSO gruplarıyla saldırdığı Efrin'de ateş kesildi.

"İNSANI MOLA" EMPERYALİST ÇIKARLARIN BİR PARÇASIDIR

Suriye'de egemenlik mücadelesi yürüten küresel güç odaklarının doğrudan karşı karşıya gelmeye başladığı, dolayısıyla da egemenlik ve paylaşım mücadelesinin sertleştiği bugünkü koşullarda BM'de alınan "insani mola" kararı bu sert çatışmanın bir parçası olmanın ötesinde anlam ifade edemezdi. Nitekim gelişmeler de bu yönde seyretmektedir. Zira ABD ve Batılı emperyalistlerin derdi, "ateşkes" sağlayarak sivilleri ve yaralıları

"kurtarmak" değil, hümanizm palavrası üzerinden cihatçı çetelerin kalelerine operasyonlar düzenleyen Suriye rejimini sıkıştırmaktır.

Esad yönetimi, müttefikleriyle birlikte, birçok bölgeyi cihatçılardan arındırmış bulunuyor. Guta'da ise ağır silahlarını terk etmeleri koşuluyla cihatçı çetelerin buldukları alanlardan çıkışlarına da izin veriyordu. Bu amaçla Mısır hükümetinin arabuluculuğu ile cihatçılarla görüşmeler yapıldığı biliniyor. Nitekim Rusya Dışişleri Bakanlığı da, bu görüşmeyi, "Belki birileri bunu bilmiyordu ya da bilinçli olarak görmezden geldi ama Doğu Guta'daki militanlarla ateşkes görüşmeleri yapılıyordu. Fakat buradaki militanlar kendilerine teklif edilen tüm seçenekleri geri çevirdiler. Ayrıca bununla da kalmayıp 'canlı kalkan' olarak kullandıkları sivillerin kendi kontrollerindeki bölgelerden ayrılmasına izin vermeyi de reddettiler" biçiminde kamuoyuyla paylaşmıştı. Fakat bu görüşmeler olumlu sonuçlanmadığı gibi çetelerin Şam'a saldırıları da yoğunlaşmış oldu. Bu durumda, bu günlerde "insani mola"nın gerekliliği üzerine yüzsüzce laflar eden emperyalist koalisyonun büyük payı bulunmaktadır. Çünkü onlar ateşin kesilmesini değil, kirli çıkarları uğruna devamını istiyorlar.

SİVİLLERİN KATLIAMI BM VE EMPERYALİSTLERİN UMRUNDA MI?

Sivillerin ölümü ABD, batılı emperyalistler ve BM için gerçekten mi çok önemli? Efrin'de siviller katlediliyorken, kimyasal gaz kullanıldığı iddiaları ileri sürülüyorken bu güçler kıllarını kıpırdatmadı. Daha dün Şırnak, Cizre, Nusaybin, Sur ve Silopi başta olmak üzere Kürdistan kentleri yıkılıp yıkılırken, sivillere karşı vahşetin her biçimi sergilenip siviller katledilirken olup bitenleri sessizce izleyen, dahası onaylayan BM ve emperyalistler, "vahşet" raporları hazırlamaktan başka adımlar atmadılar. On yıllardır Filistin halkı ABD destekli siyonist katliam makinasıyla, çocuğu ve yaşlısıyla katliamlardan geçirilir, yerleşim yerleri başlarına yıkılır ve yurtlarından sürülürken, "İsrail'in kendini savunma hakkı var" diyen BM ve emperyalistler değil mi? Suriye harabeye çevrilirken, yüz binlerce insan katledilirken, milyonlarcası yerlerinden sürülürken BM bu dehşeti meşrulaştırma çabasında değil miydi?

Korkunç bir yıkımın ve insan kaybının yaşandığı Yemen'de bizzat BM raporuna

göre bir buçuk milyon çocuk açlıkla yüz yüze bulunmakta, bunlardan yaklaşık 400 bini yetersiz beslenmekte, binlercesi ise önlenemez hastalıklardan dolayı yaşamını yitirmektedir. Milyonlarca insan aç ve on milyonlarca insan ise düzenli olarak yeterli gıdaya ulaşamamaktadır. On binlercesi ise katliamlardan geçmektedir. Benzeri şeyler Libya'da da yaşanmaktadır. Buralara ilişkin "dehşet" raporları hazırlamak ve bu yolla hümanist ikiyüzlülüklerle emperyalistlerin kanlı icraatlarını örtmekten başka BM ne yapmaktadır? Dünyanın dört bir tarafında emperyalist barbarlık savaşlarını ve gerici boğazlaşmaları meşrulaştırılan BM değil midir?

EMPERYALİST BARBARLIĞIN SUÇ ORTAĞI OLARAK BM

Öteki kurumlar gibi Birleşmiş Milletler de emperyalist güçlerin ellerinde kendi barbarlıklarını meşrulaştırmanın etkili bir aracıdır. Emperyalistler hemen tüm kirli ve kanlı icraatlarını BM şemsiyesi altında yürütmektedir. O, "milletlerin" değil, ama emperyalist devletlerin kirli örgütüdür. Misyonu ise emperyalist saldırganlık ve savaşlara meşruiyet kılıfı uydurmak, onların her türlü rezil uygulamalarını olağanlaştırmaktır.

"Uluslararası barışı ve güvenliği korumak ve bu amaçla barışın uğrayacağı tehditleri önlemek ve bunları boşa çıkarmak, ... barışın başka yollarla bozulması eylemlerini bastırmak üzere etkin ortak önlemler almak..." BM Anlaşması'nın maddelerinden biridir. Misyonundan birini böyle tanımlayan BM'nin, bunun dışında icraatlar sergilediği sır değildir. İlke ve amaçlarını "...savaş felaketinden gelecek kuşakları korumaya, temel insan haklarına, insanların onur ve haysiyetine, erkeklerle kadınların ve büyük uluslarla küçük ulusların hak eşitliğine olan inancımızı yeniden ilan etmeye, ...ve bu ereklere ulaşmak için... çaba harcamaya karar verdik" biçiminde özetleyen Birleşmiş Milletler'in, bu "ilke ve amaçları" ezilen halkları, mazlum ulusları ve emekçi kitleleri aldatmak içindir. Onların gerçek ilke ve amaçları emperyalizm hizmet etmektedir. Emperyalistlerin bir bürosu gibi çalışan, onların kirli ve kanlı icraatlarını hümanist bir ikiyüzlülükle perdeleyen BM, dünyanın her tarafında olduğu gibi Suriye'de işlenen emperyalist suçların da sorumluluğunu taşımaktadır.

Emperyalist hegemonya savaşı sertleşiyor!

Ortadoğu halklarıyla dayanışmaya!

C. El Hayek

Emperyalist-kapitalist sistemin krizi derinleştikçe, emperyalistler arası hegemonya savaşı da, genelde Ortadoğu özelinde Suriye üzerinden giderek sertleşmektedir. Suriye’de yedi yıldır devam eden yıkıcı savaş, gelinen yerde vekiller savaşı olmaktan çıkarak, asıl güçlerin savaşına evrilmektedir. ABD’nin Rojava üzerinden askeri varlığı, Türk sermaye devletinin Efrîn işgali, İsrail’in hava saldırıları, vb... Görünen o ki, Rusya destekli Suriye ordusu cihatçı çeteleri temizledikçe, çetelerin gerisindeki güçler sahaya müdahale ihtiyacı duymaktadır.

Vekiller savaşında son perde Doğu Guta’da sahnelenecektir. Doğu Guta Suriye için savaşın dönüm noktalarından biri sayılmaktadır. Ordunun kuşatması altındaki Doğu Guta’da cihatçı çeteler, emperyalistlerin sınırsız desteğiyle tank dahil ağır silahlara sahiptirler. Bu bölgeden başkent Şam’ı roket atışlarıyla vurabilmektedirler. Doğu Guta’nın alınması, batılı emperyalistlerin, İsrail’in, Körfez şeyhlerinin rejim değişikliği hayallerinin suya düşmesi anlamına gelmektedir. Bölgenin alınması, hegemonya savaşında Rus emperyalizminin hanesine artı puan olarak yazılacaktır. Suriye ordusunun Doğu Guta’da çemberi iyice daraltması üzerine BM’nin ateşkes ilan etmesi temelsiz değildir.

Suriye’deki gelişmeler, bu savaşın sertleşerek, taraflar arasında alan kapma ya da hakim olunan alanları koruma biçiminde devam edeceğini göstermektedir. Bu nedenle küresel akbabalar Suriye ve Ortadoğu’ya üşüşerek, bölgeyi iyice cehenneme çevirmeye hazırlanmaktadır. Bu hazırlığın önemli bir ayağı olarak iç siyaset de hegemonya savaşına göre dizayn edilmektedir. Fransa’da yasallaşan

Sınıf devrimcileri emperyalizme ve siyonizme karşı bölge halklarıyla dayanışmayı örmeli, bölgede yeni bir boyut kazanan emperyalist savaş ve saldırganlığı etkili bir biçimde teşhir etmelidir. İşçi ve emekçilerin bu haksız ve gerici savaflara karşı sınıfsal bir tutum alması, bölge halklarının mücadelesine verilen en önemli destek olacaktır.

OHAL, Almanya’da kurulan savaş hükümeti, “insan hakları savunucusu demokrat” Avrupa’nın savaşa hazırlık reflekslerini göstermektedir.

Dümeninde AKP’nin olduğu Türk sermaye devleti de savaş koşullarına uygun bir şekilde iç siyasetini dizayn etmektedir. Efrîn’in işgaliyle beraber yükseltilen milliyetçi-şoven dalga, ulusalcı burjuva muhalefet tarafından da sahiplenilmiş, “terörle mücadele”, “milli birlik” demagogileri eşliğinde ortak bir dil tutturulmuştur. Yandaşından ulusalcısına burjuva medya eliyle bu dil bütün toplumun dili haline getirilmek istenmektedir. Böylece, artan işsizlik, en temel insani ihtiyaçlara yapılan zamlar, kölece çalışma

koşulları ve sefalet ücretleriyle işçi sınıfı ve emekçilerde oluşan hoşnutsuzluk dışarıya kanalizasyon edilmeye ve milliyetçi söylemlerle kitlelerin bilinci dumura uğratılmaya çalışılmaktadır.

AKP dışarıda yaşadığı açmazları emperyalist efendileriyle anlaşarak aşmayı hedeflemektedir. Ancak Suriye ordusuna bağlı güçlerin Efrîn bölgesine girmesi, sermaye devletinin yayılmacı hayallerini kolay gerçekleştiremeyeceğini göstermiştir. Bu sermaye devleti için savaş bağı içinde yeni bir açmaz demektir. Bu savaşın faturasının içeride bir kez daha işçi ve emekçilere kesileceği açıktır. Bununla birlikte toplumun çok değişik kesimlerinde öfke ve tepki büyümektedir.

Laik kitlelerdeki hoşnutsuzluk, taciz-tacavüz ve artan kadın cinayetleri, Kürt halkına dışarıda ve içeride saldırganlık, Alevi emekçilerine dönük tehditler, yaşam alanlarının ve doğanın sistematik tahribi, genç kitlelerdeki gelecek kaygısı, vb...

Bir savaş alanı olan Ortadoğu ülkelerinde ise sorunlar çok daha ağır biçimde yaşanmakta ve onur kırıcı işgaller nedeniyle halkların öfkesi mayalanmaktadır. Geçtiğimiz yılın ikinci yarısında Mısır’da binlerce tekstil işçisinin grevi, İran’da yıl sonunda patlak veren kitle gösterileri, Tunus’ta sosyal sorunlar temelli gösteriler, Trump’ın Kudüs’ü İsrail’in başkenti olarak ilan etmesinin ardından Filistin’de başlayan gösterilerin tüm bölgeye yayılması... Bölgede devam eden hegemonya savaşı halklara açlık, yıkım ve sefaletten başka bir şey vermemekte, öfke ve tepkiyi her geçen gün büyütülmektedir. Dolayısıyla önümüzdeki süreç bölgede yeni kitle mücadelelerine gebecektir.

Türkiye işçi sınıfı potansiyeliyle bölge halklarının kaderini etkileyecek bir yerde durmaktadır. Sınıf devrimcileri emperyalizme ve siyonizme karşı bölge halklarıyla dayanışmayı örmeli, bölgede yeni bir boyut kazanan emperyalist savaş ve saldırganlığı etkili bir biçimde teşhir etmelidir. İşçi ve emekçilerin bu haksız ve gerici savaflara karşı sınıfsal bir tutum alması, bölge halklarının mücadelesine verilen en önemli destek olacaktır.

Efrîn’e yönelik saldırı ve katliamlar sürüyor

Türk sermaye devletinin Efrîn’e dönük saldırıları, Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi’nin (BMGK) 25 Şubat günü Suriye çapında 30 günlük ateşkes çağrısı yapan kararına karşın sürüyor. Saldırılarda siviller katledilirken Fransa Cumhurbaşkanı Emmanuel Macron’un “Efrîn’i de kapsadığı” ifade edilen ateşkes uyuşması için Erdoğan’ı telefonla aradığı belirtildi.

Diğer yandan TSK’ya bağlı askerler ve ÖSO çeteleri tarafından işgal edilen köylerini terk etmeyen köylüler de darp ve işkenceyle karşılaşılıyor. Ra-

co’nun Xerab Silûk köyünde yaşayan ve evlerini terk etmeyen Mustafa İskender, Şêx Fozî ve Beyrem Eto isimli köylülerin de kaçırıldığı belirtildi. Tanıkların çetecilerin yanlarına aldıkları köylülerle fotoğraf çektikten sonra dövmeye başladıklarını anlattığı belirtildi.

192 SİVİL KATLEDİLDİ!

Efrîn Kantonu Sağlık Meclisi tarafından 26 Şubat’ta yapılan açıklamada ise 192 sivilin saldırılarda yaşamını yitirdiği belirtildi.

Yapılan açıklamada, saldırganlığın 38. gününe kadar toplamda 192 sivilin yaşamını yitirdiği, 574 sivilin de yaralandığını belirtildi.

Toplantıda konuşan Efrîn Kantonu Sağlık Meclisi Eşbaşkanı Ancila Reşo, saldırıların başladığı 20 Ocak’tan bu yana 69’u çocuk, 79’u kadın olmak üzere toplam 574 sivilin TSK ve onların denetimindeki çetelerin saldırısında yaralandığını belirtti.

Ayrıca, şu ana kadar 28’si çocuk ve 23’ü kadın olmak üzere 192 sivilin de saldırılarda katledildiğini duyurdu.

Emperyalist hegemonya kavgası ve Avrupa Birliği

Geçtiğimiz günlerde gerçekleşen Münih Güvenlik Konferansı, katılımcı tekel-lerden uzmanlara, öne çıkartılan sorunlardan verilen mesajlara kadar, tam bir savaşa hazırlık konferansı niteliğindedir. Farklı biçimlerde ifade edilse de, daha fazla militarizm, daha fazla silahlanma ve savaş, emperyalist büyük güçlerin ortak mesajı oldu.

Daha önceki konferanslar genellikle ABD-AB bloku ile Rusya-Çin bloku arasındaki hararetli tartışmalar ve tehdit içerikli restleşmelere sahne oluyordu. Bu konferansta bu noktada da bir farklılık vardı. Bu kez AB'nin de farklı bir odak olarak hızla sahne almaya çalıştığı görüldü. AB konferansta, tartışmalardaki tokluğu, ataklığı ve kararlılığı ile öne çıktı.

DERİNLEŞEN ÇELİŞKİLER, KIZIŞAN HEGEMONYA KAVGASI

Geçmişte dünyanın egemeni tartışmasız olarak ABD idi. Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku'nun karşısında emperyalist dünyanın lideri olarak duruyordu. Batılı emperyalistler zaman zaman farklı tutumlar alsalar da, sonuçta ABD'yi izliyor, uydusu gibi peşinden sürükleniyorlardı. Geline yerde artık blok halinde bir batıdan söz edilemiyor. ABD çoktandır bir hegemonya krizi içindedir. Dünya hakimiyeti tartışmalı hale gelmiştir. Dünya artık tek kutuplu bir dünya değildir. Günümüzde artık bir de Almanya ve Fransa'nın sürükleyici gücü olduğu bir AB gerçeği var.

AB bugün de ABD ve NATO'dan kopmuş değil. Ancak bir süredir ABD ile farklı tellerden çalmaya başladılar. Elbette ABD ve NATO gerçeğini reddetmiyorlar ama yeri geldiğinde onların edilgen bir takipçisi olmayı bir yana bırakmanın za-

manının geldiğini dile getiriyorlar. Bu çerçevede giderek farklı yaklaşımlar sergiliyor, farklı tutumlar alıyorlar.

ABD'nin dünya ticaret anlaşmasından imzasını çekmesine rağmen Almanya'nın Çin'le birlikte yürüme kararlılığı sergilemesi, Almanya-Fransa'nın Ukrayna sorununda ortaya koyduğu farklı yaklaşım, Obama döneminde İran'la yapılan nükleer silah anlaşması konusundaki farklılık, Macron'un Lübnan başbakanı Hariri konusunda ortaya koyduğu inisiyatif, ABD'nin Kudüs'ü İsrail'in başkenti ilan etmesi karşısında alınan farklı tutum, Macron'un 'Suriye'de siyasi çözüm Rusya olmadan mümkün değil' şeklindeki çıkışı, AB'nin ABD'ye karşı giderek farklı bir duruş sergilemesinin belli başlı örneklerdir.

AB çapında ortak bir savunma politikası saptamak ve bir Avrupa ordusu

kurmak yönlü adımlar atmak, AB olarak iktisadi, ticari, siyasi, askeri her alanda daha fazla sorumluluk almak ve giderek kızışan ve açık biçimler alan hegemonya kavgasına hazırlıklı olmak, AB'nin diğer hedefleridir.

ABD'den farklılıklar ve önümüzdeki dönem atılması gereken adımlara ilişkin düşünceler, Münih Güvenlik Konferansı vesilesiyle tekrarlandı. Almanya Savunma bakanı Leyen, ortak bir savunma politikası için daha hızlı ve atak davranmanın, daha fazla silahlanmanın, çatışmalara daha hazırlıklı olmanın ve bir Avrupa ordusu kurmanın zorunluluğunun altını çizdi. Dışişleri bakanı Gabriel, dünya gücü olmanın sadece iktisadi-ticari alanda güçlü olmak demek olmadığını, askeri alanda da güçlü olmanın şart olduğunu, gelinen yerde ABD'nin uydusu gibi hareket etmeye son verilmesi gerektiğini

vurguladı. Doğu Avrupa'dan Asya-Orta-doğu ve Afrika'ya dek rakiplerle kıyasıyla rekabete hazırlıklı olma çağrısı yaptı.

Tüm bunlar, AB'nin de yeni bir güç odağı olarak, "daha fazla sorumluluk" adı altında hegemonya kavgasında sahne almak istediğinin ifadesidir.

AVRUPA BİRLİĞİ YIKICI BİR SAVAŞA HAZIRLANIYOR

AB hummalı biçimde yeni bir emperyalist savaşa hazırlık yapıyor. Bu konuda birliğin merkez ülkeleri Almanya ve Fransa'ya bakmak yeterlidir. Almanya dünyada ticari alanda başa gürüşmekte, en önemli kalemini silah ticareti oluşturmaktadır. Almanya dünyada en çok silah üretilen bir ülke haline gelmiş, bir önceki döneme göre silah üretimi %40 oranında artış göstermiştir. En çok silah sattığı coğrafya Ortadoğu'dur. En fazla silah sattığı ülkeler Suudi Arabistan, Katar, Birleşik Arap Emirlikleri, Mısır ve Nijerya'dır. Bunlara Leopard tankları ile Türkiye de eklenmiş, yanı sıra "Altay" tankları ihalesini de almıştır.

Sadece olağanüstü durumlarda silah satışı yapılabileceği kaydına rağmen Almanya bir kan deryasına dönüşen Yemen gibi ülkelere silah satmakta bir sakinca görmemektedir.

Fransa bir sömürgeci devlettir ve son dönemlerde sömürgelerini yönetmede zorlanmaktadır. Bu nedenle Almanya'yı da Afrika'daki sömürgelerini yönetmeye çağırılmaktadır.

AB önümüzdeki dönemde daha da militaristleşecektir. Daha fazla silah üretilecek, silahlanma yeni boyutlar kazanacaktır. AB ekonomileri birer savaş ekonomisine dönüşecek, bütçeden savaş harcamaları için ayrılan miktarlar katlanacaktır. İçeride "terör", "Avrupa'nın güvenliği ve savunması" yalanı ile işçi ve emekçilere dönük iktisadi, sosyal ve siyasal saldırılar daha da tırmandırılacaktır. Dışarıda ise, "demokrasi ve özgürlük götürüyoruz" aşağılık yalanı ile Afganistan, Irak, Libya ve Suriye örneklerinde olduğu gibi, emperyalist saldırganlık ve savaşın ifadesi işgal ve müdahaleler çoğalacaktır.

Münih Güvenlik Konferansı, ABD, AB ve Rusya-Çin cephesinde hızla yeni bir emperyalist savaşa hazırlanıldığının ve bunun yakın bir tehlike haline geldiğinin yeni bir kanıtı olmuştur. Konferans sunucusunun "Dünya tehlikeli bir şekilde yeni askeri çatışmaların başlangıç noktasına gelmiştir" sözleri de bunu anlatmaktadır.

Düsseldorf'ta 8 Mart etkinliğine hazırlık

Emekçi kadınlar her yerde olduğu gibi Almanya'da da 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü heyecanı içindeler.

Sınıf devrimcisi komünistler bu yıl Frankfurt, Mülheim an der Ruhe gibi yerlerde yerel 8 Mart etkinlikleri planladılar. Az bir süre kalan etkinlik için yoğun bir politik ve pratik faaliyet yürütmektedirler. Önceki yıllardan farklı olarak bu yıl Essen'de merkezi bir 8 Mart etkinliği yapılacak. Enternasyonal Emekçi Kadın Komisyonu tüm emekçi kadınları esas olarak bu etkinlik için seferber olmaya çağırıyor. Essen'deki

merkezi etkinlik 10 Mart'ta gerçekleştirilecek.

Başta Essen Emekçi Kadın Komisyonu olmak üzere çevre tüm kentlerdeki kadın komisyonları etkinlik için seferber olmuş bulunuyor.

Çalışmalarını yoğun biçimde yürüten komisyonlardan biri de Düsseldorf Enternasyonal Emekçi Kadın Komisyonu'dur.

Düsseldorf EEKK çalışanları bir yandan yaptıkları ev ziyaretleriyle emekçileri etkinliğe katılmaya çağırırken, bir yandan da "Emperyalist-kapitalist

barbarlığa karşı örgütlü mücadeleye" başlıklı BİR-KAR broşürlerini emekçilere ulaştırıyor, birebir temaslar sırasında bilet satışları yapıyorlar. İşçi ve emekçilerin oturduğu semtlerde "Yeni Ekimler için!.." ve "Eşitlik ve özgürlük sosyalizmde!" şiarlı afişler yapılması bir diğer önemli çalışmadır.

Düsseldorf EEKK olarak merkezi 8 Mart etkinliği çerçevesinde yapılacak çalışmalarımıza önümüzdeki günlerde daha da hız kazandıracamız.

DÜSSELDORF ENTERNASYONAL EMEKÇİ KADIN KOMİSYONU

Avrupa'da üniversiteli emekçiler ve öğrenciler ayakta

Kapitalizmin 2008'de patlak veren ve insanlığı büyük yıkımlarla karşı karşıya bırakan ekonomik krizi, yaşamın diğer alanlarında olduğu gibi son dönemlerde eğitim sektöründeki saldırıların artışı da tetikledi. Bu saldırıların sonuçları, Avrupa'da özellikle üniversite öğrencilerinde ve eğitim sektöründe çalışanlarda büyük bir öfke yaratmış bulunuyor. Haksızlıklara ve kemer sıkma politikalarına karşı geçtiğimiz haftalarda Birleşik Krallık'ta ve Fransa'da grevler ve blokaj eylemleri gerçekleştirildi.

Birleşik Krallık'ın ülkeleri İngiltere, İskoçya, Kuzey İrlanda ve Galler'de üniversite çalışanlarının 22 Şubat'ta başladığı grevi, 16 Mart'a kadar toplamda 14 günü kapsayan bir grevler dalgası izleyecek. İki günle (22-23 Şubat) başlayan grevin süreleri bu süreç içinde her seferinde arttırılıyor. Şubat'ın sonunda grev 3 güne (26-27-28 Şubat) çıktı. Mart'ın ilk haftasında 4 güne (5-6-7-8 Mart), son olarak da 12-16 Mart'ı kapsayacak dönemde 5 güne çıkarılacak. Hesaplamalara göre grevler 1 milyonun üstünde öğrenciyi etkileyecek ve 575 bin ders saatini silecek.

İNGİLTERE TARİHİNDEKİ EN BÜYÜK AKADEMİSYEN GREVİ

64 üniversitede binlerce akademisyen ve eğitimci işini bırakmış ve 80 bin imza veren grev yanlısı öğrencinin desteğiyle beraber, patronların yeni emeklilik reformuna karşı birleşmiş durumda. Yüksek öğrenim alanında dünyanın en büyüğü olan Üniversite ve Yükseköğretim Sendikası (UCU), eğer üniversite şeflerini temsil eden İngiliz Üniversiteleri İşverenler Kurumu (UUK) eğitimde hayata geçirmek istediği emeklilik reformunu geri almazsa, mücadelenin devam edeceğini ilan etti. Şimdiye kadar geriye adım at-

mayan UUK, 6 milyar sterlin bütçe açığını üniversitede çalışanların emeklilik maaşını düşürerek kapatacağını umuyor. Bu düzenleme emekliler için kişi başı yılda 10 bin sterlin daha az maaş anlamına geliyor. Genç hocalar ise daha da dezavantajlıdır, zira emekli olduklarında her yıl maaşlarının neredeyse yarısını kaybedecekler. Üniversite şefleri, bunun başka bir alternatifinin sadece işten çıkartmalar olduğunu söyleyerek, mücadele eden emekçileri tehdit ediyor.

"Bizim tek istediğimiz saygıdır. Yaptığımız işin karşılığını ve hak ettiğimiz emekliliği vermeniz lazım" diye şikâyetçi olan akademisyenler grevin meşruluğunun altını çiziyor. Öğrenciler ise kaybettikleri ders saatlerinden dolayı ödedikleri harçları geri istiyorlar ve şunu söylüyorlar: "Eğitimin meta değil, bir insan hakkı olduğuna inanıyorduk. Ne yazık ki bizi tüketici olarak görüyorlar." Böylece baskı altına alınan üniversitelerden sorumlu İngiliz bakan Sam Gyimah kaybedilen saatler için bir geri ödeme göz önüne getiriyor.

Birleşik Krallık'taki emeklilik reformu, kapitalist krizin etkisiyle İngiltere ve diğer ülkelerde 8 seneden beri süren sosyal saldırıların durmayacağını işaretliyor. Tam tersine Brexit ile beraber işçileri, emekçileri ve gençleri hedefleyen saldırıların daha da artacağı kesindir. Fakat bu politikanın cevapsız kalmayacağını şu an İngiltere'nin tarihteki en büyük akademisyen grevinden görebiliyoruz.

FRANSA'DA LİSELİLERİN BLOKAJ EYLEMLERİ

Avrupa'daki kemer sıkma politikalarının Fransa'nın eğitim sistemindeki yansımaları, cumhurbaşkanı Macron'un yeni eğitim reformuyla hayata geçecek olan bakalorya projesidir. Fransız hükümeti reform adı altında eğitimde daha fazla tasarrufu amaçlıyor ve bu şekilde sosyal yaşamda hâlâ etkili olan ekonomik krizin faturasını gençliğe ödetiyor. Bunun bir sonucu olarak eğitim kalitesi daha da düşürülecek ve öğrenciler sosyo-ekonomik konumlarına göre bölünecektir. Böylece işçi ve emekçilerin yoğun olarak yaşadığı

yoksul semtlerde okul diplomaları değer kaybı yaşayarak bir eşitsizlik yaratacaktır. Kısacası reformun asıl amacı eğitime ayrılan bütçenin azaltılması, eğitim sektöründe çalışanların sayısını düşürmek ve liselilerin üniversiteye girişini zorlaştırmaktır.

Öğrenciler ve eğitim emekçileri, Macron ve hükümetinin bu sosyal saldırılarını, 1 ve 6 Şubat'ta liselerde blokaj, grev ve boykot eylemleri gerçekleştirerek protesto etti. Eğitim reformunun amaçladığı tasarruf planının geri çekilmesi ve tersine eğitime daha fazla bütçe ayrılması için mücadele ediyorlar. Ayrıca üniversitelere koşulsuz bir erişim sağlanması ve herkese eşit bilimsel eğitim talep ediliyor. Liseli gençliğin örgütlü olduğu sendikalar FIDL, UNL ve SGL 15 ve 22 Mart günü için tüm ülke çapında yeniden işgal, blokaj ve grev eylemlerine çağırıyor.

YAŞLILARA GÜVENCE, GENÇLERE GELECEK

Fransa'da 2016 yılında El Khomri yasalarıyla başlayan sosyal hak gaspları çalışmaları, sağlık, ulaşım ve son olarak eğitim reformuyla tırmanıyor. İngiltere, İskoçya, Galler ve Kuzey İrlanda'da kapitalist sistemin temsilcileri ekonomik sorunlarını aynı şekilde atlatmaya çalışıyorlar. Sermaye devletinin çözümü her zamanki gibi daha fazla işten çıkartma, daha az maaş ve daha fazla eşitsizliktir. Ne var ki Avrupa'da işçiler, emekçiler ve gençlere karşı yoğunlaştırılan saldırılar direnişi de güçlendiriyor. Son gelişmeler yaşlıların güvencesizliğine ve gençlerin geleceksizliğine karşı mücadelelerin bütün kıtada yayıldığına ve yeniden sistemi tehdit edebilen büyük bir gençlik hareketinin doğuş potansiyeline işaret ediyor.

Dünyadan işçi ve emekçi eylemleri

Ukrayna'da 9 madenci, ödenmeyen ücretler için 21 Şubat'ta süresiz açlık grevine başladı. Açlık grevi Enerji ve Kömür Endüstrisi Bakanlığı'nda sürüyor. Devlete ait Selidivugillya kuruluşuna bağlı ocaklarda çalışan 7 bin işçi 14-16 Şubat arası ödenmeyen maaşları için greve çıkmıştı.

Güney Afrika'da 22 Şubat günü NUMSA sendikasına üye yüzlerce metal işçisi, ülkenin anayasa mahkemesi binası önünde güvencesiz çalışan işçilerin hakları için eylem gerçekleştirdi.

Güney Afrika'da işçi bulma büroları aracılığıyla istihdam edilen işçiler güvencesiz olarak çalışıyor.

Hindistan'ın Gurgaon bölgesinde yaklaşık 500 çocuk bakıcısı 19 Şubat'ta maaşlarında artış ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi talepleriyle greve çıktı. Emekçiler talepleri karşılanmazsa ülke çapında greve gideceklerini duyurdular.

20 Şubat günü de Nagpur'daki tüm otobüs şoförleri güvencesiz çalışmaya karşı greve gitti.

Amerika'nın Batı Virginia eyaletinde

öğretmenler 22 Şubat'ta ücret artışı talebiyle başlayan grevi 27 Şubat'ta sonlandırdı.

Öğretmenlerin yanı sıra okul çalışanları da greve katıldı. Öğretmenlerin ücretlerine yüzde 5, okul çalışanlarının ise yüzde 3 artış elde ettiği öğrenildi.

Air France'ta 2011 yılından beri dondurulan ücretlere ve kötü çalışma koşullarına karşı 22 Şubat günü emekçiler greve gitti. Anlaşma sağlanamaması durumunda grevin devam edeceği açıklandı.

Ölümünün 65. yılında Stalin...

Yaşamı ve eylemi sosyalizmin zaferine adanmış bir lider!

E. Bahri

Lenin'in ardından Sovyetler Birliği Komünist Partisi Genel Sekterliği'ne seçilen Josef Stalin, yaşamını yitirdiği 1953 yılına kadar bu görevi sürdürdü. 20. yüzyılın ikinci çeyreğine damga vuran liderlerden biri olan Stalin, hem çok sevilen, hatta kimi zaman ilahlaştırılan, hem de çok nefret edilen, bazıları tarafından "acımasız bir diktatör" olmakla suçlanan bir lider oldu.

Stalin liderliğinde gerçekleştirilen tarihsel önemdeki işlerde önemli hatalar yapılmış olsa da, özünde Sovyetler Birliği'nin ayakta kalması ve sosyalizmin zaferi uğrunaydı. Bu bağlamda Stalin'i hedef alan her saldırının arka planında ideolojik bir karşıtlık, sınıfsal bir düşmanlık vardır. Zira bu saldırılarda hedef alınan sadece Stalin değil, onun şahsında Sovyetler Birliği ve sosyalizmdir. Bununla birlikte, Sovyetler Birliği de Stalin de, sosyalizmin tarihsel sorunları kapsamında devrimci eleştiriden muaf değildir.

1879 yılında doğan Stalin gençlik yıllarında Marksizm'den etkilenmiş, 1898'de Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi'ne katılmıştır. Parti'de yaşanan bölünmede Bolşevik saflarda yer almış, yaşamı boyunca da bu saflarda mücadele etmiştir.

İlk kez 1902'de tutuklanan Stalin, 1917 Şubat Devrimi'ne kadar pek çok kez tutuklanıp Sibiry'a sürgün edilmiştir. 1913-1917 yılları arasında altı kere sürülmüş, beşinde sürgün yerinden kaçmıştır.

1906 Stockholm Parti Kongresi'ne katılan Stalin, bu tarihten sonra partinin önderlik kadroları arasında yer almıştı.

1912 yılında yayınlanan *Pravda* gazetesinin ilk başyazarı olan Stalin, Transkafkasya'da Bolşevik Parti'nin yeraltı örgütlenmesinde etkin bir rol oynamıştır.

1913 yılında Bolşevik Parti Merkez Komitesi'ne seçilen Stalin, 1917 Şubat Devrimi gerçekleştiğinde, sürgünde bulunduğu Sibiry-Turuhan'dan Petrograd'a dönmüştür.

Şubat Devrimi'nden sonra Kamanev ile birlikte *Pravda'yı* yöneten Stalin, ilk dönem Geçici Hükümet'in desteklenmesini savunan bir tutum almış, ancak Lenin'in dönüşünden kısa bir süre sonra bu tutumunu terk etmiştir. O sürecin ardından yaşanan parti içi görüş ayrılık-

larında hemen her zaman Lenin'in yanında yer almıştır.

Ekim Devrimi'nin zaferinden sonra 1917-1923 yılları arasında Milliyetler Komiseri, 1919-1923 yılları arasında İşçi ve Köylü Denetim Komiseri olan Stalin, iç savaşta etkin rol oynayan Bolşevik liderlerden biri olmuş, Kızıl Ordu'nun üst düzey siyasi komiserliği görevini zafere kadar sürdürmüştür.

Lenin'in rahatsızlanması üzerine 1922'de Merkez Komitesi sekreterliğine seçilen Stalin, Lenin'in kendisiyle ilgili "kaba biridir" değerlendirmesi üzerine istifasını sunmuş, ancak Troçki dahil Merkez Komitesi istifayı kabul etmediği için görevini sürdürmüştür.

Lenin'in ölümünden sonra partide etkin olan Stalin, Troçki, Zinovyev, Kamenev, Buharin gibi önde gelen Bolşevik liderlerle fikir ayrılıkları yaşamış, bu politik çatışma diğerlerinin partiden tasfiye edilmesiyle sonuçlanmıştır.

Stalin'in en çok eleştirilen icraatları, eski Bolşevik parti liderlerinin tasfiye edilmeleri, 1930'lu yılların sonunda gerçekleştirilen duruşmalar sonucunda idam edilmeleri ve o yıllarda parti içinde yaşanan büyük tasfiyelerdir.

İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı öncesine tekabül eden o yıllarda batılı emperyalistlerin Sovyetler Birliği'ne karşı saldırganlığı artmış, Stalin liderliğindeki yönetimi yıkmak için çeşitli planlar hazırlanmış, emperyalistler ile işbirlikçileri, işi askeri bir darbe hazırlama noktasına vardırımlardır. Eski parti

liderlerinin idamı ve uç noktalara varan tasfiyeler elbette savunulamaz. Ancak bu tasfiyelerin "olağan" koşullarda gerçekleşmediği, batılı emperyalistlerin komplolarının yarattığı basıncın, olayların o dramatik noktaya varmasında özel bir rol oynadığı da göz ardı edilemez.

Stalin liderliğindeki ekibin Sovyetler Birliği yönetiminde belirleyici rol oynadığı 1930'lu yıllarda büyük atılımlar gerçekleştirilmiştir. Emperyalist ülkelerin 90-100 yılda gerçekleştirdikleri ilerlemeyi, Stalin liderliğindeki Sovyetler Birliği on yılda yapmıştır. Bu büyük atılımlarda Stalin'in belirgin bir rolü olmuştur. Yine de belirleyici olan parti kadrolarının yaratıcı çalışmaları ve işçi sınıfı ile emekçilerin sergiledikleri büyük fedakarlıklardır.

Sovyetler Birliği'nin dağılmasına yol açan sorunların kaynağı öncesiyle birlikte bu dönemde belirginleşmeye başlamış, bununla birlikte sosyalizmin tarihsel kazanımlarının önemli bir bölümü de bu aynı dönemde gerçekleştirilmiştir.

Eğitim, kolektif üretim, sağlık, barınma, beslenme, teknik donanım, endüstriyel gelişim, kentleşme, güçlü bir işçi sınıfının oluşumu vb. alanlarda sağlanan muazzam sıçramalar, Sovyet halklarından güç alan Kızıl Ordu'nun Hitler faşizmini ezmesinin birikim ve koşullarını da yaratmıştır.

Ağır yıkım ve kayıplar pahasına faşizmi ezen Kızıl Ordu, Berlin'in merkezindeki Brandenburg'a kızıl bayrağı dikerek

zaferini ilan etmiştir. Faşizmin ezilmesi Doğu Avrupa'da komünist partilerinin yönetimi almasına olanak yaratmış, dünya genelinde sosyalizmin prestijini doruk noktasına taşımıştır.

Sovyetler Birliği savaşta yaşadığı eş benzeri görülmemiş yıkımlara, 25 milyon aşkın insanın kaybına, yüzlerce kent haritadan silinmesine rağmen, kolektif üretimle kısa sürede toparlanmayı başarmış, bu sayede 1963 yılında Uzun Çağ'ı başlatma onurunu kazanmıştır.

Stalin, Sovyetler Birliği'nde yaşanan sorunların, işlenen büyük hataların sorumlusu olsa da, bu büyük başarıların onurunu da taşımaktadır. Zira o kader belirleyici yıllarda partinin önde gelen lideri olarak özel bir rol oynamıştır.

Bu rolün kişisel boyutları olmakla birlikte, lider de bir tarihsel dönemin ürünüdür. Olaylarda lider kimliği ile Stalin'in rolü çok önemli olsa da, süreçlerde belirleyici olan parti örgütü ve Sovyetler Birliği'nde yaşayan halklar olmuştur. Bu bütünü etkileyen Stalin, bu bütünün şekillendirdiği bir liderdir aynı zamanda.

Kuşkusuz Stalin burada kısaca değindiğimiz çalışmalarının çok ötesinde bir liderdi. Duruşuyla olduğu kadar, siyasal-örgütsel pratiği ve yazılı çalışmalarıyla ezilenlerin umudu olan Stalin, kapitalist-emperyalist sistemin nefret ettiği bir liderdir. Ölümünün üzerinden 65 yıl geçmesine rağmen, burjuvazi ile dalkavukları halen Stalin'e kin kusuyorlar. Bir takım haddini bilmezler Stalin'i Hitler ile aynı kefeye koyuyorlar. Bu saldırılara liberal takımının önemli bir kısmı da katılıyor.

Liberalinden faşistine, dincisinden muhafazakarına kadar uzanan bir koronun Stalin'e saldırmaları tesadüf değil. Bu saldırıların bazılarının sosyalizm adına yapıldığı söylene de, özünde hedeflenen Sovyetler Birliği ve sosyalizmdir.

Stalin ne bir ilah ne eleştiriden muaf bir liderdir. Stalin'e nefretle saldıranlar, bir lideri hedef alıyor görünseler bile, özünde sosyalizme saldırıyorlar. Zira tüm hatalarına rağmen, yaşamı da tarihsel eylemi de sosyalizmin zaferine adanmış bir liderdir.